

Giới thiệu Mùa Hè Năm Đó Chúng Ta Cùng Tốt Nghiệp

Dịch giả: Tuệ Lâm

Đơn vị sản xuất: NXB Lao Động và Công ty sách Bách Việt

Năm xuất bản: 2011

Tốt nghiệp lớp mười hai, vào ngày đặc biệt này, tất cả những bí mật ẩn chứa trong tim đều bắt đầu đâm chồi và nảy nở. Vì người mẹ đã mất, là gái điếm mà từ nhỏ đến lớn, Hạ Noãn Noãn đã phải mang trên mình cái tên, đứa trẻ hư hỏng nhưng cô lại yêu cậu bạn Lộ Tiểu Bắc. Tuy nhiên Lộ Tiểu Bắc lại thích Đồng An An, một cô gái hư hỏng thật sự...

Cuối cùng Lê Phi Nhi đã hiểu được nỗi đau ẩn giấu trong lòng của Hạ Noãn Noãn. Những bí mật ẩn giấu trong tim đã đưa hai cô gái xích lại gần nhau nhưng hạnh phúc đó lại bị thiêu đốt thành tro bụi. Nhưng khi một chàng trai thổi kèn Saxophone có nốt ruồi lệ ở đuôi mắt đã chen vào thì trong chớp mắt, tất cả những hạnh phúc thời niên thiếu đều tan biến. Mùa hè năm tốt nghiệp, cuối cùng những bí mật ẩn giấu cũng dần dần hé lộ...

Tình yêu của anh và cô sẽ đi đến đâu? Điều gì đã khiến cho chú chim sơn ca Lê Phi Nhi trở thành người câm? Điều gì khiến cho thiên sứ thổi kèn Saxophone trở thành ác ma máu lạnh...

Mùa hè năm đó chúng ta cùng tốt nghiệp với lối hành văn theo thể thơ phú đã kể lại nhưng ưu sầu và đau đớn tuổi trưởng thành.

Tác giả Lý Ngụy đã dùng ngòi bút hình tượng sinh động để khắc họa Hạ Noãn Noãn, Lê Phi Nhi, An Doãn Thần, Lộ Tiểu Bắc, Tề Lạc... những bạn trẻ có những tính cách khác nhau.

Hạnh phúc hay không, biết rồi, hóa ra đều chẳng qua chỉ là một giấc mơ mãi không tỉnh lại.

Lời tựa

Mùa hè năm đó.

Một ngày thời gian như ngừng trôi

Hạnh phúc hóa thành sợi tơ mong manh

Chỉ cần chạm nhẹ cũng đứt

Tình yêu của chúng ta

Giống như cánh diều bay vào không trung

Bay không được mãi mãi mãi mãi

Thấm thoát đã một năm tròn

Biệt li

Chớp mắt ngoảnh lại

Hai trái tim cùng nhỏ máu rơi lệ

Cả thế gian này bỗng nhiên

Lặng lẽ u buồn

Em khóc trong bóng tối

Em sẽ không thể nào cảm nhận được anh

Hơi ấm của lòng bàn tay

Mùa hè năm đó

Ngày chúng ta cùng tốt nghiệp

Trước giây phút vẫy tay nói lời tạm biệt

Một lần cuối, lần cuối, lần Cuối cùng

Em hôn lên môi anh

Ôm ấp anh, nhớ nhung anh

Nhưng dù hôn thế nào cũng không thể làm khô

Nước mắt của anh...

Bạn đang đọc truyện *Mùa Hè Năm Đó Chúng Ta Cùng Tốt Nghiệp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1: Không kịp nói rằng em yêu anh

Mùa hè năm nay, đứng trước tương lai, em đặt hạnh phúc nhỏ bé trong một chiếc bình để có thể ôm chặt nó vào lòng.

Em yêu anh. Em yêu anh. Em yêu anh.

Em chỉ nói cho mình anh nghe.

Câu nói đó cứ lặp lại trong tim chỉ để cho mình anh nghe.

Gần đến hạ chí.

Ánh nắng chói chang từ bầu trời xanh thăm thẳm dội xuống chiếu rọi cả Ly Thành. Bóng cây ngô đồng che kín cả bầu trời thành phố.

Đỏ xuống con đường rợp bóng cây là vô vàn vệt nắng với muôn hình muôn dạng tựa như cơn mưa cánh hoa anh đào tháng Ba được chạm khắc óng ánh. Hơi ẩm áp của không khí hòa quyện cùng mùi bụi bặm và mồ hôi in dấu trên những thân cây. Mấy chú bồ câu trắng đang bay là là lượn vòng quanh những tòa nhà cao tầng mọc lên như rừng rồi phát ra những tiếng kêu gù gù gù gù náo nức.

Mùa hè như càng kéo dài vô tận.

Đó là ngày mùng Tám tháng Sáu, mùa hè năm 2006, trời trong xanh.

Không có gió, thậm chí còn chẳng một gợn mây.

Trên đường thi thoảng lướt qua vài bóng người vội vàng. Họ cúi đầu dẫm lên cái bóng bị co ngắn của mình giống như những con cá đang bị mắc kẹt trong vùng nước bẩn không thể nào hít thở được, chúng mệt mỏi thối ra từng chuỗi bong bóng bập bênh trôi.

Chẳng có người nào nói chuyện. Dường như chỉ cần mở miệng là lửa sẽ phun ra từ cổ họng họ vậy.

Vào mùa này, thời tiết khô nóng như bệnh dịch lan tràn khắp nơi. Haizzzz!

Lộ Tiểu Bắc bê hai cốc trà sữa vị cam huỳnh vào vai Hạ Noãn Noãn. Trong nháy mắt, cảm giác mát lạnh từ cánh tay cô đã lan khắp cơ thể tựa như làn gió hiu hiu của ngày hè lướt nhẹ qua.

Noãn Noãn quay đầu lại đón lấy cốc trà sữa màu quýt uống một ngụm lớn. Cổ họng nhấp nhô phát ra những âm thanh ừng ực.

– Đuôi Nhỏ, cậu uống chậm thôi! Cần thận kéo sặc đấy!

Lộ Tiểu Bắc lặng lẽ nhìn Noãn Noãn uống nước, quan tâm nói “Đuôi Nhỏ” là biệt hiệu mà Lộ Tiểu Bắc và Tề Lạc đã đặt cho cô hồi học kỳ năm lớp Mười. Lúc đó, ba người bọn họ dù trời sập cũng ở bên nhau, chỉ cần ở đâu có Tiểu Bắc và Tề Lạc thì chắc chắn sẽ có Noãn Noãn. Vì vậy mà cô có biệt hiệu là “Đuôi Nhỏ”. Họ gọi cô như thế từ lúc đó cho đến khi tốt nghiệp cấp ba.

Dưới ánh mặt trời, làn da của cô gái óng ánh nhím bông hoa anh đào đang nở, dường như trong suốt đến nỗi có thể nhìn thấy rõ cả những sợi lông tơ mỏng manh. Bên cái cốc làm bằng nhựa trong suốt, những sợi lông tơ khẽ rung rung.

Lộ Tiểu Bắc đứng im bất động.

Thế giới đột nhiên trở nên buồn tẻ vô cùng, sợi dây đàn mong manh nhất ở tận đáy lòng nhẹ nhàng rung lên những tiếng nhạc hòa quyện vào nhau.

Noãn Noãn uống một hơi hết sạch cốc trà sữa rồi hải lòng lấy tay quệt miệng. Lúc này, cô mới phát hiện ra Lộ Tiểu Bắc đang đứng bên cạnh nhìn chăm chăm vào mình. Anh mặt trời chiếu vào đôi đồng tử màu xám của cậu đẹp đến mê người.

Mặt cô hơi đỏ lên.

– Đi thôi! Chúng mình đến trường đi. Hôm nay là ngày cuối cùng của thời học sinh cấp ba rồi.

Noãn Noãn cố tán chuyện rồi bước đi trước như muốn né tránh. Gió thổi qua chiếc váy bằng vải bông muối của cô khiến nó giống như một đám mây trắng bồng bềnh trôi. Chưa được vài phút thì phía sau đã vang lên tiếng bước chân nặng trĩu. Noãn Noãn không quay đầu lại, cô biết Lộ Tiểu Bắc đang đuổi theo. Khi tình yêu đến thì đồng thời nỗi buồn đau tê tái cũng tuôn trào.

Cô nhớ đến cảnh mình gặp Lộ Tiểu Bắc lần đầu tiên ở quán trà sữa ba năm trước, năm cô mười sáu tuổi. Trong đám đông học sinh xếp hàng đợi mua trà sữa, cậu ấy mặc chiếc áo phông trắng tựa ánh mặt trời mùa hạ, trong suốt đến tình khôi. Hào quang trong đôi mắt cậu làm lu mờ cả ánh sáng của các vì sao.

Dường như có mùi bạc hà thơm mát đang bao trùm quanh Lộ Tiểu Bắc.

Tựa như có một bông hoa tuyết đẹp bay qua, Lộ Tiểu Bắc mười sáu tuổi đã nhẹ nhàng đi vào lòng cô như vậy. Từ đó đến giờ đã ba năm trôi qua, cuối cùng cũng đến ngày hôm nay, ngày chia tay đã trở thành vết thương sâu kín nhất trong lòng cô.

Khó mà khép miệng, thậm chí là không thể chạm đến. Chỉ cần chạm đến thì sẽ nhỏ máu rơi lệ.

– Đuôi nhỏ...

Lộ Tiểu Bắc đuổi theo cô miệng há rất to như đang muốn nói gì đó nhưng cậu nhìn thấy khuôn mặt u buồn của Noãn Noãn thì lại không thốt lên lời. Không hiểu tại sao, thái độ của cô lại đột nhiên làm cho cậu thấy buồn và đau lòng vô cùng.

Làn gió hiu hiu thổi qua, lá cây ngô đồng khẽ lay động rồi lại lặng im như cũ.

Lộ Tiểu Bắc dẫm lên bóng của Noãn Noãn. Họ đi qua cái ngõ nhỏ rất sâu. Các cửa hiệu xung quanh lung linh ngập tràn với các loại đồ ăn vặt, trà sữa trân châu, kem, nước hoa quả, các loại tiểu thuyết kinh dị mới nhất, thậm chí là cả truyện tranh, hoạt hình, ảnh Hàn Quốc, áp phích minh tinh. Trước mỗi cửa hàng đều có những học sinh vừa tan học ghé vào. Hầu hết là các em học sinh lớp Mười và lớp Mười một Còn các học sinh lớp Mười hai vừa thi cuối cấp xong, đa số đang tổ chức tiệc liên hoan.

Thi thoảng lại có một cô bé lớp dưới ăn mặc rất mát mẻ chào Lộ Tiểu Bắc một cách thân mật là “Anh Tiểu Bắc”. Thái độ khoa trương đó giống như là có ngôi sao xuất hiện vậy. Lộ Tiểu Bắc cười toe toét đáp lại họ. Nếu thấy ai đó quá nhiệt tình, cậu còn nói đùa vài câu.

Chẳng hạn, một cô bé nói:

– Anh Tiểu Bắc, em thật không ngờ thấy anh tốt nghiệp.

– Chắc chắn cậu sẽ đáp lại: -Không ngờ thì lấy anh đi!

Cô bé đó cười rúc rích, mặt ửng đỏ, đôi tai đỏ như bông hoa mào gà. Lộ Tiểu Bắc càng cười lớn hơn, môi hơi nhếch lên khiến cậu trông càng giống Trần Quán Hy.

Trên đường đi, thi thoảng những câu đùa cợt của Lộ Tiểu Bắc và các cô bé xung quanh lại truyền đến tai Noãn Noãn. Mặc dù trong ba năm học vừa qua, cô đã nghe thấy vô số những câu nói đùa kiểu đó và cũng sớm hiểu rằng các cô bé học lớp dưới phát cuồng vì theo đuổi, sùng bái cậu nhưng cô vẫn không kìm được mà chau mày rồi tới thời gian chia xa rất dài trong tương lai. Ba năm yêu đơn phương không kết quả khiến cô càng thấy đau khổ. Nghĩ vậy, cô càng rào bước nhanh hơn.

– Đuôi Nhỏ, đợi tớ với!

Không lâu sau đó, lại có tiếng Lộ Tiểu Bắc hét to như đang khóc ầm ĩ ở phía sau.

Hạ Noãn Noãn giả vờ không nghe thấy. Gió thổi vào chiếc váy màu trắng của cô giống như cô đang dang cánh. Nỗi buồn phiền của cô cũng tựa như cánh chim tung cánh bay.

Ba năm. Mười sáu, mười bảy, mười tám tuổi.

Cô đã đem ba năm đẹp nhất đó để yêu người ta, giờ đây cô chưa kịp nói lời yêu thì đã chia xa.

Nghĩ đến đó, tự nhiên Noãn Noãn thấy mắt mình ươn ướt.

Bầu trời mùa hạ đột nhiên cát bụi bay mù mịt.

Nỗi đau tê tái trong lòng một lần nữa lại cuộn cuộn dâng như nước thủy triều.

Mười tám tuổi, cuối cùng cô đã đứng ở ngã ba giữa thiên đường và địa ngục, đến cả sợi tơ hạnh phúc cũng mong manh nhường vậy, chỉ cần chạm nhẹ là đứt ngay.

Khi họ đến trường thì trời đã sẩm tối. Đám mây màu đỏ sẫm tô phủ lên nền trời xa màu sắc lạ kỳ. Sân trường vắng ngắt càng làm tăng thêm vẻ trống trải cô đơn.

Hạ Noãn Noãn và Lộ Tiểu Bắc vừa đuổi kịp đang sóng đôi đi trên con đường trong trường thân thuộc hướng về phía sân bóng rổ. Đây là địa điểm tập hợp của một lớp mười hai.

– Mình có nên nói với cậu ấy rằng, mình yêu cậu không nhỉ? Mình có nên nói ra không?

Con gió mùa hạ mát dịu thổi tới. Đầu óc Noãn Noãn đang miên man nghĩ về một điều. Cô nhìn về phía Lộ Tiểu Bắc dưới ánh đèn. Cậu ấy vẫn quen ngẩng đầu kiêu ngạo như vậy. Ánh sáng mờ mờ hắt lại càng khiến cho khuôn mặt của cậu đẹp mê hồn. Đôi mắt sáng tựa như ánh sao băng. Đường như có mũi dao nhọn đâm vào tim, Noãn Noãn vô thức lấy tay ấn vào lồng ngực mình.

Trái tim đáng ghét lại quặn đau!

Trên sân bóng vẫn còn vương vất mùi khói sau lễ đốt sách của các học sinh. Tro tàn bị gió thổi tung lên như những cánh bướm đang bay.

Một đám học sinh vây kín quanh giá bóng rổ. Các bạn nam ngồi xổm dưới đất vô tư vừa hút thuốc vừa cười toe toét và bông đùa với một nhóm bạn nữ. Tiếng cười vang trong không trung truyền đến chân trời xa xôi.

– Chào! Các cậu đến rồi.

Từ xa, Đồng An An đã hắng giọng chào. Sau đó, cô ta ngoảnh mặt về phía Lộ Tiểu Bắc hỏi:

– Cậu có thuốc không? Cho tớ một điếu.

– Cậu ấy cai thuốc rồi. – Không đợi Lộ Tiểu Bắc trả lời, Hạ Noãn Noãn đã buột miệng trả lời thay cho cậu ấy.

Đồng An An lườm cô một cái rồi bỏ đi thẳng.

Một phút sau, Hạ Noãn Noãn nhìn thấy cô ta đang tựa vào giá bóng rổ, một tay hút túi quần, hút thuốc một mình. Cô độc mà buồn tẻ giống như một gốc cây đầy rêu dại với bản tính bướng bỉnh vươn ra.

Hạ Noãn Noãn vô thức bỏ Lộ Tiểu Bắc hoà vào đám bạn nữ. Trong đó, có bạn nữ vừa nói một câu liên quan đến thi cử liền bị tất cả mọi người phản đối. Bạn nữ đó vội vàng bịt miệng mình. Hạ Noãn Noãn nhìn bạn nữ lỡ lời đó bằng một ánh mắt cảm thông.

Nghe các bạn nữ mồm năm miệng mười nói về những đề tài muôn thủa như: làm đẹp, giảm béo, một bạn nam nào đó, một mình tình nào đó, Hạ Noãn Noãn cảm thấy chúng thật tẻ nhạt. Đúng lúc cô đang định bỏ đi thì đột nhiên có hai bàn tay đang kéo vạt áo mình. Cô quay đầu lại thì thấy một bạn nữ gầy đét trắng bệch với khuôn mặt đầy vẻ hân hoan đang cười với mình.

– Lê Phi Nhi! Khi khi! Cậu cũng đến rồi. Tớ nhớ cậu quá! – Noãn Noãn vui mừng reo lên rồi ôm chầm lấy cô bạn vào lòng. Bạn nữ đó thể hiện tình cảm của mình bằng cách nhẹ nhàng gạt đầu và vỗ nhẹ vào vai Noãn Noãn.

– Đúng là một “con hên” phóng túng và một đứa trẻ hư với tác phong bại hoại. Các cậu quả đúng là một cặp đôi trời sinh. – Đồng An An dụi tắt thuốc và buông lời châm chọc.

– Đồng An An, cậu quá lời rồi đấy! Cậu đừng i mình có mấy đồng tiền thôi tha mà lên mặt nhé.

Hạ Noãn Noãn chỉ cảm thấy có một luồng khí nóng kỳ lạ bốc ra. Cô đang định bước lên tranh luận thì nghe thấy tiếng Lộ Tiểu Bắc phản nộ tựa như tiếng sấm nổ vang lên.

– Lộ Tiểu Bắc, cậu... cậu đã vì cậu ấy mà nói tớ như vậy sao?

– Đúng vậy! Tớ nói cậu đấy. Không lẽ cậu nghĩ tớ nói với không khí sao? – Tính cố chấp của Lộ Tiểu Bắc lại nổi lên.

– Lộ Tiểu Bắc, cậu quên trước đây cậu đã từng theo đuổi tớ thế nào rồi sao? Cậu có muốn tớ kể hết những chuyện hay ho của cậu cho mọi người nghe không? – Rõ ràng là Đồng An An không hề ngờ rằng Lộ Tiểu Bắc lại có thể nói với mình như vậy. Cô ta giận đến mức nói lắp ba lắp bắp.

– Đừng cãi nhau nữa. Mọi người đều đến cả rồi. Chúng mình xuất phát thôi.

Lớp trưởng đại nhân Tề Lạc đã đến! Ha ha... Thế là có thể đi dự tiệc chúc mừng.

Mọi người rộn lên những tiếng reo vui.

Lộ Tiểu Bắc và Đồng An An cùng im lặng. Hạ Noãn Noãn thở dài kéo tay Lê Phi Nhi chen vào đám học sinh đang vô cùng phấn khích. Cả lớp đều ùn ùn kéo về phía quán Karaoke ngoài trường.

Hôm đó, cả lớp bao một phòng lớn và mở mấy két bia liền. Những chai bia được bật ra khiến cả phòng nồng nặc mùi bia. Mọi người đều nhiệt tình uống cạn. Các bạn nam cởi những chiếc áo phông ướt đầm mồ hôi ra nhẩy múa điên cuồng. Vào lúc này, mọi kim nén dường như đều được giải phóng. Đến cả những giọt mồ hôi cũng toát lên tình cảm mãnh liệt bột phát của tuổi trẻ.

Đồng An An rút cốc bia đi đến trước mặt Tề Lạc mời cậu ấy cùng uống nhưng cậu ấy đã từ chối. Sau đó, cô ta cứ ngồi lì bên chiếc điều khiển chọn bài và hát hết bài này đến bài khác đến nỗi không ai có thể chen vào được.

Khi hát đến bài “Dù chết cũng phải yêu”, có thể vì chất cồn đã ngấm, cũng có thể vì lời ca quá thương cảm nên cô ta đã bị kích động. Hát hết bài hát này, đột nhiên Đồng An An im lặng. Cô ta vứt micro qua một bên rồi ngồi xuống bên Tề Lạc buồn rầu uống bia.

Tiếng reo hò, tiếng la hét vang lên ầm ĩ. Một bạn nữ cố kim tiếng khóc hoà vào bài hát li biệt.

Cánh cửa phòng cứ mở mở đóng đóng liên tục. Thi thoảng, nhân viên phục vụ lại vào mang đồng vỏ chai bia đi.

Mười hai giờ đêm, mọi người đều lần lượt đi về. Phòng Karaoke chỉ còn lại vài người. Hạ Noãn Noãn đang định rủ Lê Phi Nhi cùng về thì cô phát hiện ra Lộ Tiểu Bắc đã nằm ngủ trên ghế sofa từ lúc nào.

– Tiểu Bắc! Cậu tỉnh dậy đi! Đến lúc về rồi. – Hạ Noãn Noãn cúi xuống gọi cậu ấy.

Lộ Tiểu Bắc trở mình, một luồng hơi bia lập tức bốc lên. Hạ Noãn Noãn chau mày và lại lay lay cánh tay cậu ấy.

Dường như việc đó khiến Lộ Tiểu Bắc bị giật mình nên cậu ấy đã nôn oạ oạ xuống đất. Đồ ăn thức uống Tiểu Bắc nôn ra bắn đầy lên người Noãn Noãn. Trái tim cô thất lại, nỗi đau trong lòng đã tan biến. Không ngại phiền phức, cô vội vàng đi tìm khăn tay rồi lấy nước lau gột những vết bẩn trên quần áo cho Lộ Tiểu Bắc.

– Để đây cho tớ!

Noãn Noãn nghe thấy tiếng nói, cô ngẩng đầu lên và nhìn thấy Tề Lạc. Dưới ánh đèn, ánh mắt cậu mịt mờ như ánh sao trong sương mù, dường như chỉ cần chạm nhẹ là nó sẽ biến mất.

– Được rồi. Cậu đưa Phi Nhi về đi. Đây không phải là việc của con gái. – Tề Lạc như cố tránh ánh mắt của cô, lạnh nhạt nói. Noãn Noãn hiểu được liền đưa khăn tay cho Tề Lạc và tránh sang một bên.

Tề Lạc đón lấy chiếc khăn và vô tình nhìn thấy vết bẩn trên vạt váy của Noãn Noãn liền tự động kéo cô lại rồi ngồi xuống cẩn thận gột vết bẩn cho cô.

Noãn Noãn cúi đầu nhìn xuống thấy đen dài trên đỉnh đầu Tề Lạc thì đỏ cả mặt. Có một chú chim nhỏ từ trái tim cô bay ra, một chút đau đơn nhưng cô đã kìm nén được.

– Tề Lạc! Cậu không được gột váy cho cậu ấy.

Đồng An An chứng kiến tất cả liền lớn tiếng ngăn lại, cô ghen tị đứng lên lao đảo lao tới. Tề Lạc chẳng thèm để ý đến cô mà vẫn tiếp tục gột vết bẩn trên vạt váy cho Noãn Noãn.

– Cậu có nghe thấy không? Tớ bảo cậu dừng lại. Cậu dừng lại đi.

– Cậu không cần phải xen vào việc của tớ. – Tề Lạc lạnh lùng nói.

– Hạ Noãn Noãn! Cậu là đồ đệ tiện chuyên dụ dỗ bạn trai của người khác. Cậu đệ tiện hết như mẹ của cậu vậy. Tớ... Đồng An An tớ có gì thua kém cậu ấy chứ? Hạ Noãn Noãn! Tớ hận cậu. Người đời này tớ hận nhất chính là cậu. – Đồng An An khàn cổ gào thét.

Bốp!

Một cái tát trời giáng, căn phòng huyền ảo bỗng trở lên yên tĩnh.

– Tớ không cho phép cậu nói Noãn Noãn như vậy. – Tề Lạc buông tay xuống và lạnh lùng nói trước ánh mắt kinh ngạc và tuyệt vọng của Đồng An An.

Hạ Noãn Noãn lúng túng đứng giữa phòng không biết làm thế nào. May mà Lê Phi Nhi kịp thời kéo cô ấy ra chỗ khác. Hai cô gái đứng ở góc phòng nhìn hai người bạn giằng co giữa phòng như thể những người tàng hình trở nên dư thừa.

– Các cậu về trước đi. Chuyện ở đây cứ để tớ lo là được rồi. – Tề Lạc ngoảnh đầu dặn dò.

– Ờ!

Noãn Noãn máy móc đáp lại rồi liếc nhìn Lộ Tiểu Bắc ngủ say trên ghế sofa. Cô đau lòng rời khỏi nơi đó.

Vừa ra khỏi cửa, họ bỗng nghe thấy tiếng khóc đau khổ điên loạn của Đồng An An ở phía trong.

Đêm khuya trên phố không một bóng người. Mặt trăng chiếu xuống ánh sáng nhạt nhòa hòa với ánh đèn của thành phố tạo nên một vẻ suy tàn.

-Tôi hận cô. Người mà đời này tôi hận nhất chính là cô.

Hạ Noãn Noãn xoa xoa lên vết sẫm màu trên váy mình và nghĩ đến cảnh Đồng An An đã gào thét đến lạc cả giọng, cảnh Lộ Tiểu Bắc uống say, mái đầu ảm áp của Tề Lạc lúc cậu ngồi xuống... Nước mắt chọt dâng lên như thủy triều khiến cô không thể nào kìm nén được.

-Ôi.....a a

Lê Phi Phi vội nhìn về phía Hạ Noãn Noãn, miệng cô há ra nhưng không thốt lên lời. Nỗi ám ức khiến mặt cô cũng đỏ lên.

-Phi Nhi....Tớ không phải là người dễ tiện. Tớ không phải. Cậu nói cho tớ biết đi. Tớ không phải. Mẹ tớ cũng không phải. Bà là người phụ nữ tuyệt vời nhất thế gian này. Cậu nói cho tớ biết, nói cho tớ biết, nói cho tớ biết đi.

Hạ Noãn Noãn toàn thân lắc lắc vai Lê Phi Nhi lạc cả giọng. Nước mắt làm lem lem khuôn mặt khiến cô trông như một chú vịt con xấu xí đáng thương.

-Ư...Ư...

Lê Phi Phi đánh liều gạt đầu, ra hiệu bằng ngôn ngữ cử chỉ khó hiểu nhưng cuối cùng cô vẫn không thốt lên được lời nào.

Noãn Noãn khóc càng to hơn. Từ khi số phận bắt đầu, cô gái cô độc đáng thương này đã gần gũi với cô như vậy.

Giống như bông hoa sinh đôi vương vấn nguyện cùng cháy thành tro bụi.

Trong tình cảnh này, Lê Phi Phi ôm đầu Noãn Noãn tựa vào ngực, nhẹ nhàng vỗ lưng cô. Noãn Noãn chỉ cảm thấy có giọt nước lạnh lẽo nhỏ xuống vai mình, cô biết Lê Phi Nhi cũng đang khóc. Có lẽ vì họ sắp phải xa nhau. Có lẽ, cậu ấy nhớ về quá khứ khó quên của chính mình.

Hạ Noãn Noãn nghĩ vậy, bất giác cánh tay cô ôm chặt hơn.

Thượng đế chứng giám, Thượng đế chứng giám, họ là những cô gái tốt bụng lương thiện.

Đêm nay, Hạ Noãn Noãn không về nhà ở phố Phương Thảo. Cô đưa Lê Phi Nhi về nhà. Sau khi tạm biệt cô bạn, cô lại một mình đến nghĩa trang ở ngoại ô.

Cô nóng lòng muốn đi gặp một người, nóng lòng muốn lao vào lòng bà.

Mẹ kính yêu, chỉ có mẹ bảy giờ, chỉ có mẹ mới có thể xoa dịu nỗi đau của con.

Con nhớ mẹ, con nhớ mẹ, con nhớ mẹ.

Ông trời biết rõ con nhớ mẹ đến chừng nào.

Tôi đã từng đến đây và đã từng yêu Y Hạ...

Đó là dòng chữ khắc trên bia mộ mà Hạ Noãn Noãn nhìn thấy. Người đang yên nghỉ dưới lòng đất chính là người mẹ kính yêu của cô. Bà mất năm Noãn Noãn mười ba tuổi. Nhâm tính, vậy là bà đã đi được năm năm rồi.

Y Hạ đã từng là gái nhảy nổi tiếng nhất của một hộp đêm ở Ly Thành cho đến khi bà quen Hạ Thiện Sinh, bố của Noãn Noãn. Ông không phải là một người đàn ông đẹp trai nhưng từng trải và biết cách xoa dịu nỗi đau, ông giống như một liều thuốc độc ngấm vào bà.

Bà vì ông mà từ bỏ cách ăn mặc trang điểm diêm dúa lòe loẹt phong trần, vì ông mà khoác lên mình chiếc áo sùnn xám nền trắng hoa xanh, vì ông mà học nấu nướng... Cuối cùng, sự chân thành của bà đã làm người đàn ông này cảm động và ông đã đem tình yêu ảm áp của mình để đáp lại người phụ nữ đã yêu ông sâu nặng.

Cuối cùng, Hạ Thiện Sinh đã có một quyết định quan trọng – rời bỏ vợ con để lấy Y Hạ. Một năm sau, Noãn Noãn ra đời, luôn ở bên ông như hình với bóng.

Từ nhỏ, Hạ Noãn Noãn đã quen nghe những lời đàm tiếu của xóm giềng về mẹ mình nhưng điều đó không thể ngăn được tình yêu mà cô dành cho bà. Trong trái tim non nớt của Hạ Noãn Noãn, mẹ Y Hạ giống như một phụ nữ hoàn hảo. Mỗi tối, cô đều được mẹ hát ru, hiển nhiên đó là điều tuyệt vời nhất trong cuộc đời.

Đến giờ Noãn Noãn vẫn còn nhớ rõ cái ngày tang tóc u ám đó.

Sáng sớm hôm đó, sau khi ngủ dậy, Noãn Noãn vào nhà tắm đánh răng rửa mặt. Vì hôm đó là kỷ niệm ngày cưới của bố mẹ nên cô đã dậy rất sớm.

Một lát sau, cánh cửa phòng tắm mở ra, bà Y Hạ ôm ga trải giường đi vào cười với cô vẻ thần bí. Noãn Noãn cúi đầu mới phát hiện ra đó là chiếc ga

trái giường của mình nhưng trên đó có một vết đỏ đã sẫm màu. Dường như hiểu ra chuyện gì, mặt cô bỗng đỏ ửng lên.

- Bé ngọc, con biết ngại rồi! Con gái của mẹ đã thành thiếu nữ rồi – Bà Y Hạ cung nựng cạ cạ vào đầu mũi cô với một nụ cười hạnh phúc vô ngần. Bà bỏ chiếc ga trải giường vào máy giặt rồi như làm ảo thuật, bà lấy ra một gói băng vệ sinh đưa cho cô.

- Con yêu! Từ giờ trở đi, con phải thay giặt quần lót hàng ngày đấy nhé! – Bà Y Hạ hôn lên trán Noãn Noãn, mỉm cười rồi đi ra không quên đóng cửa lại.

Trong nhà tắm, Noãn Noãn cẩn thận bóc gói băng vệ sinh rồi cởi quần lót ra. Một vệt màu đỏ tươi đập ngay vào mắt cô, nó rực rỡ như bông hoa hồng nở rộ vậy. Noãn Noãn mỉm cười, thay chiếc quần lót sạch rồi đệm lên đó một cái băng vệ sinh. Sau đó, cô mới xả nước giặt sạch chiếc quần lót bẩn.

Từ trong nhà tắm đi ra, bố mẹ cô đã dọn dẹp xong và đang ngồi trên ghế sofa đợi cô. Bố cô cười nói, ông muốn đưa cô công chúa nhỏ của mình đi mua mấy bộ quần áo để chúc mừng. Noãn Noãn hiểu hàm ý chúc mừng mà bố cô nói đến và biết mẹ đã kể chuyện này với bố. Nghĩ đến đây, Noãn Noãn càng thêm lúng túng. May mà bố quay sang mẹ báo chuyện đi chụp ảnh kỷ niệm ngày cưới nên họ không phát hiện ra Noãn Noãn đang lúng túng.

Dường như tất cả những gì tốt đẹp nhất đều đến. Đi chụp ảnh kỷ niệm ngày cưới là điều bà Y Hạ luôn ao ước và cuối cùng, hôm nay nó đã có thể trở thành hiện thực. Chuyện con gái họ đã trở thành thiếu nữ khiến không khí ngày vui của họ càng thêm vui hơn.

Cả một buổi chiều, bà Y Hạ được đắm chìm trong niềm vui. Bà mặc chiếc sườn xám màu xanh chim công. Vóc dáng và làn da của bà đều được chăm sóc hết sức cẩn thận. Tuổi tác đã ưu ái người phụ nữ này, dường như thời gian đều trôi ngược lại. Dường như người thiếu phụ Y Hạ lại quay trở về thời thiếu nữ, xinh đẹp như một đóa hoa anh đào.

Nhưng, tai họa đã áp xuống vào đúng thời khắc tuyệt vời nhất.

Trước khi tai họa áp đến, nó đã có điềm báo rõ ràng. Chẳng hạn, khi ra ngoài, bầu trời vốn trong xanh bỗng nhiên đổ mưa. Khi bà Y Hạ lên xe, gót giày của bà bỗng nhiên bị gãy. Sau khi Noãn Noãn lên xe, cô tình cờ phát hiện ra trên sườn xám của bà Y Hạ có một vết bùn lớn, nhưng bà, người rất dễ để ý đến vẻ ngoài của mình lại không hề phát hiện ra mà vẫn cười nói vui vẻ với bố Hạ Thiện Sinh.

Một cơn gió thổi qua, Hạ Noãn Noãn bất giác thấy lạnh sống lưng. Cô vừa hít phải một luồng khí lạnh.

Trong hiệu ảnh, ông Hạ Thiện Sinh và bà Y Hạ đã tạo dáng rất nhiều kiểu, tươi cười để thợ ảnh chụp. Cuối cùng, bà Y Hạ gọi Hạ Noãn Noãn đến đứng bên cạnh cùng chụp một bức ảnh gia đình.

Người thợ ảnh bấm máy chụp bức ảnh gia đình ấm cúng. Đúng lúc đó, một người phụ nữ đẩy cửa xông vào. Vừa nhìn thấy người phụ nữ đó, mặt ông Hạ Thiện Sinh trở nên trắng bệch, vội vàng dang tay che cho bà Y Hạ và Noãn Noãn phía sau.

Nhưng tất cả đều quá muộn.

Con dao của người phụ nữ đó đã đâm thẳng vào ngực bà Y Hạ. Trong nháy mắt, máu đã nhuộm đỏ chiếc váy cưới trắng tinh của bà như thể có vô vàn bông hoa hồng đang nở rộ. Không khí thoảng mùi máu, tất cả hào quang quanh bà Y Hạ tỏa sáng tựa như nước thủy triều dâng.

Dường như có một chiếc gai nhọn đâm vào lồng ngực mình. Hạ Noãn Noãn ấn tay lên ngực. Đúng lúc này, đôi tay lớn ấm áp nhẹ nhàng bịt mắt cô. Cô ngửi thấy mùi thuốc lá thoang thoảng. Cô biết đó là tay của bố Hạ Thiện Sinh.

- Chị đến rồi! Cuối cùng, hôm nay chị đã đến..

Noãn Noãn nghe bà Y Hạ thì thảo rất nhỏ lúc rõ lúc không, nhẹ nhàng như mang ý cười nhạo. Trong nháy mắt, Hạ Noãn Noãn đã hiểu, người đàn bà này là người mà ông Hạ Thiện Sinh đã bỏ rơi.

Một phút sau, ông Hạ Thiện sinh buông bàn tay ướt đầm nước mắt xuống.

Qua làn nước mắt nhạt nhòa, một lần nữa, cô nhìn thấy khuôn mặt bà Y Hạ. Bà nằm giữa một đại dương sắc đỏ, nhẹ nhàng nhắm mắt với nụ cười trên môi, khoan thai như đứa trẻ đang ngủ say. Ánh đèn trắng sáng rực chiếu lên khuôn mặt trắng bệch của bà, một làn sương trắng mờ mờ bốc lên.

Đây là lần cuối cùng Hạ Noãn Noãn nhìn thấy khuôn mặt của mẹ Y Hạ.

Lúc đó, thời gian như ngừng trôi. Những giọt máu trên khuôn mặt bà tỏa ra ánh hào quang chiếu sáng muôn dặm.

Từ trước đến giờ và cả sau này, không ai có thể đẹp hơn thế. Không bao giờ, không có ai.

Từ đó, ông Hạ Thiện Sinh không tái hôn nữa nhưng đúng là ông đã già thật rồi. Người đàn ông trung niên hơn bốn mươi tuổi đã có tóc bạc, thêm nữa ông lại nghiện rượu nghiện thuốc lá đã lâu, những nếp nhăn trên khuôn mặt ông tựa như dây leo đại giếng kín khắp nơi.

Người đàn bà điên đã giết bà Y Hạ được đưa đến bệnh viện tâm thần. Con cái bà ta cũng trở thành trẻ mồ côi. Hạ Noãn Noãn chưa bao giờ nghe bố nhắc đến Hạ Hiếu Thiên, người anh cùng cha khác mẹ của cô. Đương nhiên, cô cũng chưa bao giờ gặp anh ta. Ân oán của đời trước dường như đã trở thành một điều cấm kỵ, không được nhắc tới.

Thời gian dần trôi, mối oán hận của Hạ Noãn Noãn cuối cùng cũng nguôi ngoai.

Chỉ là mỗi đêm khuya vắng, nghe tiếng bố uống rượu say trong phòng khách đang cố kìm nén tiếng khóc của mình thì như thói quen, ngực cô lại nhói đau.

Từ khi mười ba tuổi, cô bắt đầu bị bệnh này. Sau đó, căn bệnh này chưa từng lành. Thậm chí, bố cô đã đưa cô đến khám ở bệnh viện tốt nhất nhưng họ cũng chỉ đưa ra kết luận là cô hoàn toàn khỏe mạnh.

Sau này, cô hiểu chuyện và cũng học cách nhẫn nhịn giống bố mình. Mỗi lần đau tim, cô vẫn cố gắng cười nói, giấu kín tất cả vào nơi sâu thẳm ương lòng.

Mười ba tuổi, mười bốn tuổi...mười tám tuổi...

Từ năm mười ba tuổi, Hạ Noãn Noãn bắt đầu trưởng thành.

Mười tám tuổi, cô đã khá già dặn rồi.

Nghĩa trang trong đêm, con gió lạnh âm u thổi đến mang theo bụi bặm với hương hoa mùa hè. Trăng chiếu xuống ánh sáng lạnh lẽo, sương trắng bao phủ mờ mịt

Hạ Noãn Noãn nhẹ nhàng vuốt lên bức ảnh bà Y Hạ cười tươi như hoa trên bia mộ. Không tìm được, cô hôn lên đó. Môi cô lạnh buốt, lạnh buốt theo thói quen, ngực cô lại đau nhói.

Mẹ đã sinh ra con bằng tình yêu. Nếu lúc đó, mẹ biết rằng tình yêu có thể làm cho con gái mẹ từ nhỏ đến lớn luôn phải sống trong tủi nhục, làm cho người mẹ yêu tha thiết phải sống cô độc cả đời, ngày nào cũng uống rượu để giết thời gian, liệu mẹ có bắt chấp tất cả để giành lấy tình yêu không?

Từ đáy lòng, Hạ Noãn Noãn lặng lẽ chất vấn.

Bỗng nhiên, một đôi tay ấm áp ôm lấy eo cô từ phía sau. Mùi hương bạc hà quen thuộc như nước thủy triều bao trùm dịu dàng.

Cô biết người đó là ai nhưng cô không hề có bất cứ phản kháng nào. Cô chỉ hít lấy hơi ấm hiếm có này một cách tham lam. Chẳng phải thế sao? Bây giờ, vào thời khắc này, một chút hơi ấm cũng là xa xỉ lắm rồi.

-Đuôi Nhỏ, tớ biết là cậu sẽ đến đây mà – Tề Lạc nói.

-Tớ không phải là người đê tiện. Mẹ tớ cũng không phải. Bà là người phụ nữ tốt nhất thế gian – Hạ Noãn Noãn khóc thành tiếng.

-Ngoan nào. Tớ hiểu. Tớ hiểu cả mà.

-Cậu hiểu gì chứ? Cậu chẳng hiểu gì hết. Tất cả mọi người đều cho rằng tớ là đứa con gái hư hỏng – Noãn Noãn hét lên.

-Đuôi Nhỏ, hãy để tớ bảo vệ cho cậu. Từ nay về sau, sẽ không ai dám ức hiếp cậu nữa. Tớ sẽ bù đắp cho cậu những nỗi đau mà cậu đã phải chịu đựng có được không? Hãy để tớ bảo vệ cho cậu nhé.

Liên một hơi, Tề Lạc đã thổ lộ những điều giấu kín trong lòng ương suốt ba năm qua.

Có ông trời thấu hiểu, cậu lo lắng cho cô bạn đang ở trong lòng này đến nhường nào.

Thượng đế chứng giám, cậu chỉ muốn cho cô được sống vui vẻ để hằng ngày có thể nhìn thấy cô cười, ngày nào cũng được thấy cô cười thật tươi. Như vậy là đủ rồi.

-Cậu đang nói gì thế? Cậu điên rồi sao?

Hạ Noãn Noãn cố sức đẩy Tề Lạc ra rồi đứng cách xa cậu.

-Tớ xin lỗi. Trong lòng tớ chỉ có Lộ Tiểu Bắc. Dù cậu ấy không biết nhưng tớ yêu cậu ấy. Tớ không thể phản bội lại tình cảm của chính mình. Tớ không thể, sao có thể chứ?

-Lộ Tiểu Bắc? Tớ đã sớm nhận ra rồi.

-Đúng vậy. Tớ yêu Lộ Tiểu Bắc.

-Được rồi. Cậu cứ coi như tớ chưa từng nói gì. Nhưng tớ sẽ đợi cậu.

Dưới ánh trăng, chàng thiếu niên lạc lõng quay người bỏ đi. Con gió mùa hè thổi bông chiếc áo phông trắng của cậu tựa như đôi cánh chim đang từ từ khép lại.

Một lát sau, bước chân nặng nề lại vang lên.

-Hạ Noãn Noãn, sau này, cậu đừng khóc như vậy có được không? Cậu khóc làm tớ đau lòng lắm. Những người yêu cậu đều ghét khi phải thấy khuôn mặt đầm đìa nước mắt của cậu. Cậu biết không hả? Sau này, cậu không được khóc nữa đấy. Tốt nhất là mỗi ngày hãy cười thật tươi. Ngốc nghếch một chút cũng không sao – Tề Lạc đứng từ xa gào về phía cô. Lần này, cậu không gọi biệt hiệu của cô nữa mà gọi thẳng tên cô. Rõ ràng là cô ngồi như vậy đã khiến cậu vừa giận vừa đau lòng.

Noãn Noãn từ từ mở to đôi mắt, hồi lâu mới nở một nụ cười gượng gạo. -Đứng dậy đi. Cậu định ngồi như vậy đến bao giờ chứ? Tớ đưa cậu về.

-Không cần đâu. Tớ muốn ở bên Y Hạ – Hạ Noãn Noãn thốt ra rồi mới giật mình phát hiện ra rằng, từ nhỏ tới lớn, sao cô chưa từng gọi mẹ? Đột nhiên cô thấy thật đau khổ. Cô nợ người đàn bà này quá nhiều, thế mà đến cơ hội bù đắp cho bà, Thượng đế cũng tước mất.

Tề Lạc chìa tay ra muốn kéo cô đi nhưng lại bị cô đẩy ra.

-Cậu, cậu là đồ ngốc! Chẳng lẽ cậu không thấy trời sắp mưa rồi sao? – Tề Lạc nói rồi chìa tay ra.

Noãn Noãn ngẩng đầu lên mới phát hiện ra rằng những vì sao đã sớm biến mất, mây đen đang kéo tới.

-Ồ

Noãn Noãn nhìn bàn tay đang chìa ra của Tề Lạc, đột nhiên nó nắm chặt tay cô đến tận xương. Cậu nắm thật chặt đến toát cả mồ hôi. Trong chớp nhoáng, cô có ảo giác rằng: Nước mắt đang chảy ra từ lòng bàn tay của chàng trai này.

Sau khi bị kéo đi, Hạ Noãn Noãn lại nhanh chóng giăng tay ra.

Gió càng lúc càng mạnh, gió thổi làm cây cối kêu lao xao. Hai người bắt đầu chạy. Mấy chú chim sợ hãi kêu lên những tiếng kêu dài, dang rộng cánh bay về nơi xa.

Vừa xuống núi, cơn bão mùa hè đã âm ỉ áp đến.

Hạ Noãn Noãn mệt thở không ra hơi. Cô biết mình không tránh nổi bão nên từ từ bước chậm lại. Lạ lùng thay cơn đau tim của cô lại tái phát. Nó đã trở thành căn bệnh ngoan cố nhất trong người cô.

-Sao thế? Bệnh của cậu lại tái phát à? -Tề Lạc dừng lại nhìn thấy cô đang ấn tay vào lồng ngực.

Noãn Noãn gượng gạo cười, gạt đầu.

-Tớ công cậu nhé! – Tề Lạc nói rồi ngồi xuống.

-Không cần đâu. Thế thì ngại lắm! – Noãn Noãn cười gượng gạo từ chối.

Không đợi Noãn Noãn định thần lại, một luồng sức mạnh đã công cô lên. Dù cô ấy gãy giữa cũng được, dù cô ấy đâm mạnh cũng không sao. Tất cả đều không có nghĩa lý gì.

-Tề Lạc thôi tha, thường ngày ở trên lớp, cậu giữ bộ dạng thanh cao lạnh lùng là vậy thế mà bây giờ cậu lại đi ức hiếp người ta sao?

Cơn đau tim lại dội đến, cuối cùng Hạ Noãn Noãn cũng lặng im. Cô gục vào vai Tề Lạc để mặc cậu công, chạy trong mưa.

Cách màn mưa dày, Hạ Noãn Noãn nhìn thấy một bóng người đi qua. Không có ô, cơ thể mặc cho mưa dội. Hạ Noãn Noãn run lên vì lạnh.

Không lâu sau, được áp ngực lên tấm lưng chàng trai ấm áp cơn đau buốt dịu đi. Khi hai chân Hạ Noãn Noãn chạm đất, cô không còn thấy đau nữa.

Mưa vẫn không hề ngừng.

Hai kẻ ướt sũng ngồi dưới mái hiên nghe tiếng mưa rơi, mặt đối mặt nhìn nhau lặng im.

Mãi sau, Tề Lạc mới hỏi:

-Đuôi Nhỏ, cậu định đăng kí vào trường nào?

-Đại học ở Bắc Kinh – Noãn Noãn nhẹ nhàng đáp

Tề Lạc nhớ ra Lộ Tiểu Bắc cũng đăng kí vào trường đại học ở Bắc Kinh. Đột nhiên, cậu cảm thấy mình thật lạc lõng.

-Còn cậu? – Noãn Noãn hỏi.

Tề Lạc ngừng vài giây, cuối cùng miệng cậu cũng thốt ra hai chữ:

-Thượng Hải

-Ồ!

Lần này đến lượt Noãn Noãn ngơ ngác. Trong lòng cô dậy lên cảm giác không nỡ rời xa, chưa xoát. Cô lại không kìm được nước mắt.

-Không sao. Sau này, chúng mình sẽ thường xuyên liên lạc – Tề Lạc nhận ra sự khác thường của Noãn Noãn liền an ủi

-Ừ!

Noãn Noãn gật đầu. Trong lòng cô hiểu rõ, lần này chia xa chưa biết bao giờ mới được gặp lại. Dù là bạn thân thiết đến mấy cũng phải rời xa, giống như hồi cấp hai, bạn bè cô từng hẹn sẽ gặp nhau vào một lúc nào đó, ở một nơi nào đó nhưng rồi chẳng ai nhớ tới cả.

Hứa hẹn chỉ vì sợ trong lòng lại nghĩ ra những điều vớ vẩn. Càng sợ lại càng nghĩ đến, càng nghĩ đến nhiều thì càng thấy sợ. Một tiếng sau, cuối cùng mưa cũng tạnh. Bầu trời hừng sáng.

Hạ Noãn Noãn từ chối ý tốt đưa cô về nhà của Tề Lạc vì sợ bố Hạ Thiện Sinh nhìn thấy cô đi cùng bạn nam. Có lẽ vì mẹ Y Hạ đã mất mà mỗi năm Noãn Noãn lại thêm một tuổi, ông Hạ Thiện Sinh càng trở nên nhạy cảm hơn. Đến cả bạn nam gọi điện đến nhà, ông cũng tra hỏi đến cùng. Tất nhiên Noãn Noãn hiểu, đó là vì bố cô sợ lại mất đi nốt đứa con gái.

-Vậy cậu nhớ cẩn thận nhé. Đêm tối nhiều kẻ xấu lắm đấy – Mặt Tề Lạc không giấu nổi sự lo lắng. Trên thực tế, cậu đã sớm hiểu mối quan hệ giữa Hạ Noãn Noãn và bố cô. Chỉ là ngày hôm nay, cậu không kìm chế được mới đưa ra đề nghị đó.

Noãn Noãn mỉm cười, lặng lẽ gật đầu. -Tạm biệt Tề Lạc.

Noãn Noãn vẫy tay tạm biệt cậu bạn. Dưới ánh đèn đường mờ mờ, mắt cô phát ra ánh sáng rực rỡ tựa ánh sao.

Vào lúc này, một lần nữa Tề Lạc kìm nén được nỗi sợ hãi của mình. Bỗng nhiên cậu có cảm giác, Hạ Noãn Noãn lúc này càng giống một người mà cậu không bao giờ có thể quên. Cậu không thốt lên lời, cuối cùng chỉ chầm chậm vẫy tay tạm biệt.

Tạm biệt, tình yêu của tôi.

Tạm biệt, thật sự thật sự thật sự tạm biệt rồi.

Có lẽ, tôi nên hận Y Hạ

Tôi nên hận bà đã cướp chồng của người khác. Tôi nên hận bà đã làm cho người đàn ông mình yêu phải chịu cảnh thê lương thế này. Tôi nên hận bà vì quá khứ nhơ nhuốc khiến tôi phải chịu sự coi thường, cười nhạo của mọi người. Tôi càng nên hận bà, vì sao bà lại dùng cảm đi tìm tình yêu mà không truyền lòng dũng cảm đó lại cho con gái bà? Để đến lúc phải chia xa, tôi vẫn không dám thổ lộ tình cảm của mình với Lộ Tiểu Bắc.

Ôi! Ông trời kiêu, tôi yêu chàng trai này đến nhường nào.

Y Hạ, nếu như mỗi ngày tôi có thể hận bà nhiều hơn một chút thì tốt biết mấy.

Nếu thật sự là như vậy thì tốt biết mấy. Tôi sẽ không phải chịu đựng những cơn đau tim, cũng không phải đau buồn vì nhớ bà, càng không phải buồn phiền vì mình yếu đuối và tự ti.

Tôi đã mười tám tuổi rồi. Số phận đã định như vậy không thể nào thay đổi được. – Trích từ blog của Hạ Noãn Noãn Trong lòng bạn lúc nào cũng có bóng hình một cô gái.

Khi bệnh tim của cô ấy tái phát, bạn nguyện làm người chịu đau đớn thay cô ấy, bạn thấy cô buồn còn đau đớn hơn là mình ốm, thậm chí là chết đi.

Khi cô ấy vui, bạn nguyện biến thành chú ếch xanh cùng cô ấy nhảy nhót bắt chước hình dạng xấu xí?

Khi biết cô ấy yêu người con trai khác, bạn vẫn không nỡ rời xa cô ấy mà luôn muốn được ở bên bảo vệ cho cô ấy.

Cho dù chỉ có thể làm bạn của cô ấy, cho dù chỉ có thể đứng từ xa nhìn thấy, cho dù trong lòng cô ấy không hề có bạn, bạn vẫn mong cô ấy được hạnh phúc.

Hôm trông thấy cô ấy cười chính là ngày Tết của bạn. Nếu có người làm cho cô ấy khóc, bạn hận không thể loại trừ kẻ đó.

Bạn vì cô ấy mà làm tất cả mọi thứ nhưng cô ấy lại không hề hay biết.

Còn gì có thể đau đớn hơn điều đó? Nếu sớm biết cô ấy thích Tiểu Bắc, tôi cũng nên giống như cậu ấy, trở thành một học sinh hư hỏng còn đồ, học hút thuốc, uống rượu. Như vậy liệu tôi có thể có được trái tim của cô ấy không? Ông trời hãy phù hộ cho tôi mỗi ngày có thể bớt yêu cô ấy một chút.

Có hay chẳng tôi có thể, có thể khiến tuổi mười tám của mình không phải chịu đau đớn, không phải chịu giày vò như vậy nữa. – Trích từ blog

của Tề Lạc

Trong kỳ nghỉ, ngày nào Hạ Noãn Noãn cũng phải sống một mình. Ban ngày, cô ngủ dậy rất muộn, sau đó cô chạy ra tủ lạnh tìm mì ăn liền, dội nước sôi rồi cứ thế ăn như thể nhét đầy bụng cho xong chuyện.

Ngày nào ông Hạ Thiện Sinh cũng cùng những bạn bài ngồi bên bàn mặt chược sát phạt nhau đến mức trời đất u ám. Buổi tối, Noãn Noãn chuẩn bị com canh từ sớm rồi đợi ông về. Nhưng đến tận lúc com canh nguội hết mà ông vẫn chưa về. Noãn Noãn đành phải cho đồ ăn vào lò vi sóng.

Nửa đêm, cô mới nghe thấy tiếng bố mình cầm chìa khóa mở cửa. Cô luôn giật mình tỉnh giấc như chú nai con, lồm cồm bò dậy áp tai vào cánh cửa để nghe tiếng động ở phòng khách.

Có lúc, cô nghe thấy tiếng bố tắm rào rào trong phòng tắm, cô biết chắc chắn hôm đó bố cô thắng bạc. Có nhiều lúc, cô nghe thấy tiếng khóc, cô cũng biết chắc chắn là bố cô lại uống rượu.

Hạ Noãn Noãn còn nhớ rõ kỳ nghỉ hè năm cô mười lăm tuổi, năm cô tốt nghiệp cấp hai. Cô không có cách nào chấp nhận được việc bố mình đã từng là một người nho nhã cao quý lại có thể chán nản sa sút thành một kẻ nát rượu.

Cuối cùng, nhân lúc ông ra ngoài, cô đã lén giấu hết rượu trong nhà đi.

Người bố bỏ đi một đêm không về nhanh chóng phát hiện ra bí mật này. Ông như một con sư tử đang tức giận xông vào phòng của Noãn Noãn, ép cô phải trả những chai rượu bảo bối lại cho ông. Noãn Noãn bướng bỉnh từ chối liên bị bố cô tát cho một cái trời giáng khiến mũi cô chảy máu.

Ngày hôm sau, ông Hạ Thiện Sinh lại ra cửa hàng mua nhiều rượu hơn để thị uy. Noãn Noãn vừa về đến nhà đã ngửi thấy khắp phòng nồng nặc mùi rượu, còn bố cô thì say bí tỉ đang nằm ngáy như sấm trên ghế sofa.

Noãn Noãn tức giận chạy đến bên bố nhưng cô lại nhìn thấy trên khuôn mặt của ông những vệt nước mắt vẫn chưa khô. Ông đang ôm chặt khung ảnh trong lòng. Cô cố gắng hết sức mới giành được chiếc khung ảnh ra khỏi tay ông.

Chiếc khung ảnh đó lồng bức ảnh gia đình ba người hạnh phúc, chụp hôm kỷ niệm ngày cưới. Trong bức ảnh đó, bà Y Hạ mặc chiếc váy cưới trắng tinh cười tươi như hoa. Ông Hạ Thiện Sinh đứng bên cạnh một tay ôm vợ, một tay ôm con gái mỉm cười hạnh phúc.

Rầm!

Noãn Noãn chỉ thấy tim mình đau khủng khiếp, chiếc khung ảnh rơi xuống đất.

Thời khắc đó, cuối cùng cô đã hiểu nguyên nhân bố mình uống rượu. Dường như người đàn ông đang già đi ấy chỉ còn con đường này để thoát khỏi thực tại.

Từ đó về sau, cô không giấu rượu đi nữa. Cũng bắt đầu từ lúc đó, trong lòng Hạ Noãn Noãn nhen nhóm một tia hy vọng. Cô hy vọng rằng sẽ có một người phụ nữ có thể đi vào cuộc sống của họ. Có lẽ chỉ có như vậy mới là cách cứu thoát cho họ thật sự.

Lại là một ngày nắng chói chang. Ánh nắng gay gắt chiếu xuống mặt đất làm tan biến ánh sáng dịu nhẹ. Dường như sương mù từ mặt đất đang bốc lên, mây mù lượn lờ.

Cốc! Cốc! Cốc!

Noãn Noãn đang ngủ trưa thì nghe có tiếng gõ cửa, cô lồm cồm bò dậy, vừa đứng ba tiếng gõ, cô cứ thế mặc chiếc váy ngủ yêu thích ra mở cửa.

Quả nhiên, người đứng ngoài cửa là Lê Phi Nhi. Từ sau khi cô ấy mất giọng nói, đó đã trở thành ám hiệu giữa hai cô bé.

Noãn Noãn mỉm cười dẫn Lê Phi Nhi vào phòng rồi hỏi:

-Cậu ăn kem dâu không? Tớ đi lấy cho cậu nhé.

Lê Phi Nhi vội vàng giữ cô lại rồi dùng ngón tay chỉ vào người mình.

-Trời ạ, cậu còn sợ mập sao? Cậu gầy như que củi rồi đấy, ăn đi mà. Tớ đói chết đi được đấy này. – Hạ Noãn Noãn nói rồi đi thẳng xuống bếp, sau đó mang

theo hai que kem dâu quay lại. Cô còn tự mình bóc giấy bọc và đưa lên miệng Lê Phi Nhi

Lê Phi Nhi với khuôn mặt buồn rười rượi nhẹ nhàng cắn một miếng. Nhận que kem mà trông mặt cô ấy như thể đang cảm thuốc độc vậy. -Ha ha!

Thấy thái độ kỳ quặc của Lê Phi Nhi như vậy, Noãn Noãn cười đến chảy cả nước mắt.

Trong phòng, Noãn Noãn lặng lẽ ăn kem, chỉ có tiếng nhóp nhép rất nhẹ trong không khí.

Mãi sau, cô mới quay đầu lại thì kinh ngạc phát hiện ra Lê Phi Nhi không hề động đến kem trên tay. Kem tan ra chảy xuống ngón tay của cô giống như

nước mắt đang chảy mãi không thôi.

Noãn Noãn nhận ra vừa rồi mình thật quá đáng. Chẳng còn hứng thú gì nữa, cô quăng que kem đang ăn dở vào thùng rác rồi tìm khăn giấy đưa cho Phi Nhi.

Căn phòng yên tĩnh đến mức người ta có thể nghe thấy thật căng thẳng, bèn bật máy tính vào mạng chọn bài hát My heart will go on của Celine Dion.

Trong nháy mắt, âm nhạc đã lan khắp căn phòng nhỏ.

Noãn Noãn tình cờ phát hiện ra mắt Lê Phi Phi đang đỏ dần lên rồi những giọt nước mắt cứ thế lăn xuống.

Cô chỉ cảm thấy tim mình thắt lại đau nhói.

Ông trời ơi! Cô đã làm gì thế này? Rõ ràng cô biết Phi Nhi thích nhất là kèn, bài hát này cũng chính là bài hát cô ấy thích nhất.

Nhưng từ khi Phi Nhi bị cảm chẳng phải cô ấy đã thay đổi hoàn toàn rồi sao?

Lê Phi Nhi trong ký ức của Noãn Noãn là một cô gái có cá tính thẳng thắn, giống như những cô gái bất trị, ngang ngạnh, ương bướng, như bông hoa hồng đầy gai mọc ở nơi tối tăm. Cho đến khi cô gặp được chàng trai định mệnh của mình thì cô đã biến thành một cô gái nhún nhín chịu đựng, mọi buồn vui giận hờn đều được giấu kín.

-Phi Nhi, cậu nói cho tớ biết chuyện gì đã xảy ra? Đừng làm tớ lo lắng như vậy, có được không? – Hạ Noãn Noãn cuống cuống lay Lê Phi Nhi đang vô cùng buồn bã.

Mãi sau, Lê Phi Nhi mới chậm rãi ngẩng đầu lên, khuôn mặt trắng bệch đầm đìa nước mắt lập tức làm trái tim Noãn Noãn quặn đau. -A! A! À!

Lê Phi Nhi khua khoanh tay ra hiệu, nước mắt chảy cả xuống miệng cô, cổ họng nấc lên nhưng vẫn không phát ra tiếng nào.

Ồi! Phi Nhi đáng thương của tôi! Báu vật nhỏ của tôi! Thương đế ơi, người hãy nhìn xem tình yêu đã giày vò cô gái đáng thương này thành ra nông nổi ấy sao?

Ông trời ơi, đây là bản chất vốn có của tình yêu sao?

Hạ Noãn Noãn thăm hỏi chính mình, nước mắt đầm đìa trên mặt.

-An Doãn Thân. là anh ta. anh ta quay lại rồi sao? – Trong đầu Noãn Noãn bỗng hiện lên đôi mắt u sầu, anh ta còn có nốt ruồi lệ, chỉ có phụ nữ mới có nốt ruồi lệ màu nâu xám. Cô từ từ cẩn thận thăm dò.

Vài giây sau, cuối cùng Lê Phi Nhi vừa khóc vừa gật đầu.

Hạ Noãn Noãn ôm Lê Phi Nhi vào lòng. Ở trong lòng Noãn Noãn mà cô ấy vẫn run rẩy như ngọn cỏ chao đảo trong gió.

Noãn Noãn bỗng nhớ tới đêm mưa gió cách đây một năm. Gió thổi vào cánh cửa sổ phát ra những tiếng kêu cà kẽo kẹt khiến cô choáng tỉnh. Cô ngồi dậy đi đóng cửa sổ và tình cờ nhìn thấy Lê Phi Nhi đang đứng dưới lầu đợi cô tỉnh giấc. Tóc cô ấy rối bời, toàn thân đầy thương tích, ánh mắt dờ dẩn cầu xin cô hãy ôm lấy cô ấy.

Đó là lần cuối cùng Hạ Noãn Noãn nghe thấy tiếng của Lê Phi Nhi. Khi gặp lần thứ hai, cô ấy đã không thể nói được bất kỳ một từ gì nữa rồi. Điều này đã trở thành nỗi tiếc duy nhất của Noãn Noãn. Cô thường nghĩ, nếu hôm đó cô chăm sóc tốt cho Lê Phi Nhi, có lẽ cô ấy vẫn là một cô gái có giọng hát lành lốt như chim sơn ca.

Nhưng về chuyện Phi Nhi mất tiếng như thế nào thì vẫn luôn là một dấu hỏi lớn. Mặc dù Hạ Noãn Noãn là người bạn thân thiết nhất của cô ấy nhưng cô cũng không hề biết nguyên nhân thật sự. Chỉ dựa vào trực giác nhạy cảm của mình mà cô đoán rằng chuyện đó có liên quan đến anh chàng thổi saxophone An Doãn Thân.

– Phi Nhi, tớ xin cậu đừng để ý gì đến anh ta nữa có được không? Anh ta đã hại cậu như vậy còn chưa đủ sao? Phi Nhi ngoan nhất... Noãn Noãn sẽ ở bên cậu. Tớ sẽ mãi mãi ở bên để bảo vệ cậu. Cậu sẽ không bao giờ phải cô đơn nữa. Noãn Noãn cố gắng nói thật dịu dàng. Cô nhẹ nhàng vỗ vỗ vào lưng Phi Nhi như đang cưng nựng một đứa trẻ.

Những lời nói dịu dàng của Noãn Noãn đã thuyết phục được Phi Nhi, cô ấy dần bình tĩnh trở lại. Cơ thể cứng đờ của cô ấy trở nên mềm mại, cô ấy dựa cả người vào Noãn Noãn.

-Ngao nào, tớ sẽ ở bên cậu, mãi mãi ở bên cậu, không bao giờ rời xa.

Tiếng nhạc vẫn tiếp tục vang lên, nhẹ nhàng nhưng lại biến thành mũi kiếm nhọn, từng tiếng từng tiếng đâm vào trái tim đau nhói. Lúc này, Noãn Noãn mới nghĩ ra, cô liền tắt nhạc đi. Cô lay lay Lê Phi Nhi nhưng không hề thấy cô ấy động đậy. Khi cô quay đầu lại, cô ấy đã gục vào vai cô ngủ ngon lành.

Có lẽ cô gái từng chịu trăm ngàn tổn thương này đã coi cô là chỗ dựa, là nơi nương náu duy nhất trên thế gian này. Nghĩ đến đây, Hạ Noãn Noãn cay đắng cười.

Cô gái đang được cô bảo vệ bấy giờ đã từng là thần hộ mệnh của cô trước đây. Nhưng sau một thời gian dài, hai cô đã hoàn toàn đổi vị trí cho nhau. Số phận.

Không thể nào thoát khỏi số phận đã an bài.

Hai cô gái có thân thể tương đồng, dù cá tính khác nhau nhưng chỉ cần điều này cũng có thể tạo nên hai số phận khác nhau. Quay về vạch xuất phát, số phận đã an bài như vậy.

Saxophone có thể thổi ra loại nhạc tôi thích nhất. Nó cũng có thể đem đến chàng trai khiến tôi phải điên cuồng.

Đây là thứ âm nhạc tuyệt diệu. Anh là người mang đến hạnh phúc cho tôi nhưng tại sao lại trở thành người lấy đi hạnh phúc của tôi? Doãn Thần, người tôi yêu.

Mở mắt ra không nhìn thấy anh, không còn nữa hơi ấm của anh, không được thấy bàn tay của anh, tôi thà mãi chìm trong giấc ngủ. Nào có sợ mất đi giọng nói lành lốt như chim sơn ca của mình. Nếu như vậy mà có thể làm Thượng đế thương xót để tôi lại được anh ôm vào lòng, tôi cũng cam tâm tình nguyện.

Thượng đế phù hộ, để mỗi ngày tôi có thể bớt yêu anh một chút.

Mười tám tuổi, tôi cũng không đau đớn đến mức thảm thương như vậy.— Trích từ blog Lê Phi Nhi.

Hai giờ chiều, cô nhận được cú điện thoại của lớp trưởng Tề Lạc, cậu ấy nhẹ nhàng nói ở đầu dãy bên kia:

— Duôi Nhỏ, cậu mau đến trường nhận giấy thông báo đi. Cậu nhớ bảo cho Lê Phi Nhi biết nhé.

Hạ Noãn Noãn nhẹ nhàng đáp:

— Ủ! — Rồi lại lặng im.

Mãi sau, đầu dãy bên kia lại lên tiếng:

— Duôi Nhỏ, cậu nhớ mặc đẹp một chút để chụp ảnh tốt nghiệp nhé.

— Ồ! Tớ biết rồi.

— Duôi Nhỏ, hẹn gặp cậu ở trường.

Gác điện thoại, Noãn Noãn đánh thức Lê Phi Nhi dậy. Ngủ một giấc, dường như Lê Phi Nhi đã quên hết những chuyện xảy ra lúc trước, cô ấy lại trở thành một cô gái trầm lặng nhẩn nhai. Noãn Noãn trông thấy mà đau lòng nhưng cô vờ như không có chuyện gì, chỉ cố gắng không nhắc đến An Doãn Thần.

Từ xa đã nghe thấy tiếng huyên náo của một lớp Mười hai, Hạ Noãn Noãn dắt tay Lê Phi Nhi cùng đi vào lớp. Các bạn trong lớp tùm nập năm tụm ba, vui mừng, buồn bã, đầm ngực giậm chân, kiểu gì cũng có.

Theo thói quen, Hạ Noãn Noãn liếc tìm Lộ Tiểu Bắc trong đám bạn cùng lớp. Cậu ấy đang ba hoa với mấy cô bạn xung quanh. Cậu bạn này, bất kể ở nơi nào cũng đều tỏa sáng và luôn trở thành tâm điểm trong mắt của bạn nữ.

— Haizz! — Noãn Noãn thở dài, cô vờ như không nhìn thấy, lướt qua cậu ấy, đi thẳng xuống dãy bàn cuối lớp.

— Chào! Các cậu đến rồi. Chúc mừng, chúc mừng! Hai cậu đều thi đỗ rồi.

Hạ Noãn Noãn ngẩng đầu lên, cô kinh ngạc khi nhìn thấy trên tay Tề Lạc là một điếu thuốc Marlboro đang hút dở. Đây cũng là loại thuốc mà thường ngày Lộ Tiểu Bắc thích hút nhất. Cô còn ngạc nhiên hơn khi thấy Đồng An An, người mới bị tát hôm qua đang hút thuốc cùng cậu ấy.

Dường như trong chớp mắt cô đã hiểu ra.

— Ồ! Cậu cũng bắt đầu hút thuốc rồi — Hạ Noãn Noãn bắt đầu bàn tán chuyện thi cử, nhìn điếu thuốc trên tay cậu bạn, lòng mảy mòi chau lại, cô vờ như vô tình hỏi.

— Hơ hơ! Đúng vậy. Nếu sớm biết hút thuốc đem lại niềm vui như vậy thì tớ đã hút từ lâu rồi. — Tề Lạc rít một hơi thật sâu. Cậu học cách phả khói như trong phim xã hội đen nhưng lại bị ho sặc sụa.

Cậu bạn này, trời sinh đã thích hợp với những vai học sinh ngoan.

— Không biết hút thì đừng có hút. Cậu học trò này thì có gì hay ho đâu chứ. — Hạ Noãn Noãn cố nhìn cười bình tĩnh nói.

— Cậu ấy thích hút thuốc hay không thì liên quan gì đến cậu? Hạ Noãn Noãn, cậu bớt chen vào đi. — Đồng An An vút điếu thuốc xuống đất, lấy chân

đạp, trách cứ vô cớ.

– Tùy cậu – Hạ Noãn Noãn đáp lại một câu rồi về chỗ ngồi góc lớp của mình và ngồi xuống bên cạnh Lê Phi Nhi.

Nhìn bàn ghế ngổn ngang, sách vở vứt lung tung, Noãn Noãn chợt thấy chua xót vô cùng. Bản thân cô đã từng muốn ra đi như vậy, thậm chí có lúc còn muốn ông trời vứt xuống một gói thuốc nổ để làm nổ tung nơi họ đã học tập suốt ba năm này thành tro bụi. Bấy giờ đến lúc thật sự phải chia xa thì cô lại không nổi chút nào.

Một lát sau, có người vỗ vai khiến cô giật mình ngoảnh đầu lại.

– Đuôi Nhỏ, đi chụp ảnh thôi. Phải rồi, hôm nay, cậu mặc rất đẹp. Lộ Tiểu Bắc mỉm cười, ánh mặt trời từ cửa sổ chiếu vào, nửa khuôn mặt phía bên trong của cậu mờ mờ ảo ảo lộ vẻ buồn thương, nửa phía ánh sáng thì lại long lanh vô cùng.

Dĩ nhiên Lê Phi Nhi hiểu rõ nỗi lòng của Noãn Noãn, vội giật vạt áo Noãn Noãn kịp thời kéo cô trở lại hiện thực.

– Ồ! Đợi một lát chúng tớ sẽ ra – Noãn Noãn đỏ mặt, mãi sau mới gượng gạo trả lời.

Sau khi Lộ Tiểu Bắc đi, bỗng điện thoại của Lê Phi Nhi đổ chuông. Cô nhìn vào màn hình rồi ra hiệu cho Hạ Noãn Noãn biết mình đi ra nhà vệ sinh. Trong đầu Hạ Noãn Noãn lúc này chỉ nghĩ đến Lộ Tiểu Bắc, vì vậy cô không nhận ra tâm trạng biến đổi phức tạp của Lê Phi Nhi.

– Ủ! Cậu phải nhanh lên đấy. – Noãn Noãn dặn đi dặn lại, Lê Phi Nhi như một chú nai đã chạy xa rồi.

Bầu trời rất xanh, ánh nắng mùa hè tựa như ngọc lưu ly sa xuống. Một mảng màu trắng hoang vu.

Trên sân trường, các bạn nam đang chinh lại cả vạt cho nhau, còn các bạn nữ thì chải chuốt đeo bôm cho nhau. Thời khắc chia xa cuối cùng này, dù cố gắng đến mấy họ cũng không thể che giấu được nỗi đau. Tề Lạc và Lộ Tiểu Bắc mỗi người đứng một đầu, một người yên lặng thâm trầm, mặt không chút cảm xúc, người kia thì lại cười ra nước mắt.

Quả thực, Lộ Tiểu Bắc khóc thật.

Hạ Noãn Noãn đứng ở hàng nữ phía sau, giữa một hàng nam và một hàng nữ. Cô vội tìm Lê Phi Nhi trong đám bạn nhưng cô nhanh chóng thất vọng ở đây không hề có hình bóng của Phi Nhi. Tìm cô bỗng thất lại, không tìm được cô đưa hai tay ấn vào ngực, lặng lẽ cầu xin trời Phật phù hộ.

– Một hai ba, tất cả cười nào!

Nghe tiếng hô của người thợ chụp ảnh, Noãn Noãn như người vừa tỉnh mộng gượng gạo cười.

Tách!

Dưới ánh mặt trời mùa hạ, mỗi khuôn mặt tươi cười của tuổi mười tám đứng trong bóng râm ngược sáng tỏa ra những hào quang phản chiếu lên ánh đèn. Đây không phải là một bức ảnh tốt nghiệp hoàn chỉnh nhưng nó đã khắc sâu vào ký ức thời gian.

Nhiều năm sau đã trở thành vĩnh hằng.

Chỉ có điều, trừ Hạ Noãn Noãn ra, chẳng có ai chú ý đến sự vắng mặt của Lê Phi Nhi.

Cô gái trầm lặng này tựa như hạt giống bồ công anh bị thổi cuốn theo làn gió bi thương. Từ lúc bắt đầu, số phận đã định rằng vết thương của Hạ Noãn Noãn sẽ không thể nào lành được.

Nó vô cùng vô cùng đau đớn.

Ngày tổ chức liên hoan, ở trong quán karaoke, tôi đã say mèm nhưng đầu óc thì vẫn tỉnh táo lạ thường.

Tôi còn nhớ cô ấy đã ngồi xuống bên tôi. Tất nhiên tôi nhớ rất rõ mình đã nôn vào người cô ấy. Cô ấy không hề tức giận mà dịu dàng gột vết bẩn trên người tôi. Mái tóc dài của cô ấy xỏa xuống mặt tôi nhẹ nhàng tỏa ra hương thơm mùa hạ.

Tôi thề, nếu lúc đó, tôi còn sức lực, chắc chắn tôi sẽ ôm chặt lấy cô ấy để cô ấy trở thành bạn gái của tôi.

Nhưng, sự thực là tôi còn chẳng đủ sức để ngồi dậy. Tôi mê man trong hương thơm và thật sự, thật sự ngủ thiếp đi. Khi tôi tỉnh dậy đã là bốn giờ sáng.

Tôi đang ngủ trên chiếc giường nhỏ của mình. Trời nổi mưa bão, gió rít từng cơn ngoài cửa sổ. Tôi chợt nhớ đến cô ấy.

Giống như bị một mũi dao nhọn cứa vào, tôi cảm thấy máu trong người như bị hút cạn, vô cùng đau đớn. Tôi đã lao vào màn mưa như một kẻ điên.

Thương để phù hộ. Tôi thật sự đã nhìn thấy cô ấy. Đuôi Nhỏ của tôi, cô gái mà tôi yêu thương! Nhưng...cô ấy đang ở trên lưng người khác. Đó là một người con trai, hơn nữa lại còn là người bạn thân nhất của tôi.

Tôi chờ dần đứng đó. Mãi sau, tôi mới tỉnh lại và lại tiếp tục chạy như điên.

Nước mắt, nước mắt, mồ hôi....tôi không còn phân biệt được nữa. Nguyên rằng tôi chưa từng phân biệt được.

Ồ! Hãy để tôi biến thành kẻ ngốc đi. Đuôi Nhỏ, người em yêu là cậu ấy ư? Nếu tôi giống như cậu ấy, có có gia cảnh khiến người khác ước ao, là người sống nội tâm, là người không gì có thể chê trách, liệu rằng em có yêu tôi không? Nhưng...hôm chụp ảnh, tôi vô tình phát hiện ra hình tượng hoàn mỹ đến đáng sợ của mình đang hút thuốc, hơn nữa lại là loại thuốc Marlboro yêu thích của tôi. Đứng bên cạnh cậu ấy là Đông An An, cô gái đã từng rất yêu tôi nhưng giờ lại rất ghét tôi.

Tôi nghĩ, rồi bỗng hiểu ra chuyện gì.

Thằng bạn đáng ghét, tên nhóc thói tha, nếu cậu làm tổn thương Đuôi Nhỏ thì tôi sẽ không tha cho cậu đâu.

Ôi! Thượng đế phù hộ, giá như mỗi ngày tôi có thể bớt yêu em một chút.

Tôi mười tám tuổi, liệu tôi có thể không phải chịu những đau khổ tột cùng như vậy nữa không? – Trích từ blog của Lộ Tiểu Bắc

Mùa hè năm tốt nghiệp đã lùi lại...

Nó không ngừng lùi lại, lùi lại, lùi lại phía sau.

Khoảng cách một năm xa vời, đây là khoảng cách tình yêu xa vời không thể tới.

Thời gian một năm dài đằng đẵng, một năm nghìn vạn vòng vòng luân hồi, liệu chúng ta còn nhớ tới người mình từng yêu tha thiết không?

Bạn nói xem, chúng ta còn nhớ không?

Hạ Noãn Noãn nhẹ nhàng vuốt ve khuôn mặt Lộ Tiểu Bắc đang mỉm cười trong nước mắt trên tấm ảnh chụp hôm tốt nghiệp.

Xuyên qua làn nước mắt nhạt nhòa, cánh cửa ký ức từ từ mở ra, dường như thời gian đang trôi ngược trở lại, tất cả, tất cả lại trở về ba năm trước, Ly Thành trong ánh mặt trời chói chang, sau bóng cây ngô đồng, ẩn chứa niềm thương đau ngập ứ, dưới ánh mặt trời khuôn mặt cậu ấy lại tỏa hào quang.

Con người cứ thế cứ thế như thể mới gặp lần đầu...

*Bạn đang đọc truyện *Mùa Hè Năm Đó Chúng Ta Cùng Tốt Nghiệp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.*

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 2: Ký ức ban đầu

Trời mùa hè trong xanh, đó là lúc chúng ta gặp nhau lần đầu tiên.

Giống như một giấc mơ dài, đến ánh dương cũng tràn ngập bong bóng hạnh phúc và bi thương.

Liệu có thể không?

Cứ thế cứ thế giữ hạnh phúc trong tay, dù trái tim đau nhói cũng không buông, chìm vào giấc ngủ.

Mùa hè năm 2003.

Ánh mặt trời đầu tháng Chín mang theo sức mạnh không thể ngăn cản bao trùm khắp Ly Thành. Những cây ngô đồng ropy trời kín đất mọc lên san sát chống cả bầu trời xanh biếc. Ánh nắng loang lổ khiến cho mọi thứ trên mặt đất đều trở nên lốm đốm.

Cuối cùng mất hút.

Hôm nay là ngày đầu tiên đi học. Hạ Noãn Noãn vừa thi đỗ vào trường trung học Mộc Xuyên, một mình cô đi đến trường.

Tối hôm kia, tâm trạng ông Hạ Thiện Sinh khá tốt nên ông định đưa cô đến trường. Nhưng đến đêm có một cú điện thoại gọi tới, ông lại vội vàng mặc quần áo rồi ra ngoài. Trong giấc mơ của Hạ Noãn Noãn, cô nghe tiếng cánh cửa chống trộm phòng khách mở ra rồi lại đóng, cô biết bố cô lại ra ngoài đánh bạc.

Sau đó, đêm tiếp theo, cô lại mơ thấy giấc mơ đó. Đống mạt chược cao như núi đè lên người cô, dù cô có cố thế nào cũng không thoát ra được, giống như Phật Tổ Như Lai giam Tôn Ngộ Không dưới chân núi Ngũ Hành, ngạt thở muốn chết.

Hôm sau tỉnh dậy, cô thấy khắp người mình đau nhức khủng khiếp. Cảnh giấc mơ đêm qua đang tái hiện lại trong đầu cô, đầu óc cô quay cuồng.

Cô lại mù mịt thật rồi.

Hạ Noãn Noãn quay quay cánh tay vừa mỏi vừa đau, bất giác cô đã bước ra khỏi bóng cây ngô đồng. Ánh nắng chói chang chiếu vào đôi mắt xám của cô, cô nheo nheo mắt lại.

Đi xuyên qua ngõ nhỏ là tới trường trung học Mộc Xuyên. Đây là con hẻm náo nhiệt lạ thường. Cửa hàng hai bên đường bày đầy hàng hóa, vài cửa hàng còn lớn tiếng rao ngay trước cửa.

Hạ Noãn Noãn ngẩng đầu nhìn yết hầu cứ lên lên xuống xuống của họ, bỗng nhiên cô cảm thấy cổ họng mình nóng như muốn bốc khói, tựa như chỉ cần há miệng là lửa sẽ phun ra. Vừa hay trên phố có một cửa hàng bán trà sữa. Như nhìn thấy vị cứu tinh, cô vội vàng chạy tới.

Chính trong cái cửa hiệu bình thường này, cô đã gặp Lộ Tiểu Bắc lần đầu tiên. Trong đám học sinh mặc đồng phục đứng đợi mua nước, cậu ấy giống như ánh nắng mùa hạ với hào quang rực rỡ vô cùng.

– Hi! Bác bán cho cháu hai cốc trà sữa vị cam với ạ.

Lộ Tiểu Bắc gào thật to khiến các cô gái xung quanh cùng ngoảnh đầu lại. Nhưng chỉ cần nhìn thấy thì sẽ không thể nào rời mắt được.

Trong những ánh mắt đầy ngưỡng mộ đó, lần đầu tiên, Hạ Noãn Noãn hiểu được Lộ Tiểu Bắc có sức lôi cuốn kinh người đến mức nào.

Số phận đã định, cậu bạn này sẽ trở thành tâm điểm chú ý của vô số cô gái.

Hạ Noãn Noãn ngơ ngác, cô đã quên mất mục đích thật sự mình đến cửa hiệu này là gì. Đến lúc Lộ Tiểu Bắc mỗi tay cầm một cốc trà sữa đi ra khỏi cửa hiệu, cô mới như tỉnh mộng vội vàng đỡ cốc trà sữa mà người phục vụ bê tới. Như một làn gió, cô vội chạy ra ngoài đuổi theo.

Từ xa, Hạ Noãn Noãn nhìn thấy Lộ Tiểu Bắc đưa cốc trà sữa cho cậu bạn đứng bên cạnh. Cậu bạn đó cũng giống như cậu ấy, rất cao nhưng hơi gầy, chiếc áo mỏng bị gió thổi căng lên như cánh buồm no gió trên mặt biển.

Hạ Noãn Noãn cứ thế đi theo sau hai cậu bạn và luôn giữ khoảng cách tầm vài mét.

Từ ngõ đến trường khoảng cách tuy rất ngắn nhưng cô đã tận mắt chứng kiến sức lôi cuốn của hai cậu bạn này. Các bạn nữ cứ mở to mắt nhìn họ một cách kinh ngạc. Thậm chí họ đi đã xa, mà các bạn ấy vẫn cứ ngoái đầu lại nhìn như thể dù có nhìn thế nào cũng không thấy đủ vậy.

Đến khi hai bạn nam đi vào lớp, Hạ Noãn Noãn mới dừng bước. Trong nháy mắt, cơn gió mát lạnh của mùa hạ đã làm cô sực tỉnh.

Ôi! Trời ơi! Cô làm sao thế này?

Hạ Noãn Noãn nghĩ chắc chắn là mình bị trúng tà. Nếu không thì bản thân vốn coi thường tình yêu, sao lại có thể lảo đảo đi theo người ta như vậy? Cô cố gắng đưa mình trở lại với ký ức về cái chết của Y Hạ, cố giữ cho lòng mình không bị xao xuyến.

Tình yêu là điều vô cùng đáng sợ!

Nhưng lạ lùng thay, cô vẫn không kìm được mà ngoái đầu lại nhìn biển lớp học, cô phải nhớ họ học lớp nào. Vừa nhìn thì cô giật bản mình. Lớp Mười, đây chẳng phải là lớp cô sao?

Có chút thú vị nhưng lại cũng sợ hãi.

Cô linh cảm rằng dường như cô và cậu bạn có sức hấp dẫn kinh người kia sẽ có nghìn tư vạn mối vắn vương.

Thật may mắn, Hạ Noãn Noãn được xếp ngồi ở bàn trước hai cậu bạn ấy. Đây là chỗ mà tất cả các bạn nữ trong lớp đều muốn nhưng điều đó lại khiến cô đứng ngồi chẳng yên.

Mỗi lần hương bạc hà quen thuộc thoảng đưa trong không khí, tâm hồn Hạ Noãn Noãn lại như bay đi rất xa. Dường như phía sau có một đôi mắt đang chăm chú nhìn mình. Đương nhiên, trong lòng cô hiểu rất rõ, đây chỉ là ảo giác của bản thân mà thôi.

Làm sao hai bạn nam luôn nổi bật giữa mọi người này lại có thể để ý đến một bạn nữ hết sức bình thường như cô chứ?

Nhiều năm sau, khi nhớ lại cảnh ngày đầu tiên đi học, cuối cùng cô đã biết, thực sự đúng là có ánh mắt nhìn mình. Hơn nữa, lại còn là từ lớp Mười đến tận khi tốt nghiệp cấp ba. Đôi mắt đó tràn đầy tình cảm, đến tận tốt nghiệp, cô mới biết thực sự có một người con trai hoàn hảo yêu cô.

Chỉ là, cậu ấy đã đến quá muộn! Sau khi cô yêu người khác thì cậu ấy mới tới. Vì vậy, cô không hề để ý đến cậu ấy.

Tối hôm đó về nhà, Hạ Noãn Noãn rửa mặt, cô đã hết sức kinh ngạc khi thấy má mình ửng đỏ. Đây là dấu hiệu của các cô gái đang yêu.

Nhìn trong gương, trông cô giống như các thiếu nữ đỏ mặt lên vì xấu hổ. Cô hiểu rõ điều sâu kín trong lòng mình. Đúng vậy, cô đã yêu, yêu người con

trai mang theo hương thơm mùa hạ.

Tình yêu là thứ mà bản thân cô luôn lẩn tránh nhưng rồi nó lại xuất hiện đột ngột. Nó giống như hạt giống ươm dưới lòng đất đột ngột nảy mầm không gì cản được.

Nó mang theo khát vọng sâu sắc, hương thơm nồng nàn nhưng lại đầy gai nhọn.

Tiếng sét ái tình là như vậy đấy! Hạ Noãn Noãn nghĩ, cô liền cúi mặt mình vào chậu nước lạnh.

Vào lúc con lạnh thấu xương áp tới, cô lại thấy khuôn mặt bà Y Hạ mỉm cười rạng rỡ, đẹp như bông hoa mùa hạ rực rỡ làm rung động lòng người.

Người phụ nữ này đã khiến cô yêu đến đau lòng, yêu đến mức không thể hận bà. Đường như bà chưa bao giờ đi xa. Chưa bao giờ.

– Y Hạ, con có người con trai mình thầm yêu rồi.

Hạ Noãn Noãn ngẩng khuôn mặt đắm nước lên nhìn vào cái bóng mờ ảo trong gương nhẹ nhàng nói.

Một lần nữa, nước mắt không thể kìm nén được lại trào ra hòa cùng nước.

Không thể phân biệt.

Vài ngày sau, Hạ Noãn Noãn đã quen với hai bạn nam ngồi bàn s

au mà cả lớp công nhận là đẹp trai nhất. Qua tiếp xúc, cô cũng dần hiểu được cá tính khác biệt của hai bạn đó.

Lộ Tiểu Bắc thuộc tuýp người hoạt bát hiếu động, có thể kết bạn với bất cứ ai. Còn cậu bạn Tề Lạc kia lại hoàn toàn trái ngược. Cậu ấy là người sống nội tâm, đối xử với mọi người một cách hòa nhã, lịch sự giống như một người được giáo dục đầy đủ.

Hạ Noãn Noãn thường thắc mắc, sao hai người có cá tính hoàn toàn trái ngược đó lại có thể trở thành bạn thân? Lẽ nào nó cũng giống như quy luật bù trừ của những người yêu nhau?

May mắn là không lâu sau, trong khi nói chuyện với họ, câu đó tự nhiên được giải đáp. Lộ Tiểu Bắc và Tề Lạc là bạn thân của nhau từ nhỏ tới lớn. Từ khi bắt đầu học mẫu giáo, họ đã học cùng một lớp rồi đến tiểu học, trung học cơ sở, rồi lại đến phổ thông trung học, họ chưa từng bị chia tách. Chúng ta đều có thể tưởng tượng được, tình bạn của họ bền vững đến nhường nào.

Hạ Noãn Noãn rất vui, họ có thể nói chuyện cùng cô giống như những người bạn. Đối với cô mà nói, những ngày tháng bình yên này không có xung đột gì đã là điều may mắn lắm rồi.

Từ nhỏ đến lớn, vì những mối quan hệ ngày trước của bà Y Hạ mà cô luôn bị coi là một đứa trẻ hư, con của một gái bán hoa. Căn bản không hề có ai muốn trở thành bạn thật sự của cô. Cho dù ở trường cô có khép mình thế nào thì những lời đồn thổi cũng chưa bao giờ chấm dứt.

Ông trời hiểu rõ dưới sự trầm lặng lạ thường của cô ẩn chứa khát vọng cháy bỏng đến nhường nào. Cô chỉ mong có một người nhẹ nhàng gọi cô là cô gái tốt. Chỉ là khát vọng nhỏ nhoi thôi nhưng như vậy cũng đủ.

Thế nên, đây cũng là nguyên nhân cô chọn trường trung học Mộc Xuyên cách nhà cô khá xa. Cô muốn chôn đi quá khứ của mình, giống như con bướm lột xác hồi sinh.

Ông trời phù hộ, hãy cho con được tiếp tục sống những ngày vui vẻ bình dị như vậy.

Phía sau vang lên tiếng cười hi hi, Hạ Noãn Noãn tưởng tượng ra niềm vui của Lộ Tiểu Bắc và Tề Lạc. Không kìm được, cô chấp hai tay trước ngực thành kính cầu xin trời Phật phù hộ.

Sang tháng Mười, thời tiết bắt đầu trở nên mát mẻ hơn. Mùa hè giống như người bị bệnh đang khổ sở vật vã giữa giữa, quyết nắm lấy tia hy vọng cuối cùng không chịu buông tay.

Nhưng trong mùa này thì tình yêu lại nảy nở và sinh sôi mạnh mẽ.

Hạ Noãn Noãn thường giả vờ mượn Lộ Tiểu Bắc cái này cái nọ, lúc cục tẩy, lúc tẩy bút máy... Cậu cười hi hi đưa tận tay cô và còn đùa rằng cô là cô nàng mơ màng màng nhất mà cậu từng gặp.

Hạ Noãn Noãn luôn tỏ ra tức giận nhưng tận sâu trong lòng lại có một điều gì đó ngọt ngào. Nó lấp đầy những khoảng trống trong trái tim cô.

Chỉ là mỗi lần cô quay đầu về phía sau là lại có một đôi mắt nhìn cô như kẻ mất hồn. Ánh hào quang trong đôi mắt đó cứ lấp lánh chấp chờn rồi cuối cùng lại bị dập tắt vì tổn thương.

Tề Lạc hơi lim dim mắt, bóng đèn áp đến trong chớp nhoáng, dường như cậu lại nhìn thấy bình minh, tiếp đến là khuôn mặt của Hạ Noãn Noãn. Hai khuôn mặt tựa như hai bông hoa sinh đôi, làm sao, làm sao cậu có thể phân biệt được chứ?

Mãi sau, cậu mới ngẩng đầu lên. Đường như có tảng băng đang chặn ở cổ họng cậu, đau đớn vô cùng.

Sang tuần học thứ hai, lớp tổ chức họp bầu chọn lớp trưởng. Tề Lạc là người có số phiếu bầu cao nhất và được chọn làm lớp trưởng. Lộ Tiểu Bắc tỏ ra vô cùng vui mừng, phấn khởi nói:

– Sau này, nếu có phạm lỗi gì thì mình có thể chạy chọt rồi.

– Khi khi! Tên nhóc xấu xa, cậu đừng có mơ. Tớ quyết không nương tay với cả người thân. – Tề Lạc dừng dừng đáp lại.

– Xi!

Lộ Tiểu Bắc cảm thấy có đôi chút thất vọng.

Đúng lúc đó, chuông vào lớp vang lên, cô chủ nhiệm cầm giáo án bước lên bục giảng. Có một bạn nữ đi theo sau cô.

Ánh nắng buổi chiều xuyên qua khe cửa tràn vào chiếu lên chiếc váy bông trắng tinh của bạn nữ đó. Làn da cô ấy trong suốt tựa bông hoa dành tủa hương thơm ngát.

Hạ Noãn Noãn biết rất rõ khuôn mặt và tên của bạn nữ này. Nói cách này, cô ấy rất nổi tiếng, đặc biệt là ở phố Phương Thảo nơi cô sống. Hầu như ngày nào, mọi người cũng cập nhật những tin tức mới nhất về cô ấy. Những tin tức đó chưa bao giờ bị ngắt quãng.

Nhưng, ở khu phố đó, Hạ Noãn Noãn cũng không kém phần nổi tiếng. Một là vì mẹ Y Hạ đã mất, hai là vì ông Hạ Thiện Sinh. Đối với mọi người trong khu phố, chuyện gia đình Hạ Noãn Noãn và cô bạn xinh xắn này mãi là đề tài bàn tán hay nhất.

Hạ Noãn Noãn chưa bao giờ nghĩ rằng bạn nữ này sẽ học cùng trường với mình và lại còn cùng lớp nữa. Cô tin rằng chắc chắn cô ấy cũng nhận ra cô giống như cô nhớ rất rõ khuôn mặt và cái tên của cô ấy.

Nghĩ vậy. Cô chợt cảm thấy sợ hãi. Thời tiết khô nóng mà cô lại thấy run cầm cập.

– Các em, đây là bạn Đồng An An mới chuyển đến. Chúng ta cùng vỗ tay chào đón bạn ấy nào. – Cô giáo vừa dứt lời, tiếng vỗ tay dưới bục giảng đã vang lên rào rào, xen vào đó là tiếng huýt sáo của mấy bạn nam ở góc lớp.

– Oa! Bạn ấy xinh thật đấy. Đây đúng là mẫu người mà tớ thích.

Lộ Tiểu Bắc phản phích thì thoào. Câu nói này xuyên qua không khí bay tới tai Hạ Noãn Noãn như một mũi kim làm trái tim cô đau nhói. Vô thức cô dùng hai tay ấn chặt vào ngực mình.

– Chào các bạn! Tớ là Đồng An An. Rất mong được các bạn giúp đỡ. – Đồng An An dịu dàng nói với các bạn trong lớp đồng thời nở một nụ cười ngọt ngào tươi như hoa. Kết quả là một tràng pháo tay rầm rộ nổi lên.

Dưới ánh mắt mong đợi của các bạn nam và ánh nhìn ghen tỵ của các bạn nữ, Đồng An An giống như một nàng công chúa kiêu ngạo, ngẩng cao đầu, sải từng bước chân xuống bục giảng một cách tao nhã.

Hạ Noãn Noãn ngập ngừng cúi đầu nấp sau cuốn sách.

Cô bạn mặc váy trắng đi dọc lối đi. Cô ấy dừng lại ở chỗ Hạ Noãn Noãn một giây rồi lại đi tiếp.

Lát sau, Hạ Noãn Noãn ngửi thấy mùi nước hoa vương lại trong không khí.

Suốt một thời gian dài, mùi hương đó cứ mãi đeo đẳng cô. Giống như một giấc mơ mãi không tỉnh lại.

Đến giờ ra chơi, ba lớp Mười bỗng náo nhiệt hẳn lên. Vài bạn nam nghe nói lớp này có một cô bạn rất xinh mới chuyển đến thì lũ lượt chạy đến cửa sổ ngắm nhìn. Mấy bạn nam bạo dạn còn nhờ người mang hoa và thư tình chuyển đến cho Đồng An An.

Đồng An An không từ chối mà nhận hết nhưng lại không trả lời bất kỳ ai.

– Chết tiệt! Con trai Mộc Xuyên đều háo sắc thế sao? Thấy con gái đẹp là cứ ầm ĩ hét cả lên. Thật là đáng ghét! – Lộ Tiểu Bắc mặt mũi trách móc.

– Sao thế? Cậu thấy bất bình à? – Tề Lạc mỉm cười, nói trúng tim đen

– Xi! Chẳng liên quan gì đến tớ cả. – Lộ Tiểu Bắc nói xong liền lấy chiếc máy MP3 ra đeo tai nghe, chẳng thèm nhìn cũng chẳng thèm bận tâm nữa.

Tề Lạc không nhịn được cười. Bỗng nhiên, như nhớ ra điều gì, cậu giật gấu áo Hạ Noãn Noãn hỏi:

– Noãn Noãn! Cậu có biết phố Đại Diệp Tử không?

– Ừm! Tớ biết. Có chuyện gì à? – Hạ Noãn Noãn ngoảnh đầu lại hỏi. Đây là nơi cực kỳ quen thuộc với cô. Mẹ của bà Y Hạ, cũng chính là bà ngoại của cô sống ở đây. Hồi bà còn sống, cô vẫn thường đến đó chơi.

– Có một bạn tên là Lê Phi Nhi đã nhận giấy báo vài ngày rồi mà vẫn chưa thấy đến. Tớ đã tra địa chỉ và muốn đến đó xem sao.

Noãn Noãn ngẩng đầu nhìn quanh lớp học. Đúng là bàn cuối cùng vẫn trống, bụi bám đầy đặc tro trọi một mình.

Còn buồn hơn cả không khí.

– Tớ sẽ đi xem giúp cậu. – Cô mỉm cười sáng khoái nói.

– Ừm! Vậy thì cảm ơn cậu nhé.

– Đừng khách sáo.

Hạ Noãn Noãn hỏi Tề Lạc địa chỉ cụ thể của bạn nữ đó. Khi cô đang ngoảnh đầu lại thì tình cờ bắt gặp ánh mắt của Đồng An An. Ánh mắt lạnh lùng và kiêu ngạo đó phức tạp đến mức cô cảm thấy sợ hãi vô cùng.

Chuyến tàu điện ngầm đến đường Đại Diệp Tử chật ních hành khách, trong toa tàu mùi mồ hôi, mùi tóc, da pha trộn thành mùi của mùa hạ.

Khi đoàn tàu sắp sửa chuyển bánh, bỗng có một cô gái trang điểm kỳ quặc, tóc nhuộm năm sáu màu chen lên, mắt đánh màu khói đậm, tựa như hồ nước sâu thăm thẳm. Cô gái đó mặc chiếc váy ngắn màu đỏ rực rỡ tồn lên vẻ đẹp của một cô gái mới lớn thu hút ánh nhìn của tất cả đàn ông trong toa tàu.

Cô gái lục chiếc túi bằng vải bạt một lúc, bỗng cô kêu lên thất thanh.

– Ôi chúa ơi! Ví tiền của tôi biến mất rồi.

Sau đó, cô nhìn một lượt tất cả mọi người trong toa tàu như tìm kiếm sự giúp đỡ. Một người đàn ông rất muốn giúp nhưng dường như sợ điều gì đó nên họ chỉ nhìn xung quanh, ngập ngừng mà không bước lên.

Người lái tàu thúc giục, Hạ Noãn Noãn thấy trán cô gái đó lấm tấm mồ hôi vì lo lắng, cô lặng lẽ bước tới trả tiền cho cô gái đó.

Đoàn tàu rú còi lao đi trong đường hầm.

Một lát sau, cô gái đó đến bên Hạ Noãn Noãn cười hi hi nói với cô:

– Cảm ơn cậu. Tớ xuống bến tới, sau này tớ sẽ trả tiền cho cậu.

Hạ Noãn Noãn đang định nói gì đó thì đoàn tàu bỗng dừng lại. Cô gái ấy vẫy vẫy tay chào cô rồi như một chú nai vui vẻ chạy như bay xuống tàu. Sau đó, có mấy người đàn ông cũng xuống tàu.

Đoàn tàu lại chuyển bánh, nhìn qua cửa sổ, cô thấy một chiếc bóng đỏ như bông hồng rực rỡ đang dần dần đi khuất vào đám đông. Không hiểu tại sao Hạ Noãn Noãn lại cảm thấy như mình đã để lỡ điều gì đó.

Trên thực tế, cô rất muốn làm quen với những cô gái như vậy. Dựa vào trực giác nhạy cảm của mình, cô đã đoán ra thân phận của cô gái đó. Cô bỗng nhớ tới bà Y Hạ. Hồi còn trẻ, có phải bà cũng giống như cô ấy, có thể thu hút ánh nhìn của vô số đàn ông.

Con đau nhè nhẹ ở lồng ngực dần lan tỏa, làn sương mù từ từ bốc lên trước mắt.

Ôi! Ánh mặt trời đáng ghét này!

Hạ Noãn Noãn thào rủa, cô giơ một tay lên che mắt cho khỏi chói.

Chạng vạng tối.

Bầu trời phủ lên mình màu đỏ sẫm u buồn, ánh nắng yếu ớt tắt dần nhưng trời vẫn nóng nực như ở trong lồng hấp tóc, giống như người đang bị bệnh nặng cố gắng tranh giành sự sống với cái chết.

Hạ Noãn Noãn cầm mảnh giấy nhỏ ghi địa chỉ và tìm kiếm nó theo vị trí bản đồ trong ký ức của mình.

Đi xuyên qua khu nhà ổ chuột, cô nhìn thấy một người phụ nữ mặc đồ ngủ vừa đánh mặt chườm vừa chửi những câu thô tục và một cậu bé không mặc gì ngồi xồm bên đường hút thuốc...

Càng đi về phía trước, lòng cô càng trầm xuống.

Trong địa chỉ không viết chính xác số nhà, Hạ Noãn Noãn lấy hết dũng khí chạy lại hỏi một cậu thiếu niên tầm tuổi mình đang đứng bên đường.

– Cậu có biết nhà Lê Phi Nhi ở đâu không?

– Ôi! Đi hết ngõ này, rẽ trái, tiếp tục đi thẳng về phía trước, đến cuối đường có một cánh cửa sắt, đi vào là tới nơi.

Người thiếu niên đó nhìn cô một lượt rồi tiếp tục nói:

– Nếu cậu vẫn chưa nhớ thì lại hỏi tiếp. Mọi người ở đây đều biết nhà cô ấy.

– Cảm ơn cậu nhé.

Hạ Noãn Noãn gật gật đầu, cô nàng thêm hiếu kỳ về cô bạn Lê Phi Nhi này. Cô linh cảm rằng có lẽ cô bạn ấy cũng có hoàn cảnh giống mình.

Cô không dám bước nhanh, bên tai cô là những tiếng u u, trong chớp nhoáng, nó như nhấn chìm nhịp đập của trái tim cô.

Hạ Noãn Noãn gõ gõ vào cánh cửa sắt loang lổ những vết han gỉ.

Vừa gõ được mấy cái, trong nhà có tiếng vọng ra rất khê nhưng không có ai ra mở cửa. Sau khi chắc chắn là trong nhà có người, cô lại gõ cửa lần nữa.

– Vào đi... cửa... cửa không đóng đâu...

Một âm thanh run rẩy xuyên qua không khí vọng ra.

Hạ Noãn Noãn nhẹ nhàng đẩy cửa bước vào, căn nhà trống trơn, mùi thuốc bắc nồng nặc bốc lên khiến cô không kìm được phải nhăn nhó mũi. Dưới ánh sáng yếu ớt của hoàng hôn, mấy mái nhà ngói cũ nát thấp lè tè hiện ra thật cũ kỹ chán chường.

Bầu trời mùa hạ dường như có tuyết bay, mỗi bước chân Hạ Noãn Noãn tiến vào căn nhà đó, cơ thể cô càng run rẩy mạnh hơn.

Ôi! Lê Phi Nhi! Mong là mình vào nhầm nhà.

– Cháu... cháu tìm Phi Nhi sao?...

Hạ Noãn Noãn vừa bước vào phòng thì nghe thấy tiếng hỏi yếu ớt.

– Vâng. Cô nhẹ nhàng đáp lại.

Không bật đèn, căn phòng tối om. Mùi thuốc bắc quện với mùi ẩm mốc rất khó chịu. Hạ Noãn Noãn cẩn thận mò mẫm trong bóng tối, cô chỉ sợ va phải thứ gì đó.

– Phi Nhi... vẫn chưa, vẫn chưa về. Đến tối nó mới về.

Cuối cùng Hạ Noãn Noãn cũng quen với bóng tối trong phòng. Lúc này, cô mới nhìn thấy có một chiếc giường cũ nát ở góc nhà. Trên giường một bà cụ từ trong chiếc chăn bông cũ thò đầu ra, khuôn mặt bà đầy những vết nhăn khiến người ta ngạt thở.

– Sao bà không bật đèn ạ? – Hạ Noãn Noãn nghĩ đến điều gì đó liền hỏi. Đi về phía trước, cô ngồi xuống bên bà lão và hỏi tiếp.

– Bà ơi, bà đói rồi ạ? Hay là để cháu ra ngoài mua cái gì đó cho bà ăn

nhé.

– Nhà bà chưa nộp tiền điện... nên bị cắt điện... cô bé ngoan... cháu mang thuốc lại cho bà được không? Bà không đói.

Cô bé ngoan, cô bé ngoan, cô bé ngoan.

Ôi! Cuối cùng cũng có người gọi cô như vậy. Cô đã đợi ba từ này suốt mười sáu năm rồi.

Hạ Noãn Noãn không kìm được nước mắt. cô vội vàng đứng lên đi lấy thuốc và lau nước mắt.

Trời dần tối, cảnh chiều hôm giống như mực đổ tràn khắp không trung, chiếm lĩnh mọi nơi mọi chốn.

Không lâu sau, ánh sáng yếu ớt cuối cùng của căn phòng cũng tắt ngấm. Lê Phi Nhi vẫn chưa về. Bà cô ấy uống xong thuốc và đã ngủ say. Chỉ có những tiếng thở nhẹ ngắt quãng. Thi thoảng, bà lại thở không ra hơi khiến Hạ Noãn Noãn vô cùng lo lắng như thể người trên giường có thể ra đi bất cứ lúc nào.

Ngồi trong bóng tối hít thở bầu không khí có mùi hương kỳ lạ, Hạ Noãn Noãn chưa bao giờ phải kìm chế như vậy, dường như mỗi giây trôi qua cô như muốn ngạt thở.

Y Hạ, hoàn cảnh này thật giống với bà.

Thời gian cứ chậm chậm trôi đi, không biết sau bao lâu, trong nhà bỗng vang lên tiếng bước chân nhẹ nhẹ, tiếp đó là một bóng đen đi vào phòng.

– Bà ơi, cháu về rồi ạ.

Nghe thấy âm thanh đó, Hạ Noãn Noãn vui mừng đứng lên nhưng lại khiến cho cô gái vừa về giật mình. Cô ấy giống như con mèo cảnh giác nhảy qua một bên, hét to.

– Cô là ai?

– Cậu là Lê Phi Nhi à? Cậu đừng sợ. Tớ là bạn cùng lớp với cậu. Hạ Noãn Noãn vội vàng giải thích.

– À!

Cô gái lạnh lùng đáp lại, đi vòng qua cô. Bóng tối đã giấu đi thái độ của cô ấy, chỉ là qua ngữ điệu lạnh lùng của cô ấy, Hạ Noãn Noãn đoán ra được sự không vui.

Bỗng nhiên Hạ Noãn Noãn cảm thấy mình thật tội lỗi, giống như cô đã phá vỡ sự riêng tư của người khác vậy.

Lát sau, cô nhìn thấy cô gái đó nhảy nhót như một chú thỏ con hết lật hòm rồi mở tủ. Nhưng lại rất nhẹ nhàng, rõ ràng là cô ấy sợ đánh thức người bệnh đang nằm trên giường.

– Tìm thấy rồi. May mà còn nửa cây. Cô gái đó vui mừng nói rồi lấy bật lửa châm nến. Ánh nến yếu ớt lan tỏa trong không khí, tạm thời căn phòng cũng có một chút sinh khí.

Hạ Noãn Noãn tò mò nhìn cô gái đó, đúng lúc ấy hai đôi mắt giao nhau. Hai người đều tỏ ra vô cùng kinh ngạc.

– Hóa ra là cậu. Hạ Noãn Noãn reo lên thật khẽ. Sau đó, lại như phát hiện ra đại lục mới, cô hỏi tiếp.

– Tóc của cậu... sao lại?

– Khi khi! Cậu nói tóc vàng đúng không? Đó là tóc giả. Phải rồi. Cậu đến đây không phải là để đòi tớ trả tiền đây chứ?. Trong ánh sáng mờ mờ, đôi mắt cô gái ấy lóe lên một chút ánh sáng.

– Làm gì có chuyện đó?. Hạ Noãn Noãn bỗng cảm thấy ngại ngùng, vội nói.

– Lê Phi Nhi, sao cậu không đến trường?

– Ồ! Tớ không thích bị trói buộc ở nơi đó. Hơn nữa, cậu xem nhà tớ thế này, liệu tớ có thể yên tâm mà đến lớp nghe giảng không?. Lê Phi Nhi nhìn xung quanh, giọng điệu có chút khó xử không biết phải làm sao.

– Ồ!

Vài giây sau, Hạ Noãn Noãn nhẹ nhàng đáp. Dường như những bông hoa tuyết đang bay trên đầu cô. Tim cô đau nhói, cô phát hiện ra mình như trở thành người câm, nói bất cứ điều gì cũng là thừa.

Chết tiệt! Cô làm sao thế này? Ít nhất cô cũng có thể an ủi cô ấy một chút chứ.

– Không sao. Cậu ngồi đây một lát để tớ đi xem bà tớ thế nào. Lê Phi Nhi cười như không có chuyện gì rồi đứng lên nhìn về phía bát thuốc trông không

– Cậu cho bà tớ uống thuốc rồi à? Cảm ơn cậu nhé. Phải rồi, cậu tên

là gì?

– Hạ Noãn Noãn.

– Khi khi! Mùa hè mà lại còn ẩm áp [1] thì nóng chết đi được. Lê Phi Nhi giải thích tên cô như vậy khiến hai cô gái đều không nhịn được cười.

Cười như vậy, dường như khoảng cách giữa họ được rút ngắn lại rất nhiều. Không khí gượng gạo mờ hồ bỗng tan biến như mây khói.

[1] Trong tiếng Trung “hạ” nghĩa là mùa hè, “noãn” nghĩa là ẩm áp.

Hạ Noãn Noãn cảm thấy rất quý cô bạn này. Nếu có thể, cô thật sự rất mong Lê Phi Nhi có thể trở thành người bạn đích thực số một của mình.

– Ồ! Mười một giờ rồi. Tớ có chút việc phải đi một lát. Lê Phi Nhi nhìn đồng hồ đeo tay giật mình kêu lên.

– Muộn như vậy mà cậu còn có việc ư?. Vừa dứt lời, Hạ Noãn Noãn liền hối hận. Chết tiệt! Điều này rõ ràng là làm cho cô ấy thêm khó xử. Nghĩ đến đó, cô vội nói lảng.

– Khi khi! Tớ cũng phải về rồi.

– Tớ còn một số biểu diễn nữa. Lúc nãy tớ chợt nhớ là quên chưa cho bà uống thuốc nên vội chạy về nhà. Lê Phi Nhi nói rất thân thiện.

– Ô! Hôm khác tớ lại đến thăm cậu và bà. Hạ Noãn Noãn nói rồi đứng dậy.

– Cảm ơn cậu. Chúng mình cùng đi nhé.

Mấy ngôi sao thấp thoáng trên bầu trời xa xăm giống như những con đom đóm lao vào không trung. Hơi nóng ban ngày đã tan hết, làn gió mát mang đến cho mùa hè không khí trong lành. Hạ Noãn Noãn hít lấy hít để, cô cảm giác như mình được sống lại vậy.

– Noãn Noãn, tớ rất quý cậu. Lê Phi Nhi bỗng mở miệng nói.

Hạ Noãn Noãn ngoảnh lại thì thấy khuôn mặt Lê Phi Nhi gần trong gang tấc. Dưới ánh đèn đường chao động, đó là một khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch. Cô cảm giác như có con sóng đang lan khắp lồng ngực căng phồng trong cơ thể, tích thành vũng nước nhỏ, đổ xuống nỗi đau nhỏ bé.

Ôi! Trái tim đã quá đau đớn rồi.

– Phi Nhi, để tớ trả học phí cho cậu nhé. Hạ Noãn Noãn nói nhưng trong lòng cô đã quyết định rồi.

Có bóng tối trong đôi mắt sáng lấp lánh của Lê Phi Nhi, lông mi cô hơi run run.

– Ô! Noãn Noãn. Lê Phi Nhi quàng hai tay lên cổ Noãn Noãn nhẹ nhàng nói.

– Trời đêm mê hoặc thật, nếu rảnh cậu đến thăm tớ nhé. Người bạn tốt!

Ba chữ “người bạn tốt” dường như được cô thốt ra từng chữ một. Hạ Noãn Noãn gật đầu rồi lấy tay quệt đi những giọt nước mắt đau đớn.

Lát sau, Lê Phi Nhi đội mái tóc giả màu vàng rồi chìm vào trong đêm tối.

Hạ Noãn Noãn nhìn theo bóng của cô gái dần mất hút, dường như hơi ấm của cơ thể đều bị rút cạn, cô lạnh đến run người. Rất lâu sau, cô cảm thấy mệt mỏi không còn chút sức lực nào. Theo thói quen, cô giơ hai tay lên che mặt.

Trong chớp mắt, những giọt nước mắt nóng hổi chảy qua từng kẽ tay.

Vào lúc bước lên tàu điện ngầm, khi tôi đang cố chen vào đám đông thì chợt thấy cô ấy. Cô ấy mặc áo trắng váy xanh. Chiếc phụ hiệu trước ngực cô ấy nói cho tôi biết rằng, cô ấy là học sinh trường trung học Mộc Xuyên. Chính là ngôi trường đó. Lúc trước, tôi đã cố gắng thi vào nhưng lại buộc không thể đến trường.

Không hiểu tại sao, bỗng nhiên tôi thấy tim mình đau nhói. Đến hít thở cũng khó.

Cảm giác oán hận xâm chiếm lấy tôi. Tôi hận, tôi hận, tôi hận bố mẹ tôi chết đi được. Tại sao họ lại nghiện ngập? Tại sao họ lại bỏ rơi tôi? Dù có chết cũng không chịu vì tôi mà cai nghiện.

Nếu tất cả có thể quay lại như lúc trước, có lẽ tôi cũng giống như cô bạn đó, mặc đồng phục, đạp xe đi xuyên qua con đường rợp bóng cây ngô đồng.

Ôi! Tôi rất nhớ những ngày tháng tươi đẹp đã qua.

Nhưng tôi bây giờ đã đi quá xa rồi. Xa đến mức dù tôi có bước lên bậc thang cao nhất cũng không thể chạm tới được.

Đúng vậy. Thái độ bình tĩnh trên mặt cô gái đó khiến tôi đau đớn.

Nhưng trong giây phút cô ấy chen qua đám đông đến đặt tiền vào tay tôi, tôi phát hiện ra mình bắt đầu quý cô ấy rồi. Cô gái được mọi người yêu quý này khiến tôi đau lòng.

Thực tế là tôi đã cố ý làm như vậy. Tôi rất thích đùa như thế. Tôi biết rất rõ, sẽ có người đàn ông trả tiền giúp mình.

Thượng đế chứng giám, tôi không phải là đứa con gái xấu xa.

Tôi nghĩ, tôi chỉ thích bốn cột những người đàn ông hâm mộ mình thôi.

Ờ! Cô gái tốt bụng, Hạ Noãn Noãn. Xin lỗi nhé. Tớ không cố ý lừa gạt cậu đâu.

Bắt đầu từ bây giờ, Hạ Noãn Noãn, cậu chính là người bạn đích thực số một của Lê Phi Nhi. Tớ sẽ bảo vệ cậu, bảo bối ả.

– Trích từ blog của Lê Phi Nhi, tháng 9 năm 2003.

Chương 3: Tuổi trẻ ẩn chứa nỗi đau

Mùa hè trôi qua rồi, kế tiếp nó là mùa thu ngập tràn nước mắt.

Đến rồi lại đến, đi rồi lại đi.

Nhưng em biết mùa hè sẽ còn quay trở lại.

Cũng như em luôn biết rằng, em đã từng yêu anh sâu đậm đến chừng nào trong ngày hạ chí chưa từng có đó.

Lần đầu tiên Hạ Noãn Noãn nói dối. Cô nói với Tề Lạc rằng cả nhà Lê Phi Nhi đã chuyển đi. Cô ấy cũng đã chuyển đến trường ở miền Bắc. Khi nói những lời này, cô luôn cúi gầm mặt xuống, không dám nhìn vào mắt Tề Lạc. Đường như, chỉ cần nhìn vào mắt cậu ấy, cô sẽ để lộ ra bí mật sâu kín trong lòng.

– Thế ư? Tôi sẽ báo cho giáo viên chủ nhiệm biết. Cảm ơn cậu.

– Ồ.

Hạ Noãn Noãn đáp lại ngắn gọn rồi bước ra khỏi lớp học như chạy trốn.

Trong hành lang hẹp, làn gió lạnh lạnh thổi qua, cô cố kìm nén để không run lên. Ngẩng đầu nhìn bầu trời u tối nơi xa, nghe tiếng lá rơi nhẹ u buồn, cô giật mình phát hiện ra, mùa hạ đã qua rồi.

Lại có một chú chim bay đi xa.

Mùa thu đã nhẹ nhàng đến.

– Này! Hạ Noãn Noãn! Chiều nay, sau khi tan học, cậu đến xem trận đấu bóng rổ, nhớ dẫn theo nhiều người đến cổ vũ cho lớp mình nhé. Một giọng nói cười mở vang lên.

Tiếng nói cắt ngang dòng suy nghĩ của Hạ Noãn Noãn. Giờ cô mới phát hiện ra không biết Lộ Tiểu Bắc đã bên cạnh mình từ lúc nào. Cậu ấy đang ôm quả bóng rổ, toàn thân ướt đầm mồ hôi. Rõ ràng là cậu vừa mới đi tập bóng rổ ở sân bóng về.

Vì khoảng cách rất gần nên Hạ Noãn Noãn ngửi thấy mùi mồ hôi hòa với mùi da thịt cậu.

Đó là mùi hương quen thuộc của Lộ Tiểu Bắc. Nghĩ đến đây, mặt Hạ Noãn Noãn hơi đỏ lên, cô gượng gạo gạt đầu.

– Cảm ơn cậu. Nếu cậu không đến chắc tớ chết quá! Lộ Tiểu Bắc vò vò đầu nói.

– Chắc chắn tớ sẽ đến.

– Ồ! Phải rồi. Cậu rủ cả Đồng An An cùng đến nữa nhé. Như nghĩ ra điều gì, Lộ Tiểu Bắc dựa sát vào cô thì thầm.

Vài giây sau, Hạ Noãn Noãn miễn cưỡng gạt đầu.

Lộ Tiểu Bắc cười hài lòng đi vào lớp. Trong nháy mắt, bóng cậu đã mất hút. Theo đó, ánh mắt rạng rỡ của Hạ Noãn Noãn cũng biến mất, cô nhẹ nhàng nhắm mắt lại.

Không nhìn thấy, liệu thế giới có yên bình?

Không nhìn thấy, thì sẽ không biết đau ư?

Sau khi tan học, Hạ Noãn Noãn chậm rãi thu dọn sách vở. Lộ Tiểu Bắc và Tề Lạc vừa nghe thấy tiếng chuông reo là chạy ngay đi. Cô biết rõ, họ vội chạy đến sân bóng để tham gia trận đấu.

Khi thu dọn gần xong sách vở, Hạ Noãn Noãn mới nhớ đến việc Lộ Tiểu Bắc nhờ cô. Lúc này, cô hoảng hốt nhìn về phía chỗ ngồi của Đồng An An, gió thổi qua mặt bàn trống trơn, chỗ đó đã không còn ai nữa rồi.

Cô vội vã khoác cặp sách lên vai rồi chạy đi.

Hạ Noãn Noãn tìm thấy Đồng An An đang chuẩn bị lấy xe ở nhà xe. Hôm nay, cô ấy mặc một chiếc váy màu đỏ hoa đào để lộ ra đôi chân thon dài. Thấy cô ấy ăn mặc mát mẻ, Hạ Noãn Noãn không kìm nổi run rẩy.

– Tránh ra nào. Cậu đứng như thế làm sao tớ dắt xe ra được? Thấy Hạ Noãn Noãn đang nhìn chăm chăm vào mình, Đồng An An tỏ vẻ không vui nói.

– Ôi! Tớ xin lỗi. Lúc này, Hạ Noãn Noãn mới phát hiện ra là mình đang đứng chắn lối đi. Cô vội vàng nhảy qua một bên.

Đồng An An không thèm nhìn cô lấy một cái, giống như con công ngẩng cao đầu dắt chiếc xe địa hình mới toanh đi thẳng ra.

Mùi nước hoa lạnh thấu xương tỏa ra trong không khí khiến đầu óc Hạ Noãn Noãn mụ mẫm.

Đến khi Đồng An An lên xe chuẩn bị đi, Hạ Noãn Noãn mới như người tỉnh mộng, lấy hết dũng khí chặn cô ấy lại một lần nữa.

– Tránh ra. Cậu làm gì thế? Đồng An An ngẩng đầu nhìn, lại là Hạ Noãn Noãn, cô tức giận quát lên.

– Ờ... cậu có thể... có thể đi xem trận đấu bóng được không? Hạ Noãn Noãn úp úp mở mở khẽ nói.

– Ai bảo cậu đến? Là Lộ Tiểu Bắc đúng không? Đồng An An dừng lại, có chút hứng thú hỏi.

– Ừ...

– Khi khi, cậu thích Lộ Tiểu Bắc à?

– Không... không phải... chúng tớ là bạn thôi... – Hạ Noãn Noãn đỏ mặt ngại ngùng phủ nhận.

– Vậy thì tốt. Cậu giúp tớ chuyển lời tới cậu ấy. Cậu ấy không phải là mẫu người tớ thích. Tớ sẽ không đi xem cậu ấy thi đấu đâu. Phải rồi. Tện thể cậu nói với cậu ấy đừng viết thư tình cho tớ nữa. Tớ sẽ không trả lời đâu. Đồng An An kiêu ngạo nói.

Từng lời, từng lời từ miệng cô ấy thốt ra đều như những mũi kim nhọn lại thành một thanh kiếm sắc nhọn đâm vào lòng Hạ Noãn Noãn.

Nhưng, dù có như vậy, cô cũng không nấn tâm nhìn thấy Lộ Tiểu Bắc thất vọng.

Hạ Noãn Noãn vẫn đứng yên trước chiếc xe địa hình, không chịu nhúc nhích. Ánh mắt phức tạp ương bướng nhìn thẳng vào Đồng An An.

– Tránh ra. Tớ sẽ không đi đâu. Đồng An An khó chịu ra mặt.

– Nhất định cậu phải nhận lời với tớ bởi vì tớ đã hứa với Lộ Tiểu Bắc rồi. – Mãi sau, Hạ Noãn Noãn thốt ra được mấy từ.

– Khi khi... Việc gì tớ phải giúp con của một gái bán hoa chứ? Bốp!

Đồng An An vừa dứt lời, trên mặt cô đã lình trợn một cái tát. Trong nháy mắt, vết hằn năm ngón tay màu đỏ đã hiện rõ trên khuôn mặt đang thộn ra của cô ta.

Bốp!

Định thần lại, Đồng An An liền giáng ngay một cái tát mạnh hơn trả lại Hạ Noãn Noãn. Vết đau bóng rập lan ra cùng với cơn đau tim áp tới khiến cổ họng cô như bị tảng băng chặn lại, đau đớn vô cùng.

– Đi đến sân bóng với tớ. Không có cậu, Lộ Tiểu Bắc sẽ rất thất vọng. – Hạ Noãn Noãn xoa vết thương bóng rập trên mặt, ương bướng nói, cô vẫn đứng im như một pho tượng không hề nhúc nhích.

– Đồ điên. Hạ Noãn Noãn, cậu đúng là đồ điên. – Đồng An An điên cuồng gào lên.

Giọng nói gay gắt của cô ta lập tức thu hút sự chú ý của các học sinh khác. Lấy hai người làm tâm, bức tường người vây xung quanh họ mỗi lúc một dày hơn.

– Tớ xin cậu. Chỉ cần cậu đi, tớ sẽ làm bất cứ điều gì cho cậu, tớ sẽ chấp nhận mọi yêu cầu của cậu. – Trong lời cầu khẩn khốn khổ của Hạ Noãn Noãn vẫn toát lên sự ương bướng.

– Hạ Noãn Noãn, cậu quả là con của một gái bán hoa. Có thể làm bất cứ điều gì ư? Tớ bảo cậu lên giường với đàn ông, cậu cũng làm sao? Cậu thật không phải là một kẻ đề tiện bình thường. – Đồng An An quay lại công kích cô.

Các bạn học sinh xung quanh đều cười ầm lên. Những lời châm chọc như nước thủy triều áp đến từ bốn phương tám hướng.

Có mấy cậu trai còn huýt sáo với Hạ Noãn Noãn.

Đây là thời khắc mà Hạ Noãn Noãn cảm thấy tồi tệ nhất. Cô cảm giác như mình bỗng trở nên trong suốt, dường như bị người ta lột sạch quần áo phơi mình dưới nắng. Thật là nhục nhã!

Trong mắt cô có một lớp sương mờ mờ. Cô hơi ngẩng đầu lên, bầu trời xanh sâu thẳm trên cao dịu dàng bao phủ. Hạ Noãn Noãn cứng rắn quyết nuốt những giọt nước mắt chảy ngược vào trong lòng.

Ôi! Y Hạ, bà xem tình cảnh của con gái bà này!

– Ai là gái bán hoa? Người có mắt đều biết phân biệt. Ai giống gái bán hoa hơn? Chẳng lẽ điều này còn chưa rõ sao? – Những lời châm chọc đánh thép đã xuyên qua bức tường người bay vào.

Hạ Noãn Noãn quay đầu lại. Ôi! Đó là Lê Phi Nhi.

– Cậu, cậu là ai? Tốt nhất cậu đừng có xen vào chuyện của chúng tớ. – Đồng An An thiếu tự tin, mặt lúc đỏ lúc trắng. Thời tiết mát mẻ mà trán cô ta tủa mồ hôi.

ẦM!

– Tớ là bạn của Hạ Noãn Noãn. Sau này, tốt nhất là cậu nên cẩn thận với lời ăn tiếng nói của mình. Đừng nghĩ rằng mọi người đều là kẻ ngốc. – Lê Phi Nhi nói rồi kéo Hạ Noãn Noãn lại phía sau như gà mẹ bảo vệ gà con.

Đồng An An tức đến nổi mặt xanh xám, miệng há ra mà không tìm được lời nào đối đáp lại. Lê Phi Nhi vừa xuất hiện đã đánh bại cô ta.

– Hạ Noãn Noãn, tớ sẽ bắt đầu phải trả giá về mối nhục ngày hôm nay. Mãi sau, Đồng An An mới nghiêng răng thốt ra vài từ.

Chưa đến bảy giờ mà trời đã tối đen như mực.

Màu mực nhanh chóng loang ra khắp không gian, chiếm lĩnh mọi nơi mọi chốn. Ánh đèn lung linh chiếu rọi Ly Thành. Đường như cứ mỗi lần hít vào thở ra là lồng ngực lại bót đi đau đớn. Lá cây ngô đồng rụng xuống nhuộm vàng cả mặt đất. Chân dẫm lên phát ra những tiếng lạo xạo đau đớn. – Noãn Noãn, tớ đã quyết định đi học lại rồi. Sau này tớ sẽ bảo vệ cậu. – Trên phố lớn, Lê Phi Nhi tỏ ra kiên định nói. Cô ấy không trang điểm, ánh đèn dịu nhẹ chiếu lên khuôn mặt trắng trẻo thuần khiết như bông hoa dành mùa hạ. – Phi Nhi, cảm ơn cậu. Cậu quay lại là tốt rồi. Cậu quay lại là tốt rồi. – Hạ Noãn Noãn xúc động lặp đi lặp lại. Ôi! Cho dù vì nguyên nhân gì thì người bạn duy nhất của cô đã có thể ở bên cô rồi. – Đồ ngốc, sẽ không có ai bắt nạt cậu nữa đâu. Cậu là người mà tớ muốn dùng cả sinh mệnh của mình để bảo vệ đây. Khi khi! Ai bảo tớ quen cậu chứ? – Ôi! Phi Nhi! Phi Nhi! Tựa như có dòng nước ấm chảy qua lồng ngực. Từ sau khi bà Y Hạ mất, đây là lần đầu tiên Hạ Noãn Noãn mới tới gần được hạnh phúc đến như vậy. Ba năm sau, vào thời khắc Hạ Noãn Noãn nhớ lại chuyện cũ trong làn nước mắt nhạt nhòa, cô vẫn cảm giác như nước thủy triều âm ập ngập tràn. Chỉ là, dường như tất cả đều bị khảm nạm sắc màu của số phận. Lê Phi Nhi sẽ không ngờ rằng sau nhiều năm nữa, cô gái mà cô bảo vệ lại trở thành người bảo vệ cô. Hóa ra, tất cả đều chỉ như một giấc mơ. Tỉnh mộng rồi. Mở mắt ra vẫn là bầu trời tối đen.

Hôm sau, Lê Phi Nhi đã giữ đúng lời hứa của mình, cô quay lại trường trung học Mộc Xuyên. Vì thế, người chưa bao giờ biết cầu xin nhờ vả người khác như Hạ Noãn Noãn, lần đầu tiên đã phải đi nhờ vả bạn cũ của bố mình.

Lê Phi Nhi xin phép giáo viên chủ nhiệm cho cô ấy được ngồi bên cạnh Hạ Noãn Noãn. Tuy cô giáo không có cảm tình lắm với cô gái vừa trở lại sau nhiều ngày bất vô âm tín này nhưng thấy ánh mắt buồn bã của cô ấy, cô giáo đã đồng ý.

Tất nhiên, nghe tin Phi Nhi đến thì Đồng An An là người bị sốc nhất. Ánh mắt cô ta lúc nào cũng đầy vẻ căm ghét hai cô gái này.

Mỗi lần ánh mắt của ba cô gái gặp nhau, bầu không khí trở nên căng thẳng vô cùng. Đường như có thể ngửi thấy mùi khói súng lạnh lẽo.

Hạ Noãn Noãn vốn cho rằng mình đối lập với Đồng An An. Chỉ có rất ít người biết rằng, ít nhất là ở ba lớp Mười, trừ Lê Phi Nhi, mọi người đều không hề biết. Nhưng buổi chiều hôm đó, cô đã phát hiện hóa ra không phải là như vậy.

Giống như một con ác mộng chưa đến hồi kết.

Trong một ngày, hầu như tất cả học sinh trong trường trung học Mộc Xuyên đều biết chuyện cô là con của một gái bán hoa. Bỗng nhiên, cô trở nên nổi tiếng, đi đến đâu cũng có người chỉ trỏ sau lưng.

– Hạ Noãn Noãn! – Sau khi tan học, Lộ Tiểu Bắc gọi cô.

– Ô! Tiểu Bắc.

Hạ Noãn Noãn nghĩ đến việc thất hẹn hôm qua và lời đơm đặt ộp trời kín đất, cô ngượng ngùng trách ánh mắt của cậu.

– Hôm qua...

– Tớ xin lỗi. Tớ đã không giữ lời hứa. Tớ xin lỗi. – Hạ Noãn Noãn vội ngắt lời bằng những lời xin lỗi.

– Tớ không có ý đó. Người phải nói xin lỗi là tớ. Tớ nghe nói cả rồi.

– Không, không phải như vậy. Tớ không phải là đứa con gái hư. Tớ không phải. Tớ không phải. – Hạ Noãn Noãn lăm lăm lặp đi lặp lại, chỉ sợ cậu ấy hiểu nhầm.

– Khi khi... đồ ngốc. Cậu nghĩ ngợi nhiều quá đây! Chúng mình là những người bạn tốt và luôn luôn là như vậy.

Ồi! Thượng đế phù hộ! Người cô quan tâm nhất lại không hề tin những lời đồn đại đó. Nhưng ba từ “người bạn tốt” thật khó nghe. Điều cô muốn không phải là những từ này.

– Đúng vậy. Sẽ luôn luôn, luôn luôn là bạn tốt.

– Ừm! Chỉ cần cậu muốn. Cả Tề Lạc, cậu ấy luôn nhắc đến cậu. Cả đời này, ba chúng ta sẽ luôn là những người bạn tốt của nhau.

– Tiểu Bắc, muộn rồi, tớ phải về nhà đây. Hôm khác chúng ta nói chuyện nhé.

Hạ Noãn Noãn cảm giác như mình sắp ngạt thở, dường như chỉ một giây nữa thôi là những giọt nước mắt đau đớn của cô sẽ tuôn trào. Cô nhanh chóng ngắt lời rồi vội vã bỏ đi.

Con gió mùa thu thổi tung mái tóc dài của cô và che đi khuôn mặt đầm đìa nước mắt.

Hạ Noãn Noãn chạy như bay về nhà. Phòng khách trống không tỏa ra mùi rượu nồng nặc. Ông Hạ Thiện Sinh lại say rồi.

ẦM!

Nhìn bố mình nằm vật trên ghế sofa, Hạ Noãn Noãn nghe thấy tiếng xương cốt mình kêu răng rắc một cách đau đớn buồn thảm. Nước mắt dồn nén suốt cả một ngày cuối cùng cũng tuôn trào như trận hồng thủy, ào ào chảy xuống.

Y Hạ, đây là tình yêu mà bà đã dùng tính mạng của mình để đổi lấy ư?

Đây có thật sự là kết cục mà bà mong muốn không?

Từ hôm đó trở đi, Lộ Tiểu Bắc, Tề Lạc và Hạ Noãn Noãn thường xuyên ở bên nhau. Lộ Tiểu Bắc dứt khoát gọi đùa cô là Đuôi Nhỏ. Tề Lạc thấy cái tên đó rất thú vị nên cũng gọi cô như vậy.

Vậy là cái tên đó đã theo cô được ba năm.

Nhưng dù có thân thiết đến mấy, Hạ Noãn Noãn cũng vẫn luôn cảm thấy xa vời. Dường như luôn có vách ngăn cách giữa cô và Lộ Tiểu Bắc.

Có thể nó không lớn lắm nhưng suốt đời họ không thể nào vượt qua được.

Bầu trời trở nên rất cao và rất xa. Ngọn cây ngô đồng xơ xác, thân cây trơ trụi lắc lư về phía bầu trời trong xanh giống như người bệnh sắp chết giờ tay cầu cứu ông trời. Cảnh vật trầm lắng như vậy càng khiến cho con người cảm thấy buồn thương.

Trường trung học Mộc Xuyên lại không có tiếng chim hót. Tất cả các loài chim đã bay đi rồi. Dường như là để trốn tránh thời tiết khắc nghiệt làm sao cho con người đau đớn này.

Không khí luôn ngập tràn mùi vị nước mắt.

Đồng An An bất ngờ chấp nhận làm bạn gái của Lộ Tiểu Bắc. Một hôm, hết giờ học, cô ta chặn đường Lộ Tiểu Bắc đang chuẩn bị về và nói:

– Cậu đưa tớ về nhé.

Ánh hào quang trong mắt Lộ Tiểu Bắc lúc mờ lúc tỏ, sau khi đã chần chừ, cậu vui vẻ kéo tay cô ta.

– Khi khi! An An, sau này ngày nào tớ cũng đưa cậu về nhé.

– Ừ!

Đồng An An mỉm cười gật đầu.

Lộ Tiểu Bắc nhảy lên reo vui, cậu dang hai tay ra và nhắc bổng cô ta lên quay vài vòng. Mái tóc dài đen tuyền của cô ta bay trong không trung như một bông hoa lạ kỳ nở rộ, nở một cách óng ánh miên man.

Hạ Noãn Noãn đứng từ xa nhìn thấy mọi chuyện. Trái tim cô như tan vỡ, như có thể chết đi ngay lập tức.

Cô chớp chớp mắt với hy vọng ép nước mắt chảy ra để giải thoát cho nỗi đau trong lòng nhưng dù có cố thế nào thì mắt cô vẫn cạn khô.

Hạ Noãn Noãn với bộ mặt buồn thương đó đi qua Lộ Tiểu Bắc và Đồng An An.

Đồng An An đã lấy cái cách tàn nhẫn này để trả thù Hạ Noãn Noãn. Lặng lẽ nhưng lại như có một mũi dao đâm vào ngực Noãn Noãn. Vết thương đó sâu đến mức dường như không bao giờ có thể liền lại được.

Trừ Lộ Tiểu Bắc ra, ai cũng biết Đồng An An có tình cảm sâu sắc với người khác nhưng không ai biết người đó.

Có lẽ tình yêu giống một trò chơi mà vật đánh cược là tuổi thanh xuân, thời gian đã trôi đi sẽ không bao giờ quay trở lại.

Người thua luôn là người yêu đơn phương trước.

Hạ Noãn Noãn.

Tôi đã nghe nói đến tên cô từ trước. Nói như vậy có nghĩa là cô ta rất nổi tiếng ở phố Phương Thảo. Chỉ là, mỗi lần nghe tên cô ta, mọi người đều nghĩ ngay đến Y Hạ. Y Hạ là một gái bán hoa. Vì vậy, những điều tôi nghe được đều là: Hạ Noãn Noãn – con của một gái bán hoa là người chẳng ra gì.

Hồi chưa gặp cô ta, tôi còn có chút thông cảm với cô ta vì tôi cũng có một người mẹ tai tiếng nhưng bà có rất nhiều tiền, thậm chí mỗi khi tôi xin tiền, không cần hỏi tôi cần bao nhiêu, cũng chẳng cần nhìn bà liền móc tiền ném cho tôi. Sự hào phóng đó khiến tôi rất sùng bái.

Mặc dù như vậy nhưng tôi chưa bao giờ gọi bà là mẹ. Nếu tôi vui, tôi sẽ cười hi hi gọi bà là chị Bạch. Lúc không vui, tôi luôn gọi thẳng tên bà là Bạch Mạn Lệ. Tôi biết bà sẽ không làm gì tôi và cũng chẳng dám làm gì tôi.

Bà vừa yêu mà cũng vừa hận tôi. Giống như ánh cảm của tôi đối với bà. Bên ngoài quan hệ của chúng tôi không được tốt lắm nhưng chỉ cần có người đàn ông nào bắt nạt bà ở ngoài thì thậm chí tôi đã nghĩ đến chuyện giết kẻ đó.

Có nhiều lúc, tôi có cảm giác bà và tôi giống như hai con nhím yêu thương nhau sâu sắc nhưng càng yêu thương nhau bao nhiêu thì lại càng làm tổn thương nhau bấy nhiêu.

Bạch Mạn Lệ không như những người mẹ khác. Tôi làm xằng làm bậy, gây bao tai tiếng ở bên ngoài, dù có biết, bà cũng chưa bao giờ la mắng tôi. Tôi còn nhớ năm tôi mười hai tuổi, có một bạn nam ôm một bó hoa hồng đến cửa nhà muốn tôi làm bạn gái của cậu ấy. Tôi đã chửi mắng cậu ta thậm tệ rồi đuổi cậu ta ra ngoài. Bạch Mạn Lệ ngồi trên chiếc ghế sofa bằng da, gác hai chân lên theo dõi từ đầu đến cuối như thể xem một vở kịch do hai đứa trẻ diễn.

Ngày hôm sau, tôi nghe thấy bà khoác lác với hàng xóm, con gái tôi nhỏ như vậy mà đã có người xếp hàng theo đuổi, lớn lên chắc chắn sẽ xuất chúng, cũng chỉ có Bạch Mạn Lệ tôi mới có thể sinh ra được một cô con gái sáng giá như vậy.

Câu nói đó đã ít nhiều khiến tôi khó chịu. Tôi không thêm để ý đến bà, giả vờ như không nhìn thấy bà cứ thế rảo bước đi.

Nhưng cũng từ giây phút đó, dường như tôi đã hiểu ra điều gì đó. Không lâu sau, tôi đã thật sự nhận lời yêu một kẻ lưu manh. Tôi học hán hút thuốc lá, trốn học, chơi điện tử. Tất nhiên, tôi cũng học cả chuyện yêu đương.

Khi khi! Đối với tôi, những chuyện đó chẳng khó chút nào. Ai bảo tôi được di truyền từ mẹ chứ. Số phận đã định, trời sinh ra tôi là một đứa con gái hư hỏng.

Khu phố tôi ở, mọi người đều biết đến hai đứa con gái hư hỏng, một là tôi và một là Hạ Noãn Noãn mà tôi đã nhắc đến lúc trước. Bỗng nhiên tôi rất muốn làm quen với cô ta, tôi đã đoán rằng, cô ta cũng giống như tôi.

Sau này, khi gặp cô ta thật, tôi đã rất thất vọng. Lúc tôi gặp cô ta, cô ta đang bị mấy đứa con gái gọi là gái bán hoa, cô ta sợ hãi chạy như thể một cô gái thánh thiện bị xúc phạm. Nếu là tôi, chắc chắn tôi sẽ cười hi hi và tát cho mấy tên đó vài cái rồi đánh nhau với chúng.

Ôi! Một cô gái cố tình làm ra vẻ!

Tôi thậm chí nĩa cô ta. Tôi cười đến mức suýt nữa thì nghẹt thở.

Đến khi tôi gào to lên với đám con trai đó, tôi vẫn không nín được cười. Cô ta ngoảnh đầu lại nhìn tôi, ánh mắt lộ vẻ ương bướng và kiêu ngạo. Không hiểu tại sao bỗng nhiên ánh mắt đó lại khiến tôi cảm thấy sợ.

Tôi nghĩ từ lúc đó tôi bắt đầu ghét cô ta. Đúng vậy. Cô ta khiến tôi cảm thấy nguy hiểm. Tôi ghét cô ta, ghét cái đứa giả vờ giả vịt. Mới có tí tuổi đầu mà đã học đòi giả bộ đáng thương, thâm trầm.

Nhưng tôi không ngờ rằng mình lại gặp cô ta ở ngôi trường mới. Điều tôi càng bất ngờ hơn là tôi lại còn học cùng lớp với cô ta. Tất nhiên, cô ta đã bỏ bao công sức để nâng cao địa vị cho mình. Điều này càng làm tôi ghét hơn. Tôi biết cô gái thâm trầm này giấu rất nhiều bí mật trong lòng.

Hơn nữa, tôi biết, tôi biết cô ta sợ tôi, cũng giống như sâu thẳm trong lòng, tôi rất sợ hãi.

Sự thật sau này đã chứng minh những điều tôi nghĩ là đúng. Vì vậy tôi nhìn cô ta với ánh mắt khiêu khích. Thấy cô ta sợ hãi lần tránh ánh mắt của mình, tôi cảm thấy mình đã chiến thắng. Đúng vậy. Tôi phải làm cho cô ta phải sợ tôi nhiều hơn tôi sợ cô ta. Khi khi! Ông trời có mắt! Tôi không phải là một đứa con gái hư hỏng không thể tha thứ, mà thật sự chỉ hơi xấu thôi.

Tôi chỉ là, chỉ là muốn được an toàn thôi.

Thế nên, sau khi tôi phát hiện ra cô ta thích Lộ Tiểu Bắc. Tôi đã vui vẻ nhận lời làm bạn gái của cậu ta. Ông trời biết thực sự tôi đã thầm yêu một cậu bạn nhưng người đó không phải Lộ Tiểu Bắc mà là người hoàn toàn trái ngược với cậu ta. Cậu ấy lạnh lùng và cao quý. Tề Lạc, hoàng tử của lòng tôi.

Ôi! Tiểu Bắc đáng thương! Cậu chẳng qua chỉ là một quân cờ để tôi chiến thắng cô ta mà thôi.

Hạ Noãn Noãn, hãy xem tôi làm tổn thương người cậu yêu như thế nào nhé. Khi khi! Cậu giả vờ thì cứ tiếp tục giả vờ đi. Có điều tôi cũng biết chiêu đó của cậu. Tôi còn thích hợp làm diễn viên hơn cả cậu ấy chứ. Cứ đợi đây, tôi sẽ sớm thực hiện lời hứa là sẽ làm cậu phải trả giá đắt.

– Blog của Đồng An An, tháng 10 năm 2003.

Bỗng nhiên Hạ Noãn Noãn rất muốn thay đổi, cho dù là như vậy có khiến lòng mình chìm xuống vực sâu hay thất bại trong tình yêu. Tất cả đều có thể trở thành lý do đầy đủ nhất cho cô.

Hôm nay, Hạ Noãn Noãn đã tận mắt nhìn thấy Lộ Tiểu Bắc và Đồng An An cao ngạo đi cùng nhau. Cô không bắt xe về phố Phương Thảo mà đi tàu điện ngầm đến đường Đại Diệp Từ.

Cô xuống tàu ở chỗ Lê Phi Nhi lần trước đã nhảy xuống rồi hỏi thăm người đi đường. Cuối cùng, cô cũng tìm được một hộp đêm nằm ở nơi khá khuất.

Khi Hạ Noãn Noãn đẩy cửa bước vào, cô liền nhìn thấy Lê Phi Nhi mặc chiếc váy màu tím nhạt đang hát trên sân khấu đằng xa ẩn hiện dưới ánh đèn lấp lánh. Cô ấy hát bài My heart will go on của Celine Dion. Không gian xoay tròn trong tiếng nhạc kỳ ảo và khói thuốc mờ ảo. Bên cạnh cô ấy là anh chàng thổi saxophone đang đệm nhạc cho cô. Anh chàng đó mặc bộ quần áo đậm chất ca sĩ nhạc rock, trên người đeo đầy những sợi dây xích bằng kim loại.

Ôi! Phi Nhi yêu quý! Giọng hát của cậu hay thật đấy! Cậu đứng trên sân khấu mới mê hồn làm sao.

Hạ Noãn Noãn ca ngợi như vậy, bỗng nhiên cô nghĩ tới bà Y Hạ. Năm đó, bà đứng trên sân khấu với ánh hào quang tỏa sáng khắp nơi, bà có nhận được vô số những lời khen ngợi như vậy không? Lúc đó bà có vui vẻ và cam tâm tình nguyện không?

Trái tim cô lại đau dữ dội. Hạ Noãn Noãn ấn tay lên ngực, cô từ từ ngồi xuống. Đúng lúc đó, một bàn tay ấm áp kéo cô đi.

– Hạ Noãn Noãn, sao cậu lại đến những nơi như thế này? Cậu đến tìm tớ sao? – Lê Phi Nhi có chút tức giận hỏi.

– Ôi! Phi Nhi! Tớ xin lỗi. Cậu ôm tớ được không? – Vì quá đau nên khi Hạ Noãn Noãn nói, nước mắt cô đã tuôn ra đầm đìa.

– Noãn Noãn, Đồng An An lại bắt nạt cậu sao? Cậu nói cho tớ biết đi. Cậu đừng làm tớ lo lắng nữa, được không? Tớ sắp phát điên rồi đây này.

– Phi Nhi! Cậu ôm tớ đi. Cậu biết không? Từ sau khi bà Y Hạ mất, chưa từng có ai ôm tớ cả, chưa có ai ôm tớ. Noãn Noãn, cái tên thật châm biếm. Tớ có cảm thấy ấm áp chút nào đâu. Tớ rất lạnh! Thật sự là rất lạnh! – Hạ Noãn Noãn lẩm bẩm liên tục như phát điên, toàn thân cô run lẩy bẩy.

– Ôi! Noãn Noãn, đồ ngốc, cậu bớt làm tớ đau lòng đi, có được không? – Lê Phi Nhi ôm lấy cô.

Vừa được ôm Hạ Noãn Noãn như thu mình lại, dồn tất cả trọng lượng của cơ thể lên Lê Phi Nhi.

– An Doãn Thần, anh qua giúp em với. – Lê Phi Nhi gào lên. Lát sau, tiếng leng keng vang lên trong không khí, một chàng trai vượt qua đám đông đi đến bế Hạ Noãn Noãn đặt lên ghế sofa.

– Cô ấy là ai? Có chuyện gì vậy?

Nằm trên ghế sofa, Hạ Noãn Noãn nghe thấy người vừa bế mình hỏi với chất giọng trầm khàn.

– Hạ Noãn Noãn. Người bạn thân thiết nhất của em.

-Ồ!

Vài giây sau, chàng trai đó đã hiểu ra liền gật gù đầu.

Dưới ánh sáng mờ mờ, Hạ Noãn Noãn nhìn mặt chàng trai đó. Đó là một khuôn mặt phả ra hơi thở nguy hiểm. Khuôn mặt góc cạnh với mái tóc dài xoa xuống che đi đôi mắt ưu sầu. Điều càng khiến cô kinh ngạc hơn đó là bên mắt phải của anh ta có một nốt ruồi nhỏ xíu màu xám.

Ánh mắt của anh ta và cô gặp nhau, đồng tử màu xám bỗng phát ra ánh sáng kinh người giao hòa cùng với ánh sáng của chiếc hoa tai kim cương tạo thành hào quang tỏa sáng khắp nơi.

Chính trong ánh sáng mờ mờ tỏ tỏ này, Hạ Noãn Noãn bỗng như nhìn thấy bà Y Hạ hồi trẻ. Bà mặc chiếc váy kim tuyến lấp lánh bó sát người, đứng trên sân khấu nhảy múa trước ánh mắt tràn đầy dục vọng của những người đàn ông. Mái tóc dài bay lên tựa như một con thú hoang cô độc, bướng bỉnh, không chịu khuất phục.

Ôi! Y Hạ, bà cao quý thế ư? Đáng để tôi tự hào thế ư?

Ân sâu trong bi kịch đau thương, Hạ Noãn Noãn từ từ nhắm mắt lại.

Y Hạ.

Mỗi lần nhắm mắt lại, tôi đều nhìn thấy khuôn mặt với nụ cười tươi như hoa của bà rất gần bên tôi.

Như thế thời gian trôi ngược lại, bà vẫn chưa bao giờ ra đi vậy. Chưa bao giờ.– Trích từ blog của Hạ Noãn Noãn, tháng 10 năm 2003

Khi Hạ Noãn Noãn tỉnh lại, cô phát hiện ra mình đang nằm ở một nơi xa lạ. Đến khi ngửi thấy mùi thuốc bắc quen thuộc trong không khí, cô mới bàng hoàng tỉnh lại. Đây là nhà Lê Phi Nhi.

Trời vẫn chưa sáng, ánh trăng xuyên qua khe cửa sổ chiếu xuống nền đất loang lổ tựa như có làn sương mù đang bay là là trên mặt đất. Tất cả đều mờ mờ ảo ảo. Trong phòng, ngoài mấy đồ gia dụng đơn giản ra thì hoàn toàn trống trơn. Hình như Lê Phi Nhi không có ở nhà.

Hạ Noãn Noãn bật dậy, nhảy xuống đất. Cô rê chân mò mẫm dưới đất vội vàng tìm Lê Phi Nhi.

– Ô! Cậu ở đây à? Phi Nhi. – Hạ Noãn Noãn lần theo hướng tiếng nói, cuối cùng cô cũng nhìn thấy Lê Phi Nhi đang ngồi hút thuốc bên cửa sổ. Khuôn mặt ẩn sau làn khói thuốc trắng đục.

– Noãn Noãn, cậu thấy đỡ hơn chút nào chưa? Vừa rồi cậu ngã ở quán rượu làm tớ sợ chết đi được. May mà có An Doãn Thần giúp tớ công cậu về đây đây. – Lê Phi Nhi nhả ra một luồng khói thuốc rồi nói, – Chính là anh chàng thổi saxophone ấy. Cậu cũng thấy rồi mà. Khi khi! Anh ta cũng được đây chứ.

– Cậu thích anh ta đúng không?

– Ủ! Nhưng hình như anh ta không thích tớ lắm. Anh ta luôn coi tớ như em gái thôi.

– Ô! Cậu không định tấn công sao?

– Vì anh ta nên tớ mới ở lại hộp đêm đó. Nếu vậy có tính là tấn công không? – Lê Phi Nhi hỏi lại, cô rít mạnh một hơi rồi đứng lên.

Ánh trăng lạnh lẽo tầng tầng lớp lớp che đi bóng hình của cô ấy, sau lưng là bóng tối đen thẫm.

Vào lúc này, cả người cô ấy như chìm trong bóng đen vô tận.

Hạ Noãn Noãn có cảm giác khoảng cách giữa cô và Lê Phi Nhi đang gần lại.

Ôi! Thượng đế, người quên mất tình yêu của chúng con rồi sao? Tại sao tình yêu của con và Phi Nhi lại thế này.

Con đau kịch liệt và thô bạo lại tới. Một lần nữa, dòng nước mắt không gì ngăn được chảy ướt đầm khuôn mặt Noãn Noãn, tựa như lớp phấn được tán đều lên khuôn mặt của cô.

– Cậu còn thuốc lá không? – Noãn Noãn gạt nước mắt, đi chân trần đến bên cửa sổ, chia tay ra, nhẹ nhàng hỏi.

– Cậu muốn hút thuốc ư? Chẳng lẽ cậu cũng muốn trở thành một đứa con gái hư hỏng sao? Cậu muốn giống tớ sao? Hay là giống mẹ cậu? -Trong bóng tối, ánh mắt Lê Phi Nhi sắc nhọn nhìn thẳng vào cô, nhìn cô một phút rồi thô bạo đẩy cô ra.

– Không, không phải như vậy! Không phải như vậy. – Dường như trong nháy mắt, trái tim nhạy cảm của Hạ Noãn Noãn bị bóp nát, cô thét lên rồi nói như mê sảng. – Tớ... Tớ chỉ muốn, nếu như vậy, nếu như tớ giống Đồng An An thì liệu có thể càng lại gần...

– Lộ Tiểu Bắc ư?

Hạ Noãn Noãn gạt nước mắt, nặng nề gạt đầu.

Hôm nay, Hạ Noãn Noãn và Lê Phi Nhi cùng trốn học.

Khi trời hưng hừng sáng, hai người mới quay lại giường, chiếc giường gỗ nhỏ hẹp. Đây là lần đầu tiên Hạ Noãn Noãn nằm bên cạnh một người cùng giới. Quay lưng vào nhau, trông hai cô giống như một đôi cánh bướm chuẩn bị bay. Hương thơm của cơ thể thiếu nữ lan tỏa hòa với mùi thuốc bắc nhẹ nhẹ.

Hạ Noãn Noãn nhanh chóng chìm vào giấc ngủ ở nơi cô có cảm giác như một giấc mơ này. Trong mộng lung, Hạ Noãn Noãn nghe thấy tiếng ho dữ dội của người già ở gian bên cạnh. Sau đó, cô cảm thấy người nằm bên cạnh ngồi dậy. Vài giây sau, cô nghe thấy tiếng bước chân nhẹ nhàng trên mặt đất.

Sau đó, tiếng ho cũng ngừng lại.

Lê Phi Nhi giúp bà uống hết thuốc rồi mới quay lại thì thấy Hạ Noãn Noãn đang ngủ rất say.

Ánh nắng vàng của mùa thu nghiêng nghiêng chiếu vào phòng. Những song cửa sổ bằng gỗ chia ánh nắng ra thành mấy phần bằng nhau. Một nửa khuôn mặt của Hạ Noãn Noãn ở trong ánh nắng, nửa còn lại ẩn trong bóng râm. Ánh sáng lấp lánh mờ mờ tỏ tỏ, dường như có một vòng sáng bao phủ lấy cô, làn da cô ung hồng tựa như cánh hoa anh đào.

Lê Phi Nhi không ngờ đánh thức Noãn Noãn dậy nên quyết định cùng cô trốn học. Khi Phi Nhi chuẩn bị lên giường ngủ tiếp thì nghe có tiếng gõ ngoài cửa sổ.

– Phi Nhi, là anh đây.

– Ô! An Doãn Thần. – Lê Phi Nhi vui mừng nhảy xuống đất, chạy như bay đến bên cửa sổ.

An Doãn Thần liếc qua Hạ Noãn Noãn đang ngủ say vài giây rồi hướng về phía Lê Phi Nhi nói:

– Đi thôi. Anh mời em đi ăn mì chiên tương.

– Ủ! Anh đợi em một lát. Em thu dọn một chút rồi ra ngay. – Mãi sau, Lê Phi Nhi mới hiểu và vui vẻ nhận lời. Có một chú nai con đang chạy nhảy trong trái tim cô. Khuôn mặt cô lại ửng đỏ.

– Ủ. Em nhanh lên một chút được không? – An Doãn Thần có vẻ như rất sốt ruột.

– Tuân lệnh.

Lê Phi Nhi đáp ngay.

Phút giây đó, hạnh phúc đến thật bất ngờ khiến ngực cô trở nên căng đầy, cứ như thể hạnh phúc sẽ vụt biến mất ngay sau đó.

Nhưng nếu cô biết rằng cô sẽ phải dùng cả tuổi thanh xuân, tình yêu và hạnh phúc của mình để đổi lấy hạnh phúc ngắn ngủi này thì liệu cô có dũng cảm quyết định như vậy không?

Khi Hạ Noãn Noãn thức dậy thì trời đã sẩm tối. Ánh đèn lờ mờ hắt xuống mặt đất ánh sáng lạ kỳ. Lê Phi Nhi không có nhà, cô nhìn thấy một mảnh giấy được đặt ở đầu giường.

Noãn Noãn, An Doãn Thần hẹn tớ đi ăn. Cậu chúc phúc cho tớ nhé.

Phải rồi. Tớ để bữa trưa của bà trong hộp cơm giữ nhiệt, tối nay, tớ có thể về hơi muộn một chút. Nhờ cậu chăm sóc bà giúp tớ nhé. Thuốc ở trong bếp, tớ đã sắc xong rồi. Cậu cho bà uống giúp tớ nhé. Cảm ơn cậu.

Tạm biệt cậu.

Lê Phi Nhi

Không hiểu sao bỗng nhiên trong lòng Hạ Noãn Noãn lại trào dâng cảm giác sợ hãi. Cô nhớ đến khuôn mặt mang vẻ nguy hiểm và cả mái tóc dài xoa xuống cùng đôi mắt u buồn của anh chàng đó. Bỗng nhiên cô thấy vô cùng sốt ruột.

Hạ Noãn Noãn giúp Lê Phi Nhi, cô đi vào bếp tìm thuốc, hâm nóng lại rồi bung cho bà uống, sau đó cô ra chợ mua thịt và rau, thái nhỏ cho vào nồi trộn với một ít gạo nấu cháo. Cho bà ăn xong, cô mới nhớ ra mình đã đi cả một đêm nên cô vội vã về nhà.

– Này! Đuôi Nhỏ!

Ở chỗ ngoặt của cầu thang, giọng nói ấm áp quen thuộc vang lên.

Trái tim Hạ Noãn Noãn nóng dần lên. Trong nháy mắt, đôi mắt dày đặc sương mù đã tỏa sáng lấp lánh như những vì sao. Cô hướng về phía tiếng nói, trong bóng tối có một người đang ngồi, ánh sáng hắt ngược che đi khuôn mặt cậu ấy. Mãi sau, khi nhìn rõ, cô mới giật mình kêu lên.

– Tề Lạc! Sao cậu lại ở trước cửa nhà tớ?

– Tớ đến thăm cậu. Tớ muốn biết tại sao hôm nay cậu nghỉ học? – Tề Lạc nói rồi đứng lên. Ánh sáng mờ mờ kéo cái bóng của cậu nghiêng nghiêng đồ dài.

– Ô! Tớ có chút việc. – Hạ Noãn Noãn viện cớ, mặt cô đỏ lên. Bỗng nhiên, cô nhớ ra chiều nay có tiết học của cô giáo chủ nhiệm nên vội hỏi.

– Cô giáo có giận không?

– Tớ đã xin phép cho cậu và Lê Phi Nhi. Tớ nói là hai cậu bị cảm cúm. – Dưới ánh đèn chao đảo, đôi mắt Tề Lạc sáng rực như thiêu đốt người khác.

– Tề Lạc, cảm ơn cậu.

Ánh sao ám áp lấp lánh trên người Hạ Noãn Noãn được một giây thì tắt ngấm. Cô lấy chìa khóa mở cửa rồi buồn bã nói:

– Tớ phải vào nhà rồi. Hẹn gặp lại cậu vào ngày mai.

– Khoan đã... cậu... cậu không mời tớ vào nhà chơi sao?

Noãn Noãn nghĩ đến bố Hạ Thiên Sinh đa nghi miễn cảm, nhất thời cô không biết mình phải trả lời thế nào. Không khí trở nên khó thở.

– Khi khi... tớ đùa đây. Đuôi Nhỏ, cậu vào nhà đi. Hẹn gặp lại cậu vào ngày mai. – Trong nháy mắt, ánh sáng trong mắt Tề Lạc vụt tắt. Cậu cố kìm nén cảm giác mất mát trong lòng, cố làm ra vẻ bình thường nói.

Đúng lúc đó, đầu cầu thang vang lên tiếng bước chân nặng nề. Một lát sau, ông Hạ Thiên Sinh đã xuất hiện trên lầu. Ánh sáng mờ mờ hắt lên những nếp nhăn trên khuôn mặt ông, mỗi nếp nhăn đều mang đầy vẻ tang thương.

Hạ Noãn Noãn và Tề Lạc cùng đứng sững lại.

– Bố ăn cơm chưa ạ? Con đi nấu mì cho bố ăn nhé. – Hạ Noãn Noãn vô cùng khó khăn mở miệng nói.

Ông Hạ Thiên Sinh không trả lời mà hướng ánh mắt về phía Tề Lạc. Đôi lông mày chau lại, ông cảnh giác hỏi.

– Cậu là bạn của Noãn Noãn ư?

Ông vừa dứt lời, một luồng hơi rượu lập tức phả ra nhanh chóng lan tỏa trong không gian hạn hẹp, nó lại bị bức tường dày chặn lại khiến cho cả hành lang nồng nặc mùi rượu.

– Ô! Chúng cháu là bạn cùng lớp ạ. – Tề Lạc ngồi xuống lí nhí nói.

– Bố, bố lại uống rượu rồi. Con dìu bố vào nhà nhé. Bố say rồi. – Hạ Noãn Noãn bước qua Tề Lạc đến dìu ông Hạ Thiên Sinh.

Khi Hạ Noãn Noãn vừa chạm vào cánh tay ông Hạ Thiên Sinh thì ông bỗng thô bạo đẩy cô ra. Vì trọng tâm không vững nên Hạ Noãn Noãn ngã nhào. Khi đầu cô sắp đập xuống đất thì đôi bàn tay ấm áp đã kéo cô lên, Tề Lạc đã lao đến đỡ lấy cô.

Một phút sau, Hạ Noãn Noãn mới hiểu chuyện gì vừa xảy ra, cô vội vàng lao ra khỏi vòng tay của Tề Lạc. Trên lầu bỗng trở nên cực kỳ yên tĩnh. Cô nghe thấy tiếng thở nặng nề của bố mình giống như chiếc chong chóng cũ không thể quay được. cô biết ông đang rất giận.

Ông trời có mắt, thực tế là cô không hề muốn làm người khác tức giận. Nhưng bây giờ hình như việc này thật là khó biết mấy.

Mãi sau, ông Hạ Thiên Sinh mới lê bước đi vào. Cánh cửa đóng sầm trong tích tắc. Hạ Noãn Noãn nghe thấy tiếng bố mình đau đớn nói.

– Noãn Noãn, con tiễn bạn của con về đi.

Mười giờ đêm, dưới ánh đèn đường, cây ngô đồng tỏa ra ánh hào quang màu vàng rực rỡ. Hạ Noãn Noãn nghe tiếng bước chân dẫm trên lá xào xạc, trong nháy mắt, cô cảm giác tim mình như buột giá. Cô bỗng thấy nhớ mùa hè vô cùng. Nhắm mắt lại là cô có thể cảm thấy được bầu trời trong xanh.

Hai người lặng lẽ đi, chẳng ai nói gì cả. ở khúc ngoặt tối, mấy thiếu niên hư hỏng đang ngồi trên vỉa hè hút thuốc. Vài ngôi sao lấp lánh tỏa sáng trong làn sương mù dày đặc. Khi Hạ Noãn Noãn đi qua, có cậu đã huýt sáo.

– Đuôi Nhỏ, cậu quay về đi. – Đến bến xe, Tề Lạc nói. Dưới ánh đèn, ánh mắt cậu lơ đãng mơ hồ.

Hạ Noãn Noãn gật đầu không nói gì.

– Cậu đi cẩn thận nhé. – Tề Lạc lại nói.

-Ừ!

– Mai cậu nhớ đừng đến muộn đây. – Tề Lạc nói xong lại như nhớ ra điều gì đó, cậu nói tiếp trước khi Hạ Noãn Noãn quay về. Hôm nay... tớ thật sự rất xin lỗi cậu.

– Không sao. Cậu đừng để ý làm gì. Tính bố tớ như vậy, tớ quen rồi. Khi khi! – Hạ Noãn Noãn cố làm vẻ thoải mái cười nói.

– Tạm biệt.

– Tạm biệt.

Hạ Noãn Noãn men theo con đường về nhà. Khi đi qua ngã rẽ, mấy thiếu niên hư hỏng vẫn ngồi trong bóng tối hút thuốc. Cô đồ mặt đi qua. Trong cảm giác thôi thúc mãnh liệt và sợ hãi, chân cô bước mỗi lúc một nhanh hơn, cuối cùng cũng không kìm được cô chạy như bay.

Một lát sau, cô nghe có tiếng bước chân đuổi theo phía sau.

– Hạ Noãn Noãn.

Thật bất ngờ, người đuổi theo cô lại là Đồng An An, người mà cô không ưa.

– Này! Trông được đây. Chia tay nhau sớm thế ư? – Đồng An An cười nói rồi lấy trong túi ra một điều thuốc tự châm cho mình. Là mùi thuốc lá 555.

– Cậu cứ chăm sóc cho Tiểu Bắc đi. Tốt nhất là cậu nên bớt xen vào chuyện của người khác. Hạ Noãn Noãn bướng bỉnh nói, vừa dứt lời, cô liền bị Đồng An An phả ngay một làn khói thuốc vào mặt khiến nước mắt mũi cô chảy ra giàn giụa.

– Khi khi! Xem ra cậu vẫn chưa học hết những gì mẹ cậu truyền lại. – Đồng An An châm chọc, cô ta lại hỏi tiếp về hứng thú, – Sao thế? Cậu và lớp trưởng yêu nhau à?

Hạ Noãn Noãn không thêm đề ý đến cô ta nói, quay người đi tiếp.

Vừa đi được vài bước, cô liền nghe thấy tiếng cô ta cười trâng tráo không kiêng nể ai, tiếng cười tựa như mũi dao nhọn xé màn đêm thành từng mảnh.

Tối hôm đó, khi Hạ Noãn Noãn vừa mở cửa, cô liền ngửi thấy mùi rượu nồng nặc khắp phòng. Dường như có cái gì đó chen chặt cô hòng khiến cô như muốn tắt thở.

– Hạ Noãn Noãn. Ông Hạ Thiện Sinh ngồi trên ghế sofa giận dữ nói: – Rốt cuộc con đã làm gì thế hả?

– Con không làm gì cả. Hạ Noãn Noãn bịt mũi, nhanh chóng đi qua phòng khách.

– Con đứng lại cho bố. Mới tí tuổi đầu đã bày đặt yêu đương, còn ra thể thống gì nữa. Con muốn giống như người mẹ đã mất của con sao?. Giọng ông Hạ Thiện Sinh bắt đầu run lên.

Ôi! Trời ơi, sao lại nhắc đến Y Hạ? Cứ nhắc đến hai chữ này là cô lại thấy đau đớn.

– Con muốn đi ngủ. Hạ Noãn Noãn buông một câu rồi đóng sầm cửa phòng lại. ông Hạ Thiện Sinh thở dài, trong nháy mắt ông đã bị nhốt ở ngoài.

Đã lâu lắm rồi Hạ Noãn Noãn không mơ thấy bà Y Hạ nhưng tối hôm nay, cô lại mơ thấy bà. Bà mặc chiếc váy bông trắng, chân trần, đang đứng trên bờ biển. Từ xa, Noãn Noãn khóc chạy về phía bà nhưng không đợi cô đến gần bà đã tan đi như bọt bong bóng. Sau đó, nước biển xanh bỗng chuyển thành đỏ... thủy triều rợp trời kín đất đầy bà lên...

Hạ Noãn Noãn choàng tỉnh giữa đêm. Cô bỗng thấy bụng đói cồn cào, miệng khát khô... Người cô như biến thành một cái hang khổng lồ, chất dịch màu đen tràn ra ngấm xuống rồi kết lại nhưng làm cách nào cũng không thể bù đắp được.

Nửa đêm, cô lên dậy, không kịp đi dép, cô cứ thế đi chân trần xuống bếp. Đi qua bếp, cô lên nghe ông Hạ Thiện Sinh đang nói chuyện điện thoại trong phòng, giọng rất ảm áp.

Cô không kịp nghĩ ngợi nhiều vì sợ ông Hạ Thiện Sinh phát hiện ra, cũng không dám bật đèn. Nhờ ánh trăng từ cửa sổ hắt xuống, cô vào bếp tìm đồ ăn.

Sau một hồi lục lọi, cô chỉ tìm thấy một ít rau diếp mua ở siêu thị. Hạ Noãn Noãn vất bỏ những lá nát rồi cho vào nồi đun, tiếp đến là đổ tương ớt lên rồi cho vào miệng. Tương ớt chảy ra môi cô, quét cả lên mặt. Dưới ánh trăng, trông cô như một con thú hoang đang bị chảy máu, chảy nước mắt trong trận chiến kịch liệt.

Y Hạ, bà hãy nói cho tôi biết, làm sao để tôi không đau đớn nữa?

Hạ Noãn Noãn nhắm mắt lại.

Ôi! Mong rằng đó chỉ là giấc mơ, thức dậy, mọi chuyện sẽ tốt đẹp.

Bạn đang đọc truyện *Mùa Hè Năm Đó Chúng Ta Cùng Tốt Nghiệp* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 4: 17 tuổi, tình yêu không lối thoát

Em luôn đợi đến một ngày thức dậy

Nhưng một năm trôi qua, em lại thêm một tuổi lại đợi một năm nữa, thế giới vẫn chưa thức dậy.

Mùa đông qua đi nó vẫn ngủ tiếp dưới ánh nắng của mùa xuân Giống như hạt mầm tình yêu em chôn sâu trong đất, nó ngủ thật say. Một năm

trôi qua mà nó vẫn không nảy mầm trở hoa.

Mùa xuân năm 2004

Ánh nắng dịu nhẹ mang theo hơi ấm, cây ngô đồng nhú lên những chồi xanh non. Đi bộ trên phố, nhắm mắt lại cuối cùng cũng có thể cảm thấy bầu trời xanh chôn tận trong lòng.

Lê Phi Nhi đã đạt được mong ước, cô ấy đã trở thành bạn gái của anh chàng thổi saxophone.

Hạ Noãn Noãn còn nhớ buổi tối hôm nọ chính thức trở thành người yêu của nhau. Đó là ngày rét buốt một ngày lạnh nhất của năm 2003.

Buổi tối Hạ Noãn Noãn nhận được cú điện thoại của Lê Phi Nhi nói rất nhớ cô và muốn cô đến ngay lúc nửa đêm. Cô thấy có chút bất tiện nhưng vẫn mặc áo khoác lông dày sau lưng là ông Hạ Thiện Sinh đang nói chuyện điện thoại với ai đó. Cô vui vẻ đi đến chỗ hẹn

Vừa vào quán rượu Lê Phi Nhi đã vui mừng gọi cô. An Doãn Thần đứng bên cạnh cô cũng ngẩng đầu lên nhìn một cái rồi cúi xuống uống rượu. Hạ Noãn Noãn chú ý đến ánh mắt của anh ta nó u buồn phức tạp và bên cạnh là Phi Nhi vui mừng khôn xiết lại trở thành một đôi đối lập. Khi Hạ Noãn Noãn cảm thấy sợ hãi hoặc bất an thì lại như có nước chảy dần dần dâng lên trong lồng ngực cô.

Ôi! Chàng trai này giống như bông hoa anh túc cô độc vậy, không khí hít thở cũng hết sức nguy hiểm.

Hôm nay Phi Nhi rất vui, đến cả việc Hạ Noãn Noãn uống bia mà cô cũng không ngăn cản như trước đây. Cốc bia đầy bọt trắng mang theo cảm giác mát lạnh đến rùng mình, đi qua thực quản rồi xuống dạ dày.

Vị đắng giống như nước mắt lên men trong lòng có tràn thêm cũng khó thành sông.

– Hạ Noãn Noãn. An Doãn Thần uống một ngụm lớn rồi buông từng tiếng một nói: -Phi Nhi là người bạn cô yêu quý nhất đúng không?

– Ừm! Người bạn duy nhất và yêu quý nhất

– Cô ấy đau khổ, cô có đau khổ không? Hay là đau khổ hơn cô ấy?. Trong ánh sáng chao đảo xuyên qua mái tóc dài đôi mắt anh ta lóe sáng. Ánh sáng đó dồn dập kết hợp với nốt ruồi lệ nhỏ xíu như thể con thú đang khóc vì bị thương.

– Không! Tất nhiên rồi. Hạ Noãn Noãn trầm xuống. Khi nói chuyện có thể thấy rõ là cô đã say. Khuôn mặt trắng trẻo của cô phơn phớt hồng.

An Doãn Thần nhếch mép nở một nụ cười kỳ dị: -Phi Nhi em làm bạn gái anh nhé. Sau vài phút yên lặng, An Doãn Thần kiên định nói. Lê Phi Nhi đang thoa lớp phấn mắt màu nhũ bạc sững lại chừng nửa phút cuối cùng cô reo lên một tiếng rồi nhảy cẫng lên, cô dang hai tay ra rồi quay vài vòng giống như một chú chim đang lượn trên không trung.

Tình yêu chấp cho cô đôi cánh nhưng cuối cùng cô cũng không thể bay lượn được.

Tối hôm đó ba người đều uống say. Đến tận khi quán rượu đóng cửa ba người mới khoác những chiếc áo dày cộp ra khỏi quán. Lê Phi Nhi ôm lấy Hạ Noãn Noãn rồi thom lên mặt cô một cái thật kêu. Giống như một chú nai vui vẻ, cô ấy dắt tay An Doãn Thần đi mất.

Hôm sau ở trên lớp Lê Phi Nhi ra vẻ thần bí nói cho Hạ Noãn Noãn biết, cô tặng cho An Doãn Thần một món quà quý giá.

Tất nhiên Hạ Noãn Noãn hiểu điều Lê Phi Nhi ám chỉ. Cô ấy không còn là trinh nữ nữa. Cô chợt nhớ đến hai câu hỏi kỳ lạ mà An Doãn Thần đã hỏi một mình tối hôm qua, trái tim cô bỗng thấy đau nhói.

Thượng đế phù hộ, mong là cô đã nghỉ ngơi quá nhiều

Chuyện này xảy ra cách đây đã nhiều năm khi tôi nhớ lại câu nói của An Doãn Thần ở quán rượu. Tối hôm đó cuối cùng tôi cũng hiểu ra hàm ý thực sự của nó và cũng hiểu tại sao trong mắt anh ta ngập tràn màu đen u tối.

Hóa ra chẳng qua đây chỉ là một âm mưu lấy tình yêu để đạt được mục đích trả thù mà người gây nên tội lại chính là tôi.

Lê Phi Nhi cậu biết không. Thực ra tớ luôn muốn nói cho cậu biết, từ lần đầu tiên gặp anh ta, tớ đã nhìn thấy sự nguy hiểm trong mắt anh ta. Nhưng khi thấy cậu chưa bao giờ được vui như vậy, tớ lại không ngừng tự nhủ rằng đó chỉ là ảo giác của mình.

Ôi! Thượng đế phù hộ để Phi Nhi của con sẽ luôn được hạnh phúc như vậy. Con sẵn sàng vì thế mà bị thiêu rụi thành tro bụi.

Nhưng, sau này tớ biết tớ có hóa thành tro bụi có phát điên hay chết đi cũng không thể nào đổi lấy hạnh phúc cho Phi Nhi. Nếu thời gian quay trở lại những chuyện đã xảy ra đều không thể chọn lần thứ hai. Cuối cùng chúng tôi đã thua thần tin ngưỡng thua một cách thảm hại chấn thương nặng nề thương tích đầy mình.

Phi Nhi nếu như năm đó tháng đó thời khắc đó tớ nói cho cậu nỗi sợ hãi trong lòng thì kết cục của chúng ta sẽ thế nào.

Nếu như vậy liệu tuổi trẻ của chúng ta có bị tổn thương tan vỡ như thế không có lối thoát.

Không lối thoát thực ra chưa bao giờ có lối thoát cả.

– Blog Hạ Noãn Noãn tháng 8 năm 2006.

Học kỳ này cô Lý được phân công làm chủ nhiệm lớp. Nghe nói cô vừa mới tốt nghiệp trường đại học sư phạm. Cô gầy gò nhỏ bé đeo một chiếc kính gọng đen trông chẳng khác gì học sinh. Hạ Noãn Noãn rất quý cô cũng vì cô giáo mà Noãn Noãn thích môn ngữ văn.

Hôm nay lại có tiết của cô Lý. Ánh sáng ấm áp chiếu vào làm cho lớp học trở nên ấm cúng, vài học sinh ngủ gật khiến cô không thể tiếp tục giảng bài được nữa. Cô Lý ngừng giảng bài và yêu cầu cả lớp viết một bài văn khoảng một nghìn chữ với chủ đề là “XX khiến tôi cảm động nhất”.

Gió thổi qua những mầm non ngô đồng mới nhú phát ra những tiếng xào xạc nhẹ nhẹ. Những bạn vừa ngủ gật liền lấy lại tinh thần ngậm bút ra về suy tư.

– Hạ Noãn Noãn, tớ viết về cậu nhé. Cậu là cô gái khiến tớ cảm động nhất. Lê Phi Nhi bỗng giật vạt áo cô rồi cười hi hi nói

– Hay là đừng viết về tớ. Tớ đã làm được gì cho cậu đâu. Hạ Noãn Noãn cười.

– Này! Đuôi nhỏ, Lê Phi Nhi viết về cậu, tớ cũng viết về cậu nhé. Lộ Tiểu Bắc chen vào. Lê Phi Nhi rất vui, nụ cười cô như muốn nói ‘Xem đi xem đi hoàng tử cậu yêu đang vẫy tay cậu kìa’.

– Vậy các cậu đi xin cô giáo đổi đề thành Hạ Noãn Noãn người khiến tôi cảm động nhất là được rồi. Hạ Noãn Noãn nói xong cũng không nhận được cười.

Cười mãi cười mãi đến nỗi từ mặt xuống cổ đều đỏ lựng lên. Tuy biết hai bạn đùa mình nhưng khi Lộ Tiểu Bắc nói như vậy cô vẫn không kìm được mặt đỏ lên tim cũng đập mạnh hơn.

Tuần thứ hai cô giáo trả bài. Lê Phi Nhi và Lộ Tiểu Bắc hai bạn đùa nghịch như vậy nhưng lại không viết điều mà họ nói. Sau khi lên lớp cô giáo chọn một bài văn mẫu để đọc cho cả lớp nghe. Đó là bài văn của Tề Lạc.

Bài văn của cậu ấy viết thế này:

Cô ấy rất giống một người tôi chưa bao giờ quên. Cô ấy luôn luôn lặng lẽ như hạt bồ công anh bất cần bị rơi xuống. Thấy cô trái tim vốn bất an của tôi cũng bình lặng xuống. Dường như cả thế giới này chỉ còn hơi thở nhẹ nhàng của cô ấy và tôi. Thường ngày tôi hay có những ảo giác hoảng loạn không rõ ràng rằng cô ấy chính là hóa thân của người đó. Từ khi gặp cô ấy lần đầu cho đến tận bây giờ vẫn không thể nào phân biệt được ai là ai.

Cô gái trầm lặng hay cau có này luôn khiến tôi đau lòng.

Nhưng khi cô ấy kiên quyết đưa tôi đi tìm một người khi bị vây quanh bởi những lời dâm tiếu, cô ấy khiêm nhường nhưng rất bướng bỉnh. Khi đó tôi thấy cô ấy bướng bỉnh và kiên cường giống như cây đại mộc trên vách đá tỏa ra hương thơm mê ly kỳ lạ.

Ôi! Ông trời biết không tôi biết ơn ông nhường nào. Ông đã cho tôi làm quen với cô gái như vậy tuyệt vời như bong bóng mùa hè khiến tôi cảm động vô cùng.

Dường như trái tim tôi cũng ấm lên.

Bằng giọng đọc truyền cảm, cô Lý đọc hết cả bài văn khiến cả lớp chăm chú lắng nghe. Một giây sau, cuối cùng một tràng pháo tay đã vang lên giòn giã. Chính trong âm thanh âm ỉ đó mặt hạ Noãn Noãn lại đỏ lên, cô trốn tránh bằng cách cầm đầu vào quyển sách.

Dường như mặt trời bỗng chìm xuống có đám mây đen bay tới.

Dưới ánh sáng âm ảm đỏ, ánh sáng mắt Đông An An vụt tắt. Cô ngoái đầu lại nhìn Hạ Noãn Noãn đang cầm đầu vào quyển sách, giấu hai tay dưới bàn cuối cùng nắm chặt thành nắm đấm.

Mặc dù tôi không biết cô gái trước kia là ai nhưng tôi biết cô gái sau đó trong bài văn Tề lạc chính là Hạ Noãn Noãn. Chắc chắn là cô ấy. Chỉ có cô ấy mới có thể giả bộ giỏi như vậy. Cô ấy giống hệt như bà Y Hạ nhưng là một gái bán hoa nguy trang bằng cách ăn mặc thật xinh đẹp

Ôi! Tề Lạc! Mong là cậu chỉ xúc động nhất thời. Cậu có thể yêu bất kỳ người con gái nào nhưng tớ không cho phép cậu yêu Hạ Noãn Noãn. Tôi ghét cô ta. Tôi ghét tôi căm ghét cô ta

Hạ Noãn Noãn, cậu là gái bán hoa mà tôi căm ghét, cậu cứ đợi đấy, sẽ có ngày tôi lột trần mặt nạ nguy trang của cậu

Tôi biết ngày đó sẽ đến

– Trích từ blog của Đông An An tháng 3 năm 2004

Những cây ngô đồng lại khoác lên mình chiếc áo mới cành lá xum xuê rợp kín.

Hạ Noãn Noãn cất những bộ quần áo xuống tận đáy hòm thay vào đó là những bộ quần áo mùa hè mát mẻ. Với mái tóc dài và chiếc váy trắng trông cô

như một bông hoa dành dành đang nở giữa mùa hè. Không khí xung quanh cô như thoang thoảng mùi hương bạc hà

– Hạ Noãn Noãn.

Lê Phi Nhi chạy đuổi theo phía sau. Hạ Noãn Noãn nhìn thấy cô ấy liền mỉm cười thay cho lời chào.

– Hạ Noãn Noãn cậu đi cùng mình đến hiệu thuốc nhé

-Cậu bị ốm à?

– Không. Tớ bị chậm nửa tháng rồi. Tớ muốn đi mua que thử thai về thử. Lê Phi Nhi cô giả vờ bình thường như thế chuyện này không có gì lạ.

Bầu trời đầu mùa hè dường như bỗng nhiên có tiếng sấm vang lên, một chú chim bay ra kêu thảm thiết cổ vạch một vết thương lên bầu trời.

Mãi sau Hạ Noãn Noãn mới lơ đãng.Hai người đi vào một hiệu thuốc nhỏ yên tĩnh. Việc buôn bán ở đây khá tốt, có mấy khách hàng đang vây quanh một người bán hàng, đợi mãi mà vẫn không đến lượt họ. Lê Phi Nhi đợi đến phát chán, cô ấy xông về phía người bán hàng lớn tiếng nói:

– Cô bán cho cháu que thử thai. Nếu còn đợi nữa cháu sẽ sinh con mất.

Người bán hàng và khách hàng quay đầu lại nhìn hai cô gái với ánh mắt kinh ngạc. Mãi sau tiếng cười khanh khách vang lên. Hạ Noãn Noãn cảm thấy ngượng ngùng vô cùng, bất giác cô lùi lại phía sau một bước.

– Cháu đây. Mười hai đồng năm hào. Người bán hàng ném hộp que thử thai lên mặt tủ kính, nhìn hai cô gái bằng ánh mắt coi thường.

– Noãn Noãn. Lê Phi Nhi cười khở sở nói: – Tớ không mang tiền. Bạn yêu quý! Cậu trả tiền giúp tớ nhé.

Hạ Noãn Noãn lấy ví tiền ra trả cho Lê Phi Nhi, vừa ra khỏi cửa hiệu thuốc cô liền nghe thấy người bán hàng và mấy khách hàng nói chuyện với nhau một cách thân nhiên.

– Con gái bây giờ thật là càng ngày càng chẳng ra gì. Mới tí tuổi đầu đã biết làm chuyện đó rồi.

Lê Phi Nhi quay người lại lấy tay gạt nước mắt đang tuôn trào nơi khóe mắt.

Dưới ánh nắng khuôn mặt nhỏ ướt đẫm nước mắt được gió thổi khô. Hạ Noãn Noãn bỗng thấy tim mình nặng trĩu như sắp ngạt thở, cô kéo Lê Phi Nhi chạy thật nhanh.

Lê Phi Nhi có thai rồi.

Vào thời điểm nóng nhất của mùa hè thì cô ấy đã có thai được hai tháng, bụng cô bắt đầu hơi hơi nhô lên. Vì vậy cô không thể mặc những bộ váy đẹp được nữa mà suốt ngày cứ phải mặc áo phông rộng thùng thình lượn qua lượn lại dưới bầu trời ở trường và những cây ngô đồng.

Trừ Hạ Noãn Noãn ra, chẳng ai biết chuyện cô có thai cả. Thậm chí cô ấy còn không nói cả cho An Doãn Thần biết.

Hạ Noãn Noãn đã vài lần khuyên Lê Phi Nhi bỏ cái thai đi nhưng cô ấy đều từ chối. Tận mắt nhìn thấy cái thai đang lớn dần lên trong cơ thể gầy gò mong manh của cô ấy, mà Hạ Noãn Noãn lo đến mức gần như suy sụp.

Giờ thể dục khi Hạ Noãn Noãn lại một lần nữa lấy cớ Lê Phi Nhi đến ngày để xin thầy giáo cho nghỉ nhưng thầy dễ tính nhất cuối cùng cũng phải bực.

– Bạn ấy làm gì thế? Tuần nào cũng xin nghỉ dù tôi là đàn ông nhưng cũng biết thứ đó mỗi tháng chỉ đến một lần thôi chứ.

-Dạ! Kinh nguyệt của bạn ấy thất thường rất nghiêm trọng ạ. Hạ Noãn Noãn thốt ra những lời đó nhưng chưa đầy một giây lát sau cô đã đỏ từ mặt xuống cổ vì lời nói dối.

– Chao ôi! Con gái các cô thật là phiền phức. Thầy giáo dạy thể dục chẳng còn cách nào khác đành đồng ý: – Tôi sẽ viết một tờ giấy giới thiệu. Em đưa bạn ấy đi khám xe sao. Cứ để như thế mãi không được đâu.

Vừa ra khỏi trường, hai cô gái liền ném tờ giấy vào thùng rác.

– Phi Nhi tớ xin cậutớ xin cậu hãy đi với tớ đến bệnh viện bỏ cái thai đi.Cậu vẫn còn là trẻ con, vẫn còn là học sinh. Làm mẹ là chuyện của sau này.

Lúc đó cô hận là mình không thể biến thành một đại lực sĩ lôi cô bạn đến bệnh viện

-Khi khi! Đờ ngốc, tớ biết cậu chỉ muốn tốt cho tớ. Nhưng dù nói thế nào tớ cũng phải sinh đứa con của An Doãn Thần. Cậu đợi làm mẹ nuôi đi. Theo thói quen, Lê Phi Nhi đặt tay lên bụng. Ánh nắng chói chang từ từ lướt qua khuôn mặt cô, thái độ cô khiến cho Hạ Noãn Noãn thấy được một thứ gọi là hạnh phúc.

Ôi! Nếu như đây là chọn lựa cuối cùng của Phi Nhi, nếu như lựa chọn này mang lại hạnh phúc cho cô ấy.

Vậy thì con và cô ấy sẽ bảo vệ đứa trẻ này.

Bốn năm giờ chiều, ánh mặt trời đã chuyển sang màu đỏ sẫm giống như dòng máu sau khi khô lại đọng lên bầu trời không thể chảy về tìm được nữa.

Mùa hè ban ngày dường như luôn dài vô tận.

Sau khi tan học, Hạ Noãn Noãn tạm biệt Phi Nhi ở cổng trường rồi đi thẳng đến bến xe buýt. Năm phút sau xe buýt đã tới, cô nhảy lên xe giống như một chú nai non.

Hôm nay là thứ sáu, hầu hết các lớp học xong hai tiết đều nghỉ. Vì bài giảng hôm nay quan trọng nên cô Lý mới kéo dài thời gian thêm một chút.

Trên xe trống không, chỉ có vài tốp học sinh vừa tham gia hoạt động ngoại khóa ngồi trên ghế về mệt mỏi, chẳng còn chút sinh khí nào.

Hạ Noãn Noãn tìm một chỗ ngồi bên cạnh cửa sổ để được nhìn thấy nhà cửa, cây cối và con người không ngừng lùi lại phía sau. Đột nhiên, cô tròn tròn mắt kinh ngạc như vừa phát hiện ra một đại lục mới. Một cái bóng màu trắng vừa chạy trên đường vừa gọi rất to. Cậu ấy chạy xuyên qua bóng râm của những cây ngô đồng tựa như một đốm sáng đang nhảy nhót. Trước mặt cậu ấy không xa cũng có một bóng người đang chạy. Chiếc váy màu đỏ hoa đào bay lên trong gió tựa như một bông hoa anh túc đẹp đến lạ kỳ.

Rõ ràng, đó là một đôi tình nhân.

Ôi! Lộ Tiểu Bắc!

Dường như trong nắng bỗng có mùi máu lan tỏa. Hạ Noãn Noãn chỉ cảm thấy vết đâm ở trái tim mình đau đớn dữ dội. Đồng An An bắt đầu trả thù sao? Chắc là bắt đầu rồi.

Không lâu sau, chiếc xe đã bỏ lại đôi tình nhân đó ở tít phía sau. Cho đến tận lúc không còn nhìn thấy gì nữa, Hạ Noãn Noãn vẫn giữ nguyên tư thế ngoài đầu lại nhìn.

Hôm nay, Hạ Noãn Noãn không về nhà ngay. Cô bỗng thấy vô cùng đau khổ. Khuôn mặt của Lê Phi Phi và Lộ Tiểu Bắc không ngừng hiện ra, phóng lớn, xoay tròn trong đầu cô như bị bóng đè, cứ giữ lấy cô. Mỗi một nỗi đau bé nhỏ của họ đều có thể khiến cô suy sụp.

Cô đi trên phố, ngẩng đầu nhìn bầu trời trong xanh trải dài vô tận. Những giọt nước mắt đau khổ nhẹ nhàng lăn xuống. Dù có cố thế nào cũng không thể đưa chúng quay lại trong lòng được.

Khi Hạ Noãn Noãn về đến nhà thì trời đã tối. Căn nhà quanh năm lạnh lẽo như hổ băng. Dù có căm ghét đến thế nào, nhưng lại giống như cái vỏ con ốc sên mang trên lưng, nó có huyết mạch với cô và cô giấu mình trong đó. Dù thế nào cũng không thể bỏ nó được.

Nhưng hôm nay, cô như phát điên chỉ muốn về nhà thật nhanh, về phòng mình để khóc cho thỏa thích, ông Hạ Thiện Sinh luôn về nhà rất muộn hoặc đi qua đêm không về. Vì vậy, chỉ có ở đây, cô mới có thể tự do khóc lóc, tự do trở mình trần trọc.

Cầu thang dài là như vậy mà cô chỉ bước mấy bước đã đi qua. Ông trời có mắt, chưa bao giờ cô có cảm giác yêu ngôi nhà và muốn về với nó đến thế.

Cô thở hổn hển mở cửa, lại một đòn giáng mạnh vào cô, hơn nữa đó là... ông Hạ Thiện Sinh đang ngồi trên ghế sofa ôm một người đàn bà lóa lỏ, họ quần lấy nhau.

Thấy Hạ Noãn Noãn đi vào, ông Hạ Thiện Sinh vội vàng đẩy người đàn bà đó ra. Người đàn bà đó ảm ức, giận dữ che cái miệng, đau đứng dậy thì phát hiện ra có một cô bé đang đứng ở cửa. Bà ta không bức bối nữa nhưng trên mặt bà ta lộ ra vẻ kiêu ngạo vô liêm sỉ.

Đương nhiên, Hạ Noãn Noãn nhận ra người đàn bà đó, nên nói bà ta cũng nổi tiếng hết như con gái mình. Đúng vậy, bà ta chính là Bạch Mạn Lệ, mẹ của Đồng An An.

— Noãn Noãn. Ông Hạ Thiện Sinh ngại ngừng gọi cô, nói năng lộn xộn.

— Cô Bạch nghe nói con và con gái cô ấy là bạn học của nhau nên đưa Đồng An An đến chơi với con... nhưng, con không có nhà nên con cô ấy về trước...

Máu trong người cô không ngừng đổ dồn lên não, Hạ Noãn Noãn đau lòng không nói lên lời. Ôi! Trời ơi! Ông bố đã vì người đàn bà này mà nói dối cả con gái mình. Rõ ràng là Đồng An An đang đi chơi với Lộ Tiểu Bắc cơ mà.

Đây là bố Hạ Thiện Sinh của cô sao? Rốt cuộc ông đã đi lại với người đàn bà này bao lâu rồi? Bà ta là người gọi điện thoại cho ông lúc nửa đêm sao? Mỗi lần ông qua đêm ở ngoài đều là ở với bà ta ư?

Y Hạ, bà hãy mở to mắt ra mà xem tình yêu bà đã dùng cả tính mạng của mình để đổi lấy này. Bà xem bà đã yêu người đàn ông như thế nào này.

— Noãn Noãn, cháu về nhà cô chơi nhé. An An nhà chúng ta nhớ cháu lắm đấy. Nó cứ đòi cô đưa nó đến chơi với cháu cơ. Bà Bạch Lệ ân cần nói. Dưới ánh đèn, khuôn mặt dày cộm phẫn của bà ta cứng đờ khó coi.

Ha ha... Thật là nhục cười! Có lẽ người đàn bà này còn chưa biết rõ quan hệ giữa cô với Đồng An An thế nào. Nếu như biết, chắc chắn bà ta sẽ tự bặt

tai mình vì những lời nói dối nhiều sợ hãi như vậy.

– Con đói rồi. Hình như nhà mình chưa có gì ăn. Con ra ngoài mua đồ đây ạ. Hạ Noãn Noãn vừa nói vừa lùi lại. Vừa ra khỏi cửa, cô liền chạy như bay xuống lầu.

Cô cứ thế chạy mà chẳng biết mình sẽ chạy đi đâu. Cô không biết mình nên đi đâu, giống như một con thú hoang đang điên cuồng chạy, chạy ngang chạy dọc nhưng vẫn không tìm được đường ra.

Ánh trăng mát lạnh. Khí nóng ban ngày đã biến thành sương mù trắng bay từ dưới đất lên hòa với ánh trăng.

Cả thế gian như hỗn độn.

Không biết chạy được bao xa, cuối cùng cô cũng dừng lại. Lồng ngực phập phồng, khuôn mặt đỏ lên, dường như mỗi tế bào, mỗi lỗ chân lông đều có thể rỉ máu.

Nếu có thể chết ngay lập tức thì tốt biết mấy. Giống như bà Y Hạ nằm trong lòng người mình yêu nhất, một cái chết tuyệt đẹp đã trở thành thần thoại như thế thì tốt biết bao nhiêu.

Tôi hận là mình không thể biến thành kẻ điếc.

Đề chẳng nghe thấy gì cả.

Tôi hận là mình không thể biến thành kẻ mù. Đề tôi chẳng nhìn thấy gì cả. Tôi hận giá như mình không có tim.

Không tim, không phổi, không máu, không nước mắt, không đau đớn.

Ôi! Thượng đế!

Con mới mười bảy tuổi.

Tại sao con lại phải chịu đau khổ thế này?

Hạ Noãn Noãn.

Tiếng gọi từ bóng cây ngô đồng truyền đến, cô gạt nước mắt, như kẻ mất hồn nhìn về phía đó.

Một bóng người hòa cùng tiếng leng keng từ trong bóng tối bước ra. Dưới ánh sáng mờ mờ, đôi mắt anh ta sáng đến kinh người, giống như một hồ ánh sáng mênh mông. Nốt ruồi lệ đỏ hiện ra như một giọt nước.

Chỉ cần chạm nhẹ cũng sẽ lẫn xuống.

– Ô! An Doãn Thần.

– Noãn Noãn, cô ở đây làm gì thế?

– Khi khi, tôi ra ngoài đi dạo. Đi dạo. Noãn Noãn cố giả vờ bình thản nói.

-Ô! Thế ư?

An Doãn Thần không tin hỏi lại. Anh ta dừng lại bên cạnh Noãn Noãn rút từ trong túi ra một điều thuốc rồi châm lửa.

Khói thuốc bay quanh che đi khuôn mặt của anh ta khiến cô không nhìn rõ khuôn mặt đó nữa.

Một mùi hương anh đào thơm dịu lan tỏa trong không khí.

Hạ Noãn Noãn cảm thấy rất kỳ lạ. Sao cơ thể đàn ông lại tỏa ra hương anh đào? Cô tò mò nhìn An Doãn Thần và thấy khuôn mặt đang hút thuốc của anh ta, cổ họng Hạ Noãn Noãn giật giật vài lần, bỗng nhiên cô rất muốn hút thuốc, rất muốn trở thành kẻ hư hỏng. Dường như chỉ có vậy, cô mới có thể hoàn toàn được giải thoát.

– Này! Anh cho tôi một điều thuốc được không?.. Cô giống như một đứa trẻ ăn xin chìa tay ra.

Cô thăm rủa rồi nhân cơ hội đó gạt đi những giọt nước mắt đang lẫn xuống.

Tối hôm đó, Hạ Noãn Noãn lại một lần nữa đến hộp đêm. Cô đến đó cùng An Doãn Thần.

Hai người gọi bia San Miguel, ngồi bên quầy bar vừa uống bia vừa xem biểu diễn. An Doãn Thần lên sân khấu biểu diễn thổi saxophone, vẫn là bài hát quen thuộc *My heart will go on*.

Thật bất ngờ, Hạ Noãn Noãn không hề nhìn thấy Lê Phi Nhi.

– Sao Phi Nhi không đến ạ?. Hạ Noãn Noãn hỏi An Doãn Thần vừa từ trên sân khấu bước xuống.

– À! Gần đây không thấy cô ấy đến. Có lẽ cô ấy có việc. An Doãn Thần uống bia thản nhiên nói. Vẫn là ánh mắt u buồn lạnh lùng đó, hoàn toàn không có chút ấm áp nào.

Có nỗi đau nhè nhẹ lan tỏa trong lồng ngực Hạ Noãn Noãn.

Ôi! Phi Nhi đừng cảm, chàng trai này chẳng hề bận tâm gì đến cậu như vậy sao?

– Anh không biết có chuyện gì xảy ra với Phi Nhi sao?. Hạ Noãn Noãn thăm dò hỏi. Tâm sự trong lòng cô dâng lên, cô nghĩ mình không thể giữ bí mật cho Lê Phi Nhi được nữa.

– Khi khi! – Anh ta cười một cách vô tâm khiến Hạ Noãn Noãn phẫn nộ.

– Phi Nhi có thai hai tháng rồi. Hai tháng rồi. Anh không biết sao? Sao anh có thể tàn nhẫn như vậy chứ?. Hạ Noãn Noãn điên cuồng lắc vai An Doãn Thần. Nước mắt cô cứ thế tuôn trào. Ánh đèn chiếu xuống lấp lánh như kim cương.

Một lúc sau, cô như kiệt sức, từ từ buông tay xuống.

– Ồ! Hai tháng rồi. An Doãn Thần bóp bóp cánh tay đau, khuôn mặt vẫn tỏ thái độ chẳng hề quan tâm.

– Đã hai tháng rồi. Ý anh là gì? Chẳng lẽ còn thấy ít sao? Đến tháng thứ ba mà bỏ đi. Anh đúng là đồ ngốc. Hạ Noãn Noãn tức giận.

– Như vậy chẳng phải là càng để lâu thì không thể bỏ được sao?. Trên mặt An Doãn Thần bỗng lộ ra một nụ cười kì quái.

– Ừm. Hạ Noãn Noãn nặng nề gật đầu rồi lại nói: – Nếu như có chuyện gì xảy ra với Phi Nhi, tôi tuyệt đối không tha cho anh đâu. Tuyệt đối không tha!

– Cô sẽ giết tôi sao?. Anh ta ngạo mạn hỏi.

– Tất nhiên! Chắc chắn tôi sẽ giết anh. Hạ Noãn Noãn khẳng định nói.

– Vậy thì trước khi cô giết tôi liệu cô có đau khổ không? Sau đó những người thân yêu bên cạnh cô cũng sẽ đau khổ chứ. Anh ta lại hỏi.

– Anh sẽ phải đau khổ hơn tôi. Cô từ chối trả lời.

– Khi Khi! Cô bé, cô đừng tự tin như vậy. An Doãn Thần buông một câu rồi lại bắt đầu uống bia.

Hạ Noãn Noãn giận dữ nhìn chàng trai đang uống bia một mình. Cổ họng căng ra cứ như có tảng băng chen nơi thực quản đau đớn vô cùng.

10.

Tôi đến bệnh viện tâm thần để thăm mẹ tôi. Tôi mang cho bà những quả anh đào loại quả mà hồi trước bà thích ăn nhất. Cô hộ lý không cho tôi vào. Cô ấy nói bệnh của mẹ tôi lại nặng hơn. Tôi đồng ý để nghị cô ấy vì ôm những quả anh đào tươi đi theo cô ấy đến phòng bệnh của mẹ tôi. Vì bệnh nặng hơn nên bà đã phải đổi phòng. Căn phòng mới có lắp chấn song bảo vệ. Tôi chợt nhớ đến những con thú bị nhốt trong vườn bách thú mà tìm thấy đau nhói, khó chịu đến ngạt thở.

Bị ngăn cách bởi khung cửa sổ bằng chấn song lạnh lẽo, tôi nhìn mẹ thân yêu của mình. Bà nhìn tôi cười với tôi bằng nụ cười ngây dại nói:

– Mẹ ơi con để thăm mẹ này.

Bà vẫn cười, cứ vô tư cười. Khuôn mặt ngây thơ như đứa trẻ chưa hề bị tổn thương.

Tôi lại gào lên:

– Mẹ ơi.

Chưa dứt lời nước mắt tôi đã trào ra. Trong không khí mùa hè như có tuyết rơi đầy trời. Đường như trái tim tôi đã rơi vào hố băng vô cùng đau đớn.

Bà đã quên tôi, không còn nhớ, đã quên hết rồi.

Tôi đành phải gào những quả anh đào đỏ tươi lên nếu muốn đánh thức kí ức của bà.

Trái tim tôi đau đớn khôn cùng, cuối cùng tôi đưa tay ôm mặt đau khổ khóc.

Ôi! Ông trời ơi! Tôi không dám tin vào mắt mình nữa. Sao người mẹ đã từng kiêu sa và cao quý của tôi lại ra thế này.

– Hạ Thiện Sinh, quả anh đào mang đến ngon lắm.

Mẹ tôi ăn xong lăm bằm, rồi lại chìa tay ra xin tiếp rất tự nhiên, mẹ coi tôi là người mà bà đang gọi tên. Mẹ ơi con sẽ mang người đó đến bên mẹ. Mẹ đợi con nhé.

Tôi buông một câu rồi vội vàng bước đi, tôi bị giày vò về việc làm sao để loại bỏ người đàn ông này. Tôi ra chợ mua một con dao nhọn, lén quay về phố Phương Thảo. Đi nhiều năm rồi tôi không quay lại đây. Từ sau khi bố mẹ tôi chia tay nhau, mẹ đã đưa tôi chuyển đến một nơi hoàn toàn xa lạ. Nơi từng là nhà của tôi, đã trở thành nỗi đau sâu kín nhất trong tôi. Tôi không dám động đến nó bởi chỉ cần chạm đến tôi sẽ rỉ máu rơi nước mắt.

Tôi nấp trong gầm cầu thang chuẩn bị nhân lúc ông ta ra ngoài hoặc về nhà sẽ ra tay.

Đến tận lúc trời tối mà tôi vẫn không thấy bóng dáng ông ta đâu. Khi tôi chuẩn bị bỏ đi thì bỗng nghe thấy tiếng bước chân vội vàng. Vô thức tôi quay trở lại chỗ nấp. Không lâu sau tôi nhìn thấy một cô bé gầy gò mặc chiếc váy trắng chạy như điên cầm chìa khóa vào mở cửa. Ánh đèn mờ mờ. Hắt ra, tôi nhìn rõ những giọt nước mắt trên khuôn mặt cô ta và cả đôi tay run rẩy nữa.

Hạ Noãn Noãn.

Là cô ta, người mà Hạ Thiện Sinh quan tâm nhất. Tôi bỗng như người tỉnh ngộ cười. Để Hạ Thiện Sinh chết thì dễ dàng cho ông ta quá, làm cho người ông ta yêu đau khổ, làm cho ông ta phải giương mắt nhìn người thân yêu nhất của mình khổ sở giống như tôi mà hoàn toàn bất lực mới là điều đau khổ nhất.

Hà hà! Tôi quả là thiên tài. Hạ Thiện Sinh ông cứ đợi mà xem đợi xem cậu con trai ông đã vứt bỏ sẽ giày vò ông thế nào. Hạ Noãn Noãn bước vào phòng chưa đầy hai phút sau đã chạy ra, tinh thần hoảng loạn, khuôn mặt kinh hãi trắng bệch. Tôi đoán chắc là cô ta đã nhìn thấy điều không nên thấy nên mới bị kích động như vậy.

Tôi vứt con dao vào trong góc rồi quyết định đi đến gần cô ta.

Ôi! Thượng đế! Tôi vốn không phải là kẻ không tim, không phổi nhưng chính xác các người đã biến tôi thành ác quỷ. Vậy thì tôi sẽ làm một con ác quỷ thật sự.

Cô ta chạy rất nhanh vừa khóc vừa chạy. Tôi chạy theo cô ta qua mấy con phố mệt đứt cả hơi. Thật kỳ lạ, cô gái gầy gò này ẩn chứa trong mình một sức mạnh vô tận, ương bướng giống như một con thú nhỏ mà thuần phục. Không thể phủ nhận rằng dưới cái vẻ bề ngoài trầm lặng của cô ta, ẩn chứa một trái tim bùng bình quật cường. Điểm này rất giống với bà mẹ Y Hạ của cô ta.

Dưới bóng cây ngô đồng, cuối cùng cô ta cũng dừng lại hai tay úp vào mặt khóc lóc thảm thương. Tôi thấy vóc người nhỏ bé gầy gò của cô ta mà chợt thấy đau lòng. Nỗi thật về khóc lóc của cô ta như vậy rất giống với nữ thần mãi tồn tại trong ký ức của tôi.

Khi nhảy lên sân khấu biểu diễn bài saxophone yêu thích của mình xong rồi nhảy xuống, tôi kinh ngạc khi phát hiện ra cô ta đang nhìn lên sân khấu như người mất hồn. Tôi biết mình rất có sức hấp dẫn ít nhất cũng là với cô nàng Phi Nhi thật là tâm lý. Lúc đó tôi cho cô ta yêu tôi. Hà hà! Nếu như vậy thì việc giày vò cô ta càng dễ dàng.

Ôi! Trời ơi! Tôi lại bắt đầu kiêu ngạo rồi.

– Ôi! Sao Phi Nhi vẫn chưa đến? Cô ta nhẹ nhàng hỏi mà chẳng thèm nhìn tôi một cái. Tôi có chút thất vọng. Nói chuyện cũng dừng dừng như không. Không ngờ con nhóc đó lại nổi giận với tôi. Trong lúc phẫn nộ cô ta đã nói cho tôi biết một bí mật động trời. Lê Phi Nhi, bạn gái hiện nay của tôi đã có thai hai tháng rồi.

Nếu như trước đây chắc chắn tôi sẽ tức tối lòng lộn điên cuồng nhưng giờ đây tôi bỗng thấy rất vui, thậm chí còn có chút hưng phấn.

Lê Phi Nhi chẳng phải là người bạn thân yêu quý nhất của cô ta sao? Vậy thì tôi sẽ bắt đầu giày vò cô ta thôi. Lúc này tôi mới phát hiện ra, Thần An đã mất của tôi đã luyện thành tiên, trái tim tôi đã biến thành bê tông cốt thép rồi. Tôi chưa bao giờ yêu Lê Phi Nhi.

Tất nhiên đối với tất cả những người con gái, tôi đều như vậy, tôi chẳng yêu ai. Tuy nhiên từ lúc Thần An ra đi, tình yêu của tôi đã chết rồi.

Lúc đầu khi biết quan hệ giữa Hạ Noãn Noãn, tôi đã nhanh chóng chiếm lấy cô nàng ngốc nghếch này, hóa ra trước đó từ rất sớm tôi đã nghĩ đến cách này.

An Doãn Thần, cậu thật thiên tài. Tôi lại một lần nữa khen ngợi bản thân. – Trích blog của An Doãn Thần tháng 5 năm 2004.

Chân trời sáng lên vài ngôi sao lấp lánh, cuối chân trời tắt dần, dường như chúng đang làm nốt việc cuối cùng trước khi chết.

Vô cùng tuyệt vọng.

Trong đêm tối theo thói quen cô giơ tay lên bịt mắt mình.

12.

Đau lòng ư?

Lòng đang đau đớn ư?

Y Hạ, hồi đó khi hai người đặt tên cho tôi liệu có phải bà đã linh cảm rằng con gái bà sẽ luôn cảm thấy lạnh lẽo. Lạnh lẽo vô cùng, tựa như hổ băng đau đớn và đớn đau thô bạo mà lạnh thấu xương.

Điều tôi mong muốn cực kỳ nhỏ bé hèn mọn một chút ấm áp thôi, khi Hạ Noãn Noãn mở cửa bước vào, cô nhìn thấy Hạ Thiên Sinh. Ông nằm trên ghế sofa như đang ngủ, chiếc gat tàn bên cạnh đã đầy ắp đầu lọc thuốc lá, bàn trà, nền nhà, khắp nơi đều là tàn thuốc, trái tim nhói đau cô đi qua ông ta, bước thẳng tới phòng mình.

– Con làm gì mà về muộn như vậy?. Ông Hạ Thiên Sinh bỗng gọi cô, hóa ra ông không hề ngủ.

– Con chẳng làm gì cả!

– Hạ Noãn Noãn. Ông gọi từng tiếng một, giọng ông mang khẩu khí thất vọng hỏi: -Con đang hận bố đúng không?

Có một chú chim từ trong lồng bay ra kêu lên những tiếng kêu thê lương u buồn.

Mắt cô bỗng mờ đi, nước mắt dâng lên không có tiếng đáp.

– Con đi ngủ đi!. Mãi sau, ông Hạ Thiên Sinh đau xót nói.

– Vâng.

Bạn đang đọc truyện *Mùa Hè Năm Đó Chúng Ta Cùng Tốt Nghiệp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 5: Mùa hè chưa từng có

Mùa hè nối tiếp mùa hè, mặt trời lặn mặt trời lại mọc.

Thời gian cứ thế trôi, em phải đợi đến khi nào anh mới nói rằng anh yêu em?

Đến khi nào em mới có thể nắm chặt tay anh, cũng anh trải qua mùa hè tuyệt vời nhất?

Haizzz, mùa hè kéo dài mãi.

Sợ tư hạnh phúc mỏng manh trong tay em đã biến thành giấc mơ mãi không tỉnh giấc.

Mùa hè lại rầm rộ kéo đến.

Suốt ngày, mặt trời chiếu cái nắng như thiêu như đốt, những điểm sáng đều trở thành hư vô, cuối cùng mọi thứ trên mặt đất như biến thành hư vô, cứ thế biến mất.

Tiết mục biểu diễn văn nghệ vẫn được tổ chức trong cái mùa oi bức này.

Cô giáo Lý giao cho lớp trưởng Tề Lạc nhiệm vụ nặng nề, đề cập khuyến khích các bạn đăng kí một tiết mục biểu diễn. Cô nàng thích nổi trội Đồng An An là người đăng kí đầu tiên. Cô ta đăng kí biểu diễn tiết mục hát. Tề Lạc đem tiết mục đó báo cáo với cô, cô Lý chau mày nói:

– Hát đơn thuần thì bình thường quá, tốt nhất là có ai đó đệm đàn dương cầm cho.

Trong tiết cuối cùng của buổi chiều hôm đó, cô Lý đã tổ chức buổi họp lớp, vì việc này cô hỏi lớp có ai biết chơi loại nhạc cụ gì không? Có mấy bạn nam đứng lên nói biết chơi ghi ta sau đó cả lớp lại im lặng. Hạ Noãn Noãn giật giật gấu áo Phi Phi thì thảo nói:

– Cậu cũng biết hát mà. Sao cậu không đăng ký?

Lê Phi Nhi chỉ vào bụng mình cười gượng gạo lắc đầu.

Hạ Noãn Noãn có chút thất vọng nên im bật. Người Phi Nhi càng ngày càng mập ra. Điều này khiến cô luôn cảm thấy lo lắng không yên.

Ánh nắng lạng lẽ xuyên cửa sổ lạng lẽ chiếu. Con gió thổi vào cây ngô đồng xanh mướt khiến mấy chú chim giật mình vỗ cánh bay phát ra những tiếng kêu dài rồi bay xa.

Hạ Noãn Noãn cảm thấy hơi ấm cuối cùng tận sâu trong lòng dường như cũng đi theo những chú chim đó rồi khỏi cơ thể cô. Thời tiết mùa hè mà cô lại cảm thấy lạnh đến run người.

– Tề Lạc biết đánh đàn dương cầm à. Đúng lúc đó, Lộ Tiểu Bắc kéo dài giọng nói.

Câu nói đó vừa cất lên, lập tức ánh mắt của tất cả mọi người đều đổ dồn về phía Tề Lạc, dưới ánh mặt trời rực rỡ, làn da trắng của bạn nam ấy dần đỏ lên tựa như bông hoa mùa hè nở rộ.

– Tề Lạc, em đồng ý biểu diễn nhé. Cô lý hỏi cậu bằng giọng hòa nhã thân mật.

– Vâng em sẽ thử xem Sao. Mãi sau, cuối cùng Tề Lạc cũng gượng gạo thốt ra mấy từ.

Mấy hôm sau là đến ngày tổ chức buổi biểu diễn. Địa điểm là hội trường lớn của trường trung học Mộc Xuyên.

Tối hôm đó tất cả các học sinh đều tập trung ở hội trường. Hội trường vốn rộng lớn vậy mà bỗng trở nên chật ních. Trong không khí phảng phất mồ hôi, có mùi nước hoa của bạn gái nào đó và cả mùi nóng bức của mùa hè. Ba lớp may mắn được xếp ngồi gần sân khấu, vì phía trước có một hành lang dài hẹp nên ở đây tương đối rộng rãi.

Xung quanh Lộ Tiểu Bắc luôn tập trung một nhóm các bạn nữ. Mặc dù ai cũng biết cậu ấy đã có bạn gái rồi, nhưng vẫn muốn được đến gần gần hơn nữa.

Mấy ngày nay Lê Phi Nhi bị động thai nên xin nghỉ từ sớm. Hạ Noãn Noãn ngồi một mình trong góc, từ xa nhìn cậu ấy ba hoa như vậy mà lòng chua xót.

Trong không khí u buồn dường như phảng phất mùi nước mắt.

Buổi biểu diễn chưa bắt đầu mà cả hội trường đã huyền ảo ảm ỉ. Sau khi tiếng huyền ảo rì rầm qua đi, cả hội trường trở nên yên tĩnh.

Mắt Hạ Noãn Noãn không thể nào rời khỏi Lộ Tiểu Bắc. Dưới ánh đèn, mọi người đều vây quanh cậu ấy cứ như quốc vương xuất hiện, cách cô một khoảng rất xa. Khuôn mặt mỉm cười của cậu ta đã in sâu trong mắt cô, đây hẳn là niềm vui nhất trong lòng đã rung lên cơn đau dữ dội khiến cô theo thói quen ấn tay lên ngực.

Mọi người đều ồn ào sôi nổi, chỉ duy có mình cô u buồn.

Cả hội trường im phăng phắc không ai nói câu nào. Mọi người đều đang chìm sâu vào giai điệu mê hồn này.

Nhìn qua ánh đèn sáng rực rỡ, nghe tiếng nhạc tận đáy lòng. Hạ Noãn Noãn bỗng cảm thấy mình chưa bao giờ tự ti đến thế. Cô gái hoàn hảo thế này, sao cô ấy lại có thể đoạt tình yêu từ tay người khác chứ? Tình yêu của cô rồi sẽ đi đâu về đâu? Nếu cứ thâm yêu thế này thì liệu đến bao giờ mới tới ngày đơm hoa kết trái.

Nghĩ đến đây theo thói quen Hạ Noãn Noãn lại nhìn về phía Lộ Tiểu Bắc. Cô chỉ thấy đôi mắt cậu ấy đang nhìn về phía Đồng An An trên sân khấu một cách say mê. Khuôn mặt cậu ấy chưa bao giờ tĩnh lặng và yên bình như thế. Rõ ràng cậu ấy đã yêu cô gái đang hát trên sân khấu sâu nặng.

Cơn đau dữ dội áp đến tựa như nước thủy triều nhấn chìm lòng ngực. Đau ư? Đau ư? Có đau không?

Tận đáy lòng Hạ Noãn Noãn tự hỏi bản thân dường như muốn khóc mà không thể rơi nước mắt. Điều này khiến chàng trai cô yêu lại đang yêu một cách mù quáng, mất đi phương hướng, mãi mãi đứng ở nơi cách xa cô rất xa.

Dù cho cô có leo lên bậc cầu thang cao nhất thì cũng không thể nào với tới được.

Kết thúc tiết mục biểu diễn, tràng pháo tay vang lên như tiếng sấm. Tề Lạc đứng dậy dặt tay Đồng An An, cùng nhau bước lên cảm ơn khán giả. Đúng lúc này điều khiến mọi người không ngờ tới đã xảy ra nhanh như xẹt điện, Đồng An An đã bắt ngờ hôn lên má Tề Lạc.

Cả hội trường òa lên, mãi sau dưới sân khấu có người huýt sáo, tiếp đó tràng pháo tay giòn giã. Tề Lạc đứng trên sân khấu ngai ngừng không biết nên xử sự thế nào. Vài giây sau, cậu mới thoát khỏi tay Đồng An An, vội vã nhảy xuống sân khấu chạy trốn.

Hạ Noãn Noãn nhìn trừng trừng vào Đồng An An phẫn nộ. Vừa hay đối diện thẳng với ánh mắt khiêu khích của cô ta. Dưới ánh đèn, nụ cười của cô ta ngọt ngào, đôi môi hơi nhếch lên giống như người giương cao lá cờ thắng lợi.

Một chú chim kêu thê lương bay qua.

Trong không trung dường như đang có tuyết rơi đầy trời. Sự lạnh giá bao trùm khắp nơi đem theo khí thế hung hăng lạnh lẽo.

Hạ Noãn Noãn cảm thấy lòng mình trầm xuống. Cô bất giác nhìn về phía Lộ Tiểu Bắc. Ánh đèn lúc mờ lúc tỏ đang chiếu lên khuôn mặt trắng bệch của cậu ấy. Cậu ấy ngồi yên như pho tượng, đầu đón như có dây mây quấn lấy trái tim cậu cùng với huyết mạch của cậu.

Hạ Noãn Noãn chưa từng thấy ai đau thương như vậy. Trong suốt một thời gian dài sau đó, hình ảnh ấy cô liên tục nhìn thấy rất nhiều lần.

Cậu ấy đang đau đớn ư? Lộ Tiểu Bắc cậu đau đớn lắm ư?

Sau khi có được câu trả lời chính xác của mình. Hạ Noãn Noãn lại càng đau khổ hơn. Thậm chí cảm giác tội lỗi trong lòng còn tăng thêm. Cô bỗng thấy hối hận. Nếu lúc đó cô chịu thỏa hiệp với Đồng An An thì có lẽ chàng trai cô yêu sẽ không phải chịu đau khổ như thế này.

Tôi sẽ không bao giờ quên được ngày hôm đó.

Trên sân khấu rực rỡ, trước con mắt của biết bao nhiêu người, cô ấy ngạo mạn hôn người bạn thân nhất của tôi. Lúc đó dường như cả thế giới đều trở nên im lặng trong khoảnh khắc. Có một chú chim nhỏ kêu thảm thiết bay qua. *Lúc đó tôi bỗng thấy hối hận khi đã giới thiệu Tề Lạc biểu diễn dương cầm trên lớp. Thực ra tôi biết, từ sau khi cô gái cậu ấy yêu thương nhất mất đi, cậu ấy đã không đánh đàn nữa. Tôi có thoáng thoáng nghe được cậu ấy nói về chàng trai cùng thích cô gái đó. Có thể coi họ là tình địch. Dường như sau đó chàng trai ấy cũng không đánh đàn dương cầm nữa mà chuyển sang thổi saxophone.*

Có lẽ tình yêu thật sự thường có kết cục thê thảm như vậy. Do vậy, có thể thấy lúc đó, tôi đã quá yêu cô gái ấy. Để cô ấy có được cơ hội tốt nhất xuất hiện trên sân khấu hào quang tỏa sáng khắp nơi.

Tôi thật sự tự nguyện làm mọi thứ nguyện trả nợ giá. Ôi tuổi trẻ ít phù phiếm của tôi.

– Trích Blog của Lộ Tiểu Bắc

Sau buổi biểu diễn trong trường, có tin đồn Đồng An An và Tề Lạc có quan hệ với nhau, thậm chí có người đồn rằng đã nhìn thấy họ đi vào nhà nghỉ cùng nhau. Họ nói mắt thấy tai nghe, dường như là sự thật. Trong chốc lát, Lộ Tiểu Bắc, vị hoàng tử trong mắt mọi người đã biến thành một kẻ bị bỏ rơi đáng thương.

Không lâu sau Hạ Noãn Noãn phát hiện ra quan hệ giữa Lộ Tiểu Bắc và Tề Lạc đã xấu đi. Hai người ngồi cùng bàn mà cứ như hai người xa lạ không nói với nhau câu nào.

Trong suốt một thời gian dài, cô không hề nghe thấy tiếng cười nói vui vẻ quen thuộc vọng lên từ phía sau.

Đồng An An vẫn giống như một nàng công chúa kiêu ngạo. Ngày nào cô ta cũng nhận được rất nhiều lời ca ngợi của các bạn nam. Lần nào Hạ Noãn Noãn nhìn sang cũng đều thấy cô ta ngoái đầu lại nhìn về phía mình. Tất nhiên là Hạ Noãn Noãn hiểu, một phần ánh mắt đó dành cho cô, còn phần lớn là dành cho Tề Lạc.

Mỗi lần như vậy, hạ Noãn Noãn đều vô thức ngoai lại đau buồn nhìn bạn nam ngồi phía sau. Tề Lạc luôn ngai ngừng cắm đầu vào cuốn sách còn Lộ Tiểu Bắc thì luôn u buồn mơ màng nhìn ra ngoài cửa sổ. Ánh sáng chiếu vào đôi mắt xám của cậu, dường như có sương mù miên man bay lên.

Trái tim Hạ Noãn Noãn đã đau mãi rồi. Cô hận là mình không thể ôm cậu ấy vào lòng, đem tất cả hơi ấm và tình yêu đến cho cậu ấy, nhưng đương nhiên cô hiểu, đối với cậu bạn này, tình yêu của cô chẳng qua là sự phiền toái mà thôi, nó chẳng là gì cả.

Dường như tất cả niềm vui của mùa hè đều bị cô gái kiêu ngạo này làm tan vỡ hết. Không khí u buồn miên man khắp nơi.

Trong tiết hóa học ngày thứ tư, trước khi cho cả lớp sang phòng thí nghiệm, cô giáo yêu cầu cả lớp chia thành từng nhóm, mỗi nhóm hai người tự do lựa chọn. Hạ Noãn Noãn và Phi Nhi là một nhóm, còn mọi lần chắc chắn Lộ Tiểu Bắc và Tề Lạc sẽ cùng một nhóm nhưng lần này mỗi người lại ở nhóm khác.

Trong phòng thí nghiệm chật hẹp, sau khi các chất hóa học phản ứng tạo thành một thứ mùi kỳ quái. Đi vào phòng thí nghiệm chưa được vài phút, mặt Phi Nhi bỗng nhiên biến sắc sau đó cô vội vàng dùng tay bịt lấy miệng.

Hiểu ra chuyện gì Hạ Noãn Noãn hoảng hồn, cô vội chạy đến chỗ cô giáo xin phép đi vệ sinh và lôi Phi Nhi đi theo.

Vừa vào nhà vệ sinh Phi Nhi đã ôm ngay cái bồn cầu nôn ra tất cả mọi thứ, cuối cùng cô ấy nôn ra nước.

Hạ Noãn Noãn nhẹ nhàng vỗ vỗ lưng Phi Nhi. Mỗi lần gặp mùi lạ là cô ấy lại buồn nôn. Dường như trái tim cô ấy lại bị ai đó vò nát. Như có dây mây đại mộc ra từ tim cùng với hơi thở tuyệt vọng của một người sắp chết, nước mắt Phi Nhi cứ thế tuôn trào không có cách nào ngăn được.

Cả buổi chiều hôm đó Phi Nhi chỉ ngồi ở chỗ của mình. Ánh mặt trời rực rỡ nghiêng nghiêng hắt vào khuôn mặt trắng bệch của cô ấy, giống như một bông hoa khô héo, dường như có thể chết bất cứ lúc nào. Chốc chốc cô ấy lại bịt miệng chạy vào nhà vệ sinh. Trừ Đồng An An, tất cả mọi người đều thấy cô ấy thật kì lạ.

Mỗi lần Hạ Noãn Noãn đi Phi Nhi đi vệ sinh, cô đều không ngừng giải thích với các bạn rằng Phi Nhi bị đau dạ dày, chỉ cần nôn cái là ổn, nhưng nếu cứ giải thích mãi như vậy sẽ không thể làm cho các bạn bớt nghi ngờ. Hơn nữa gần đây cậu ấy lại bỗng mập lên vì vậy những ánh mắt đó ít nhiều cũng đều có vẻ bàn tán nghi ngờ.

Sau khi Phi Nhi nôn đến lần thứ chín, cuối cùng Hạ Noãn Noãn không thể chịu đựng được. Cô đi Phi Nhi dọc hành lang, đi gọi điện cho An Doãn Thần.

Trong điện thoại cô gào thét như một kẻ điên.

– Anh mau đến đón Phi Nhi. Nhanh lên cô ấy chết mất, cô ấy sẽ bị gầy và chết mất.

Không đợi đầu dây bên kia trả lời cô đã vội vàng gác máy.

Hạ Noãn Noãn thấy An Doãn Thần khi vừa vào tiết thứ ba. Anh ta mặc một chiếc áo phông rộng thùng thình, trước ngực in hình đầu lâu màu trắng, bước đi cùng tiếng leng keng leng keng.

Anh ta xin phép giáo viên đang giảng bài ra ngoài nói chuyện. Không biết họ đã nói chuyện gì vài phút sau. Lê Phi Nhi bị gọi ra trước con mắt kinh ngạc cả lớp.

Nhìn qua cửa sổ, Hạ Noãn Noãn thấy Phi Nhi đang vẫy tay tạm biệt, khuôn mặt cô cười rạng ngời hạnh phúc. Bỗng nhiên ánh mắt anh ta lướt qua Hạ Noãn Noãn và dừng lại trên khuôn mặt cô khoảng một giây, môi nở nụ cười nhạt nhẽo. Anh ta vòng tay ôm lấy Phi Nhi rồi đi mất.

Hạ Noãn Noãn giơ tay lên khẽ vẫy vẫy. Đến khi họ đi xa rồi, mắt cô đau nhức, cô không thể nào không nhìn về phía đó. Dường như Phi Nhi yêu quý của cô sẽ tan biến như bọt bong bóng.

Cùng lúc đó cũng có khuôn mặt hướng lên bầu trời, đó là Tề Lạc. Chẳng ai có thể ngờ rằng lòng cậu ấy lúc đó như có một chiếc gai nhọn hoắt đâm vào.

Tôi không ngờ rằng tôi sẽ gặp lại anh ta – Hạ Hiểu Thiên. Những kí ức u tối đã tan biến nay lại hiện về trong đầu tôi.

Sau đó cô giáo hỏi, tôi có chút căng thẳng nhưng tôi vẫn trả lời như mọi người nghĩ chắc chắn là Hạ Hiểu Thiên làm. Tôi còn nói cậu ấy ghen tỵ chúng em có đàn nên cố ý làm hỏng để chúng em không đánh được nữa. Khi nói điều đó tôi vô thức nhìn về phía Thần An, ánh mặt trời chói chang chiếu thẳng lên khuôn mặt trắng bệch của cô ấy. Chúng như xuyên qua cơ thể trong suốt của cô ấy dường như cả cơ thể đều bị bao trùm trong ánh mặt trời.

Sang tiết thứ hai tôi đã được toại nguyện không phải nhìn thấy Hạ Hiểu Thiên. Nhưng tôi cũng không thấy Thần An yêu quý nữa. Lòng tôi rồi như tờ vò, như một kẻ điên tôi vội vã lao thẳng đến nhà cô ấy. Lúc đó tôi mới biết Thần An phải vào bệnh viện

Tôi hỏi địa chỉ vội vàng chạy thẳng đến bệnh viện.

Trong phòng chăm sóc đặc biệt của bệnh viện. Thần An, nằm trên chiếc giường với ga trải trắng tinh, hơi thở yếu ớt trên mắt cô ấy bao phủ hào quang của tình yêu hạnh phúc, đẹp đến khiến trái tim người khác cũng tan vỡ. Bên cạnh cô ấy là cậu bé đầm đìa nước mắt đang đánh đàn.

Tôi nghĩ đây là khúc nhạc bi thương nhất mà tôi từng nghe. Tiếng đàn đó khiến tôi rung động. Lúc đó tôi bỗng thấy hối hả vô cùng, tôi cũng hiểu tình yêu là thứ không thể dùng sức mạnh để giành giật được. Tôi chán chường bỏ đi.

Sau đó Thần An không xuất hiện ở lớp học đàn nữa. Không lâu sau tôi nghe nói cô ấy đã mất. Lúc đó tôi mới hiểu khuôn mặt cô ấy trắng bệch là có nguyên nhân. Hóa ra cô ấy bị bệnh máu trắng, và tôi, người cô ấy tin tưởng lại bị lừa dối khiến cho bệnh tình của cô ấy càng nặng.

Sau khi cô ấy mất, tôi đã đem theo nỗi day dứt tội ác đến trước mộ cô ấy. Ở đó tôi gặp Hạ Hiểu Thiên lần cuối. Cậu ta quỳ trước mộ Thần An, mặt đầm đìa nước mắt.

Dường như dây đàn yếu đuối nhất trong lòng đã gãy lên. Tôi hổ thẹn áy náy quỳ xuống nói lí nhí.

-Tớ xin lỗi. Tuy tiếng nói không lớn lắm nhưng tôi chắc chắn là cậu ấy nghe thấy.

Nhưng cậu ấy không nói gì.

Chúng tôi cứ quỳ như vậy từ lúc sáng sớm đến lúc đêm khuya từ lúc mặt trời lên đến lúc mặt trời lặn, đến tận lúc mưa to gió lớn, chẳng ai buồn nhúc nhích.

Tôi đợi cậu ta tha thứ cho tôi.

Chỉ khi cậu ta tha thứ cho tôi, tôi mới thật sự được cứu rồi.

Như trong bài văn tôi đã từng viết, tôi vốn không thể phân biệt họ, ai là ai.

Trong bóng tối dường như bỗng có một tia sáng chiếu vào. Khuôn mặt đã lâu không cười của tôi dần dần nở nụ cười. Từ cứng nhắc đã trở thành hiền hòa cười vô tư ngày nào cũng vui vẻ như vậy. Nếu không phải hôm nay gặp lại Hạ Hiểu Thiên, tôi nghĩ mình sẽ chôn sâu kí ức lúc đó. Chôn thật sâu nhưng chàng trai đau đớn và u buồn bẩm sinh này một lần nữa lại kéo tôi vào bóng tối.

Bầu trời trong xanh của tôi, ánh nắng ấm áp của tôi.

Chúng đã trôi đi thật xa.

Hạ Noãn Noãn Liệu cậu có thể trở thành vị cứu tinh của tớ không? Chỉ có cậu mới có thể cứu rỗi tớ.

Chỉ có cậu. – Trích blog của Tề Lạc tháng 6 năm 2004.

Lại một ngày trời nóng như thiêu như đốt. Ánh nắng bao trùm khắp mặt đất. Mọi thứ đều như lao đến như bữa tiệc tử vong rầm rập rộ rộ này.

Mùa hè chôn đi vạn vật ánh mặt trời biến thành ngôi mộ.

Trên sân bóng không có một bóng cây sáng lóa đến nỗi người ta không thể mở mắt ra được thầy giáo dạy thể dục thổi còi lệnh cho mọi người phấn chấn lên. Sau đó người đàn ông có nước da đen bóng và giọng nam trầm khàn mặc may mặc bắt đầu điểm danh.

Vừa điểm danh thì phát hiện ra thiếu hai người hơn nữa một người lại là lớp trưởng. Điều này khiến cho cả lớp vô cùng sững sờ. Người kia là Lộ Tiểu Bắc đối với cậu ấy chẳng ai lấy làm lạ.

Thầy giáo dạy thể dục nổi trận lôi đình. Hạ Noãn Noãn vốn định xin phép cho Lê Phi Nhi nhưng nhìn thấy tình cảnh như vậy có thể cũng rắc rối hơn nên cô đành bỏ ý định đó đi. Nhưng cô đặc biệt lưu ý đến cô ấy, chỉ sợ có chuyện gì xảy ra với cô ấy.

Sau vài phút bực mình thầy thể dục giáo huấn cho cả lớp một bài. Dường như vẫn chưa nguôi giận thầy còn bắt tất cả mọi người chạy quanh sân bóng năm vòng. Ai không chạy sẽ bị trừ điểm chuyên cần. Thầy tiếp tục thổi còi trong tiếng kêu than âm trời.

Nhóm Hạ Noãn Noãn vừa chạy được vài bước nhưng vì lo cho Phi Nhi nên nhân lúc thầy không để ý cô đã đổi chỗ sang bên cạnh Phi Nhi và kéo tay cô ấy chạy.

– Một vòng hai vòng.

Dần dần tiếng hít thở vào thở ra còn lại ánh nắng và vị mồ hôi. Tất cả những tiếng thở hổn hển quy tụ thành một chiếc chong chóng bất động.

Tốc độ các nhóm chậm dần Hạ Noãn Noãn vẫn cố gắng chú ý đến nhất cử nhất động của Phi Nhi, ướt đầm mồ hôi, cánh mũi phập phồng, đôi mắt lim dim lơ đãng.

Ôi! Thượng đế phù hộ, vẫn còn nửa vòng cuối cùng nữa. Xin hãy giúp cho Phi Phi của con gắng gượng.

Hạ Noãn Noãn thầm cầu nguyện. Cô nắm thật chặt lòng bàn tay ướt sũng của mình.

Uỳnh!

Nửa tiếng sau cuối cùng Phi Nhi cũng được nằm trên giường bệnh trong bệnh viện. Cô được truyền dịch vào cánh tay. Những giọt nước lạnh lạnh lã lã ngã vào máu cô. Khuôn mặt trắng bệch cô dần dần hồng hào trở lại.

Hạ Noãn Noãn thấy Phi Nhi đã ổn mới móc điện thoại ra hành lang gọi cho An Doãn Thần.

Sau khi bắt máy, đầu dây bên kia alo alo vài tiếng cô nên giả nói.

-Anh đến bệnh viện đi. Tôi tìm anh có việc

-Hà?

Đầu dây bên kia truyền tiếng trả lời lạnh lùng

-Tôi bảo anh đến bệnh viện anh điếc hả?-Hạ Noãn Noãn không thể nào kìm nén cơn giận của mình được

-Tôi còn có việc

-Việc gì cũng phải bỏ. Anh đến ngay đây không đến không được

-Hà hà cô bé đừng giận -Cuối cùng An Doãn Thần cũng thỏa hiệp và nói: Vậy cô đến đón tôi đi. Tôi sẽ đến trường của các cô đợi

Gác máy. Hạ Noãn Noãn vội vàng chạy về trường. Cổng trường vắng tanh không một bóng người, vừa mới nguôi giận thì cơn thịnh nộ của cô lại nổi lên

-An Doãn Thần! Anh là đồ khốn! Anh mà không đến tôi sẽ giết anh. Hạ Noãn Noãn thầm chửi rủa

Ánh nắng như thiêu đốt khiến cô sốt ruột không yên, hơn nữa tim cô đập mạnh đau đớn vô cùng. Cô có cảm giác như có móng vuốt sắc nhọn đang cào cấu da thịt mình khó chịu đến chết đi được

Bên cạnh công trường có một quán trà sữa mới mở. Cô lao đến như tìm thấy vị cứu tinh của mình.

Từ xa cô nhìn thấy Tề Lạc và Tiểu Bắc xuyên qua ô cửa kính. Hai người ngồi đối mặt với nhau như đang tiến hành đàm phán. Bất giác cô bước chậm lại

-Tề Lạc cậu có còn là người bạn thân nhất của tớ nữa không. Tớ có thể chia sẻ với cậu mọi thứ nhưng tình yêu thì không thể nhường cho cậu được. Lộ Tiểu Bắc giận dữ nói.

An Doãn Thần

Tôi vừa nghe Hạ Hiểu Thiên nói rằng mình là An Doãn Thần lập tức biết nguyên nhân tại sao. Đã bao năm trôi qua cậu ta vẫn không quên được Thần An. Vậy thì lòng bác ái của cậu ta bây giờ là vì không còn tình yêu ư?

Nhìn theo bóng cậu ta đưa Đuôi Nhỏ rời xa mà tôi bỗng thấy sợ vô cùng. Chàng trai chịu giày vò đến tận cùng này đã biến thành ác quỷ. Cậu ta không có tim. Trái tim cậu ta được làm bằng bê tông cốt thép. Cái chết của Thần An đã mang theo tình yêu và hy vọng cuối cùng của cậu ta. Cậu ta bây giờ ngoài hận ra chỉ còn lại cái xác

Ôi thượng đế phù hộ, mong rằng đây chỉ là ảo giác của con. Đuôi Nhỏ của tớ nhất định cậu phải sống tốt nhé

Thần An nếu cậu ở thế giới bên kia có nhìn thấy thì xin cậu hãy phù hộ cho cô gái này. Tớ nguyện gánh chịu bất cứ hình phạt nào, trả bất cứ giá nào. – Trích blog của Tề lạc tháng 6 năm 2004.

Trong hành lang phảng phất mùi thuốc khử trùng khiến người ta ngộp thở. Đường như nước mắt ngưng đọng trong không khí tỏa ra vị mặn.

Ánh sáng nóng rực chiếu qua cửa sổ bóng râm và ánh sáng giao nhau tạo nên những đốm sáng hư vô, tôn thêm vẻ mờ mờ ảo ảo giống như ảnh đen trắng cũ khiến giây phút do dự này trở thành vĩnh hằng

Hạ Noãn Noãn lặng lẽ đi sau An Doãn Thần. Bên tai thì thoảng lại nghe tiếng leng keng phát ra từ những sợi xích, cô hoàn toàn có thể tưởng tượng ra bộ mặt cậu ta lúc này kiêu ngạo và lạnh lùng. Đối với cô, thái độ này giống như một vết thương mãi mãi không thể lành, chỉ cần ra ngoài ánh nắng là nó lại đau đớn.

Khi họ tới phòng bệnh Phi Nhi vẫn chưa tỉnh.

Người hộ lý đã kéo rèm cửa sổ lên khiến ánh nắng chiếu lên khuôn mặt nhợt nhạt của Phi Nhi.

Hạ Noãn Noãn nhẹ nhàng gọi phi Nhi nước mắt cô chảy xuống là chảy. Cô không thể kìm được đưa tay lên ấn vào lồng ngực.

An Doãn Thần nhìn cô, một cái khuôn mặt khuất sau mái tóc dài đỏ là nụ cười thấp thoáng. Chẳng ai có thể ngờ rằng lúc đó anh ta lại xúc động đến thế đẹp như một vị thần

-Tôi có việc muốn cầu xin anh. Hạ Noãn Noãn bỗng quay đầu lại vẻ mặt nghiêm túc nói với An Doãn Thần: – Anh nhất định nhất định phải đồng ý với tôi.

-Cô nói đi. Anh ta lấy lại vẻ lạnh lùng mọi khi

-Hãy bảo Phi Nhi bỏ đứa trẻ đi. Nhân lúc cô ấy vẫn chưa tỉnh lại. Cô ấy cứ thế thì sớm muộn gì cũng sẽ bị đuổi học. Hạ Noãn Noãn lấy hết dũng khí nói lên một mạch.

-Hà hà, việc này không do tôi quyết định. An Doãn Thần kiêu ngạo cười phá lên.

-Tôi sẽ đi tìm bác sĩ. Phi Nhi sắp tỉnh rồi. Anh cứ nói anh kiên quyết muốn bỏ. Ánh mắt kiên định của Hạ Noãn Noãn nhìn anh ta, thấy anh ta không nói gì cô lại hạ giọng cầu xin anh ta

An Doãn Thần vẫn trầm mặc chỉ có đôi mắt luôn để ý tới khuôn mặt đau khổ của Hạ Noãn Noãn. Nụ cười kỳ dị đó giống như gợn sóng lăn tăn lan dần ra

-Đi nào tôi sẽ đi hỏi bác sĩ. An Doãn Thần lướt qua cô thiếu nữ trên giường bệnh. Mãi sau cuối cùng anh ta cũng cất tiếng nói

-Ừm, chúng tôi không thể bỏ đứa trẻ được nữa rồi. Thứ nhất đứa trẻ đã quá lớn thứ hai có thể cô ấy quá yếu. Nếu cố bỏ sẽ nguy hiểm

Hạ Noãn Noãn nghe xong chỉ cảm thấy dường như trong phút chốc cả thế giới đã sụp đổ. Cô vốn khó chịu đựng được cơn đau tim lúc này cô càng cảm thấy đau đến trời đất quay cuồng

Cô lao đao vài cái rồi khụy xuống.

Hạ Noãn Noãn thu dọn cặp sách của cô và Phi Nhi không ngẩng đầu đáp. Từ sau hôm cô giáo đọc xong bài văn, giữa cô và cậu ấy có một vách ngăn, đến bản thân Hạ Noãn Noãn cũng không rõ cô sợ điều gì?

Tề Lạc há miệng, yết hầu cứ giật xuống. Cậu cố nuốt nước bọt nhưng miệng vẫn cứ cứng đờ lại

Thấy vẻ vội vã của Hạ Noãn Noãn cậu có cảm giác chưa bao giờ mình lại đau khổ đến vậy

Chưa đến vài phút Hạ Noãn Noãn đã thu dọn xong cặp sách của hai người. Cô khoác hai chiếc cặp sách lên vai gượng gạo cười vẫy tay nói tạm biệt Tề Lạc.

Một lát sau bóng cô đã chìm trong ánh nắng dịu nhẹ bên ngoài. Những tia nắng còn sót lại của ánh hoàng hôn màu đỏ sẫm dần dần nuốt gọn lấy bóng dáng gầy gò nhỏ bé của cô

Cho đến khi biến mất không còn nhìn thấy gì nữa

Mãi lâu sau những giọt nước cũng lăn trên khuôn mặt Tề lạc

Hạ Noãn Noãn cậu biết không?

Tớ yêu cậu sâu đậm giống như đã từng yêu Thần An, yêu ngay từ đầu gặp cậu cho đến bây giờ.

Hạ Noãn Noãn cô đau đớn ư? Cô đang đau đớn.

Khi thấy cô vì Phi Nhi mà rơi những giọt nước mắt đau đớn thấy cô nắm chặt lấy tay cô ấy, thái độ sợ hãi mắt mắt đỏ, thấy vóc dáng nhỏ bé của cô run lẩy bẩy.

Ông trời biết rõ tôi vui đến chừng nào.

Tôi đã đợi lâu lắm rồi. Cuối cùng tôi cũng đợi được đến ngày đứa trẻ không thể bỏ được.

Hạ Noãn Noãn trò chơi chỉ mới bắt đầu thôi.

Sẽ có ngày cô và người cô yêu nhất sẽ phải chịu sự đau giống như tôi đã từng chịu. Tôi đau đớn chừng nào các người sẽ phải đau đớn chừng đó, thậm chí còn đau đớn hơn cả tôi nữa.— Trích blog An Doãn Thần.

Bạn đang đọc truyện *Mùa Hè Năm Đó Chúng Ta Cùng Tốt Nghiệp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6: Tình yêu chỉ là một quân cờ

Khi em đau, anh không hề thấy.

Lúc em khóc, anh cũng chẳng hay.

Nỗi đau giày vò xé nát tim em, anh không hề biết.

Haizzz, hóa ra anh yêu của em, chỉ như một quân cờ mà anh dùng để khống chế người khác.

Chẳng mấy chốc, mùa hè đã sắp trôi qua. Khi mùa thu đến, tin đồn tình yêu đồng tính vẫn được truyền đi trong trường trung học Mộc Xuyên. Bây giờ, bất kể Hạ Noãn Noãn có đi đến đâu đều trở thành nhân vật tiêu điểm. Bản tin báo mạng của trường cũng chưa bao giờ ngừng bàn luận về cô và Lê Phi Nhi.

Họ còn đề lại lời nhắn nhủ. Nếu không phải là yêu thì sao lại cứ dính lấy nhau như hình với bóng? Nếu không phải là yêu thì sao lại ôm nhau thân mật như vậy? Nếu không phải là yêu thì sao có thể vì đối phương mà đánh đổi mọi thứ? Nếu không phải là yêu...

Buổi chiều thứ Hai, sau khi họp lớp, cô Lý gọi Hạ Noãn Noãn lên văn phòng. cô vừa bước vào thì tất cả các thầy cô giáo đều nhìn cô với vẻ kỳ quặc.

Trong chớp mắt, cô bỗng cảm thấy chưa bao giờ lưng tưng tưng như thế. Điều này còn tệ hơn cả việc cô bị người ta đuổi theo chứ là con điểm con ở trên phố.

— Hạ Noãn Noãn. Cô Lý thông thả nói từng từ một: — Em nói đi, rốt cuộc chuyện giữa em và Lê Phi Nhi là thế nào?

– Em và bạn ấy chỉ là tình bạn thuần khiết. Hạ Noãn Noãn bướng bỉnh trả lời.

ÂM

– Được rồi. Cứ coi như là các thầy cô tin em. Nhưng tại sao trong trường lại lan truyền tin đồn như vậy? Hai em có thể chú ý đến ảnh hưởng một chút không? – Rõ ràng là cô Lý có chút giận dữ.

– Lê Phi Nhi là người bạn tốt nhất của em, lẽ nào vì người bạn tốt nhất của mình mà đánh đổi mọi thứ là sai ă? Hạ Noãn Noãn không chịu khuất phục phản bác lại.

– Nhưng đây cũng là vấn đề thước đo. Cô Lý sắc mặt lạnh lùng nói, ngừng lại vài giây, cô nói: – Em về đi. Tệ nhất em gọi Lê Phi Nhi lên đây cho tôi.

Hạ Noãn Noãn gật đầu, lặng lẽ đi ra. Vừa ra khỏi văn phòng, trong đó truyền ra tiếng thầy cô đang thảo luận chăm biến. Như một phản xạ có điều kiện, cô lấy tay bịt tai, nước mắt tuôn rơi, từng giọt từng giọt tuôn rơi.

Hơi ẩm luôn qua kẽ tay, trong chớp mắt đã biến thành băng giá.

Đến tận tiết thứ ba, Lê Phi Nhi bị gọi lên văn phòng vẫn chưa quay về. Hạ Noãn Noãn ngồi đợi không yên. Càng nghĩ cô càng thấy ảm ức. Khi chuông vừa reo hết tiết học, cô vội chạy ra khỏi lớp. Vừa chạy tới hành lang thì cô đâm sầm vào người khác.

– Ái chà! Tớ cứ tưởng là ai? Hóa ra là cô bạn đồng tính đầu tiên của trường chúng mình. Thật là vinh hạnh. Đồng An An cười mỉa mai nói.

– Tránh ra. Tớ không muốn nói nhiều với cậu. Hạ Noãn Noãn không chút hứng thú, lạnh lùng trả lời.

– Khi khi! Cậu vội thế làm gì? Chỉ mới có ba tiết không gặp mà cậu đã nhớ người yêu của mình đến thế ư?. Đồng An An càng nói càng khó nghe: – Phải rồi. Cậu có thể nói cho tớ biết, làm sao cậu có thể dung hòa giữa cô ấy và bạn trai của cô ấy?

– Cậu thích nghĩ thế nào thì tùy. Hạ Noãn Noãn buông lại một câu, lườm cô ta một cái rồi chạy nhanh như gió.

Khi đã chạy xa, cuối cùng những giọt nước mắt không thể kìm được của cô cũng tuôn ra đầm đìa.

Không lâu sau, tiếng chuông vào lớp vang lên. Dường như Hạ Noãn Noãn không nghe thấy gì, cô vẫn vội vàng đi tìm Lê Phi Nhi. Trong văn phòng không có ai, các thầy cô đều đã lên lớp. Căn phòng rộng rãi trống trơn, bầu không khí khiến người ta ngộp thở.

Hạ Noãn Noãn chỉ cảm thấy tất cả máu trong cơ thể mình đã dồn lên đỉnh đầu, rồi lại ảm ảm tuôn chảy, nở ra bông hoa màu đen và héo gập.

Ra khỏi văn phòng, người cô bỗng run lên bần bật.

Ôi! Chết tiệt.

Cô chỉ rửa mặt rồi lại bắt đầu chạy như điên

Hạ Noãn Noãn đi tìm khắp cả trường mà không hề thấy Lê Phi Nhi. Dường như chút sức lực cuối cùng trong cơ thể cô cũng bị rút cạn, khắp người cô mệt mỏi đến không thể chịu đựng được. Bỗng nhiên, trong đầu cô lóe lên một tia sáng, cô bỗng bừng tỉnh. Chắc chắn là Lê Phi Nhi đã đi tìm An Doãn Thần.

Lúc này, còn khoảng nửa tiếng nữa mới tan học. Cô không để ý nhiều đến thế, bây giờ còn việc gì quan trọng hơn việc tìm Lê Phi Nhi chứ? Dường như cơ thể cô lại được tiếp thêm máu. Cô chạy ra cổng trường như một kẻ điên. Vừa ra khỏi cổng trường liền có đôi bàn tay mạnh mẽ giữ cô lại.

– Cháu làm gì thế hả? Mau quay về lớp đi. Bác bảo vệ giận dữ gào lên.

– Cháu có việc thật mà. Xin bác hãy để cho cháu đi. Hạ Noãn Noãn khỏ sở cầu xin.

– Đừng nói vớ vẩn nữa. Nếu có việc thì cháu đưa giấy xin phép nghỉ học ra đây. Bác bảo vệ vẫn quyết túm lấy áo cô không hề có ý buông ra.

Hạ Noãn Noãn cố gắng giằng ra. Trong lúc khẩn cấp, cô đã còi áo khoác ngoài của mình rồi lao đi với tốc độ chạy ngắn một trăm mét. Bác bảo vệ chỉ ú ớ được mấy miếng ở phía sau. Trong chớp mắt, Hạ Noãn Noãn đã lên được xe taxi rồi biến mất.

– Bác cho cháu đến phố Đại Diệp Từ. Nhanh lên ă. Hạ Noãn Noãn thở hổn hển nói.

– Tôi biết rồi. Tôi cố hết sức chạy nhanh cũng không được đâu. Vượt qua tốc độ sẽ bị phạt đấy. Bác tài xế hết kiên nhẫn nói.

– Cháu sẽ trả tiền phạt. Như vậy là được chứ ă. Hạ Noãn Noãn giận dữ nói.

Bác tài xế nhìn cô im lặng, chiếc xe lao đi thật nhanh.

Khi trời sầm tối, cuối cùng Hạ Noãn Noãn cũng tìm thấy Lê Phi Nhi ở hộp đêm. Cô ấy đang ngồi uống rượu giữa một đám đàn ông. Cô ấy say bí tỉ đến mức cô đi đến bên mà cô ấy cũng không hề phát hiện ra.

– Phi Nhi. Hạ Noãn Noãn hạ giọng, nhẹ nhàng gọi. Vừa mở miệng ra, nước mắt cô đã lăn chã rơi.

– Cậu đến rồi. – Hạ Noãn Noãn lim dim nhìn cô rồi tiếp tục quay đầu khua chân múa tay với đám đàn ông đó.

Con thịnh nộ của Hạ Noãn Noãn bốc lên.

Chết tiệt! Cô đi tìm cô ấy vất vả như vậy mà cô ấy lại ở đây vui vẻ với đám người này. Lẽ nào cô ấy không biết có người đang lo cho mình sao?

– Cậu không được uống rượu. Chẳng lẽ cậu không biết điều đó sao? Bác sĩ nói cậu không được uống rượu. Hạ Noãn Noãn giật lấy ly rượu từ tay Lê Phi Nhi. Trước con mắt kinh ngạc của mọi người, cô lúi cô ấy ra khỏi quán rượu.

– Hạ Noãn Noãn, cậu làm gì thế? Để cho tớ uống. Tớ vẫn chưa uống mà. Lê Phi Nhi lão đảo gào lên.

– Cậu quên rồi sao? Trong bụng cậu còn có đứa trẻ. Nếu cậu đã muốn sinh nó ra thì cậu phải có trách nhiệm với nó chứ. Hạ Noãn Noãn giận dữ chất vấn.

– Ha ha... Đúng vậy. Tớ sắp làm mẹ rồi. – Lê Phi Nhi bỗng cười phá lên. Một giây sau, nước mắt cứ ào ào tuôn ra: – Con của tớ, đứa trẻ đáng thương, nó sinh ra đã không có bố rồi.

Lê Phi Nhi lâm nhảm như người nói mê.

Hạ Noãn Noãn hoài nghi nhìn cô gái đang suy sụp trước mặt. Dường như đã hiểu ra chuyện gì, cô liền ôm cô ấy vào lòng.

– Phi Nhi, đừng khóc. Phi Nhi, đừng khóc. Hãy nói cho tớ biết, chuyện gì đã xảy ra? Có phải An Doãn Thần... .

– Anh ấy đi rồi. Không ai biết anh ấy đi đâu. Lê Phi Nhi run rẩy nói.

Dường như có một tiếng sấm nổi lên giữa bầu trời, tiếp sau đó là tiếng rơi vỡ loảng xoảng, trái tim cô tan vỡ.

– Phi Nhi, cậu đừng sợ. Tớ sẽ tìm anh ta về cho cậu. Đừng khóc nữa. Hạ Noãn Noãn cố gắng trấn tĩnh bản thân. Lê Phi Nhi khóc lóc giống như một đứa trẻ.

– Không ai có thể thay thế Doãn Thần. Cả cậu cũng không thể. Lê Phi Nhi không ngừng nói huyền thuyên. Bỗng nhiên nhớ ra điều gì đó, cô liền đẩy Hạ Noãn Noãn ra: – Hạ Noãn Noãn, tớ không thể làm liên lụy đến cậu. Ngay từ đầu, cậu không nên quen tớ.

– Phi Nhi, rốt cuộc cậu đang nói linh tinh gì thế? Cô giáo làm khó cậu ư? Cậu sợ sao?. Hạ Noãn Noãn bướng bỉnh bước lên, nước mắt lăn chã rơi đầy mặt chất vấn.

Ôi! Thượng đế! Xin người đừng tàn nhẫn với con như vậy. Con không muốn mất đi người bạn duy nhất của mình.

– Noãn Noãn, cậu không giống tớ. Bây giờ tớ không còn gì cả. Tớ chỉ là một kẻ phiến toán. Cho dù với ai, tớ cũng là kẻ phiến toán. Có lẽ cũng vì nguyên nhân này mà An Doãn Thần mới bỏ đi.

Lê Phi Nhi lại đẩy Noãn Noãn ra, dường như tất cả sức lực của cô ấy đều đã bị rút cạn. Cô ấy ngồi xuống đất, vòng tay ôm lấy mình và gục đầu vào đầu gối.

– Lê Phi Nhi. Hạ Noãn Noãn ép ra từng từ: – Đời này, cậu là người bạn duy nhất của Hạ Noãn Noãn. Không ai có thể chia rẽ chúng ta. Trừ phi tớ chết. Trừ phi tớ chết. Trừ phi tớ chết.

Dưới ánh đèn đường, mắt Hạ Noãn Noãn lấp lánh ánh kiên định. Lê Phi Nhi từ từ ngẩng mặt lên nhìn qua làn nước mắt mờ mờ, ánh mắt hai người đã gặp nhau.

– Ôi! Noãn Noãn. Lê Phi Nhi cảm thấy có lỗi ôm lấy cô.

Tối hôm đó, Hạ Noãn Noãn nằm trên giường trần trọc mãi mà không thể nào ngủ được, khi thì khuôn mặt đầm đìa nước mắt của Lê Phi Nhi, khi thì hình ảnh Lộ Tiêu Bắc trong suy sụp tuyệt vọng. Đồng hồ đồ chuông 12 giờ, cuối cùng cô không có cách nào kìm nén được những cơn đau cứ ngày một mạnh hơn, cô ấn vào lồng ngực rồi nhảy xuống giường.

Ánh trăng mát dịu, không bật đèn, trong bếp là một mảng tối om như ngôi mộ lạnh lẽo chôn chặt tất cả hơi ấm xuống đó. Cảm giác đau đớn ở lồng ngực dần dần biến thành trống rỗng, cơn thủy triều buồn kéo đến mạnh mẽ, nhấn chìm mọi thứ. Dường như mỗi bước đi, Hạ Noãn Noãn đều nghe thấy tiếng rắc rắc của xương cốt va vào nhau.

Cô đi chân đất mò mẫm đến cửa, đang định mở cửa thì cô nghe thấy có âm thanh từ phòng khách vọng lại. Bất giác cô dừng bước, áp tai vào cửa nghe ngóng.

– Đúng thế. Từ nay về sau, cô đừng đến nhà tôi nữa. Tôi nhắc lại lần nữa, cô đừng đến nhà tôi nữa. Ông Hạ Thiên Sinh lạnh lùng đoạn tuyệt quan hệ.

– Trong lòng anh, con bé quan trọng như vậy sao? Nó còn quan trọng hơn cả tình yêu của chúng ta sao?

– Giữa chúng ta chưa bao giờ có tình yêu. Tôi đã nói với cô từ trước rồi, tốt nhất là cô đừng có yêu tôi, người tôi yêu chỉ có Y Hạ thôi. Cô ấy không còn nữa, thế nên Hạ Noãn Noãn chính là người quan trọng nhất trong cuộc đời tôi. Ông Hạ Thiện Sinh tiếp tục nói.

Dường như có một hòn đá nhỏ rơi xuống lòng hồ, gợn sóng ầm ập cứ thế lan rộng mãi. Cuối cùng, những giọt nước mắt cảm động, hồ thẹn, áy náy đưa nỗi đau ở tận sâu trong lòng thoát ra.

Trong phòng khách, ông Hạ Thiện Sinh vẫn nóng nảy nói. Hạ Noãn Noãn hoàn toàn có thể tưởng tượng ra nỗi đau của bà Bạch Mạn Lệ ở đầu dây bên kia. Không hiểu tại sao, lòng cô bỗng có cảm giác vui vui của việc trả thù.

Cảm giác đó vừa lướt qua thì lại bị thay là cảm giác áy náy sâu sắc. Có lẽ, khi Đồng An An thấy lòng mình đau đớn cũng có cảm giác như vậy.

Hạ Noãn Noãn quay trở về giường, nhắm mắt lại và nhìn thấy nụ cười tươi như hoa của bà Y Hạ. Những giọt nước mắt từ khóe mắt tuôn ra ào ào, nụ cười hờ hững lúc ẩn lúc hiện trên môi cô. Đường như tất cả nỗi oán hận đều tuôn ra cùng nước mắt, mơ hồ, trong cô bắt đầu nghĩ tới bố Hạ Thiện Sinh.

Y Hạ, bà đang hạnh phúc đúng không?

Ông Hạ Thiện Sinh vẫn yêu bà sâu nặng. Cũng vì yêu bà sâu nặng nên ông đã yêu thương con gái của bà như vậy.

Y Hạ, có lẽ chúng ta đều là những người hạnh phúc.

Lại đến mùa lá cây ngô đồng rụng. Đối với lãnh đạo trường và các thầy cô, cuối cùng tin đồn yêu đồng tính cũng cuốn cờ im tiếng. Trên bản tin báo mạng của trường, mọi thông tin liên quan đều kiên quyết bị dỡ bỏ.

Trường trung học Mộc Xuyên lại trở lại yên bình, Hạ Noãn Noãn thở dài. Nhưng những phiền não và đau khổ của tuổi trẻ vẫn chưa rời xa cô hoàn toàn. Lộ Tiểu Bắc vẫn là nỗi đau đớn nhất trong lòng cô.

Mặc dù Lộ Tiểu Bắc đã hết sức cố gắng nhưng cậu vẫn không thể nào thoát khỏi tin dữ. Chẳng ai trói buộc Lộ Tiểu Bắc, dường như cậu đã biến thành con người khác, suốt ngày buồn rầu lơ đãng, đi lại với rất nhiều bạn nữ khác nhau. Trong trường thường xuyên có chuyện các bạn nữ ghen tuông tranh giành cậu ấy. Mỗi lần Hạ Noãn Noãn gặp cậu, cậu đều đi cùng với một bạn nữ khác.

Thi thoảng, cô thấy cậu ấy đi dọc hành lang hoặc ở sân bóng, hòa trong đám bạn nam hút thuốc. Thấy Noãn Noãn, cậu luôn thở ra luồng khói thuốc, mắt lim dim nhẹ nhàng gọi.

– Đuôi Nhỏ.

Khói thuốc xộc vào mặt cô, cô luôn giả vờ không thở được, ho sặc sụa, ho đến giàn giụa nước mắt. Sau đó, Lộ Tiểu Bắc cười nói:

– Noãn Noãn, cậu đúng là một đứa trẻ ngoan.

Hạ Noãn Noãn chưa bao giờ nói gì, cô sợ mở miệng ra sẽ không kìm được tiếng khóc đau khổ. Trên thực tế, Lộ Tiểu Bắc không hề biết đứa trẻ ngoan Hạ Noãn Noãn trong mắt cậu đã sớm biết hút thuốc, ho sặc sụa chỉ vì nước mắt không cách nào để chảy ra.

Cậu ấy không hiểu nỗi đau trong lòng cô, chưa bao giờ hiểu cả.

Mùa thu lá rụng đầy mặt đất, số phận đã định một bi kịch. Thành phố bỏ lại vẻ hào nhoáng, mang nét hoang tàn.

Đây là mùa không có sắc màu.

Bụng Lê Phi Nhi đã to đến mức không thể che giấu được nữa. Dù Hạ Noãn Noãn có giải thích thế nào, ánh mắt các bạn học nhìn cô ấy cũng đầy vẻ hoài nghi.

Có lẽ phản ứng của người có thai, tính cách cũng trở nên cô quái. Ngoài Hạ Noãn Noãn ra, Lê Phi Nhi không hề nói chuyện với bất cứ ai. Sự thất thường khiến người ta cảm giác như cô ấy không tồn tại. Đứa trẻ trở thành tất cả những gửi gắm và hy vọng của cuộc đời cô ấy, thậm chí đến cả Hạ Noãn Noãn cũng không được động vào. Để đề phòng bất trắc, cô ấy bắt đầu thường xuyên trốn học, khi lên lớp cũng ngồi yên một chỗ không nhúc nhích, từ chối tham gia bất kỳ một hoạt động nào.

Trừ Hạ Noãn Noãn, chẳng ai có thể hiểu trong lòng cô gái này giấu kín biết bao nhiêu đau khổ?

Có lúc, Hạ Noãn Noãn vô thức nhìn Lê Phi Nhi lặng lẽ khóc, buồn đến ngạt thở. Cô hận là mình không thể đem toàn bộ hơi ấm của mình truyền cho cô ấy.

Cho dù có cháy thành tro bụi, cô cũng cam lòng.

Hạ Noãn Noãn vốn cho rằng Đồng An An, người biết chân tướng sự việc sẽ đem chuyện Phi Nhi mang bầu kể ra ngoài nhưng kỳ lạ là cô ta lại không có bất kỳ hành động nào. Điều này càng khiến cho Hạ Noãn Noãn cảm thấy không thể nào hiểu được. Một hôm tan học, Đồng An An đuổi theo cô, nhét một gói mận vào tay cô.

– Cậu đưa nó cho Lê Phi Nhi giúp tớ. Đừng lo gì cả. Tớ không bỏ thuốc độc vào đâu. Cô ta cười tươi như hoa nói.

Hạ Noãn Noãn nhìn gói mận trong tay rồi lại nhìn Đồng An An, ánh mắt ngờ vực, môi cô mấp máy nhưng không thốt nên lời.

– Sao thế? Cậu không tin à? Nếu không, tớ mở ra ăn thử nhé. Đồng An An nói là làm ngay.

Hạ Noãn Noãn vội vàng ngăn lại, cười ngượng ngùng.

– Khi khi! Cảm ơn cậu. Đồng An An lại cười, cô ghé sát mặt lại gần Hạ Noãn Noãn, vẻ bí mật nói: – Bố cậu có khỏe không? Cậu bảo ông ấy hôm nào rảnh rồi đến thăm Bạch Mạn Lệ nhé.

– Ồ!

Hạ Noãn Noãn nhét gói mận vào cặp sách, tránh ánh mắt của cô ta rồi lạnh lùng nói.

Hôm đó, khi về đến nhà, Hạ Noãn Noãn kinh ngạc khi phát hiện ra ông Hạ Thiện Sinh luôn về rất muộn đã ngồi trong phòng khách, khuôn mặt rạng rỡ nụ cười đợi cô. Thấy cô bước vào, ông vội ra đón, còn cầm cặp sách giúp cô.

– Con về rồi. Mau đi ăn cơm thôi. Đồ ăn sắp nguội hết rồi. Mặt ông Hạ Thiện Sinh rạng rỡ nụ cười, nhưng càng cười thì những nếp nhăn lại càng sâu hơn.

Hạ Noãn Noãn đi theo ông Hạ Thiện Sinh vào bếp, trên bàn bày đầy thức ăn, còn có cả món cá chua ngọt mà hồi còn sống bà Y Hạ thích ăn nhất. Cô bỗng như hiểu ra chuyện gì, nước mắt lại trào ra.

Ồ! Bố đang đối tốt với mình ư?

Hạ Noãn Noãn tự chất vấn bản thân, sau khi có được câu trả lời chắc chắn, cô bỗng cảm thấy áy náy vì mình đã lạnh nhạt với bố suốt một thời gian dài. Tuy ông Hạ Thiện Sinh là bố cô nhưng trước hết ông là một người đàn ông.

– Bố, nếu bố thấy buồn thì bố hãy tìm cho con một người mẹ đi. Chỉ cần không phải Bạch Mạn Lệ là được. Hạ Noãn Noãn nhớ lại câu nói của Đồng An An, nhưng vẫn làm theo cách của mình, thật khó mở miệng.

– Khá khá! Con bé ngốc! Bố chỉ cần có con là đủ. Ông Hạ Thiện Sinh ngạc nhiên, mãi sau, ông mới tiếp tục nói: – Đối với bố, không có bất kỳ người phụ nữ có thể thay thế được Y Hạ.

– Bố. Hạ Noãn Noãn cảm động nói, bỗng cô cảm thấy trên mặt có những giọt nước lạnh giá đang lăn xuống. Thế nên cô vội xoay người lại lau nước mắt.

– Noãn Noãn, ăn cơm thôi. Tay nghề nấu ăn của bố con vẫn chưa già đâu. Ông Hạ Thiện Sinh như nghĩ đến điều gì đó vội ngừng lại.

Căn phòng bếp tĩnh lặng, chỉ có tiếng nhai thức ăn. Hạ Noãn Noãn gấp một tiếng cá nhỏ bỏ vào miệng, mùi vị rất nhạt, cũng không có hành tây và tỏi. Cô bỗng như nhớ ra điều gì đó, liền vội có đi vệ sinh rồi trốn vào trong đó.

Vừa đóng cửa phòng tắm lại, nước mắt cô như thủy triều dâng đã ngập tràn cả khuôn mặt.

Ông Hạ Thiện Sinh vẫn nhớ khẩu vị của bà Y Hạ, bà thích đồ ăn nhạt, không thích cho hành tây và tỏi vào, bà nói thử đó làm cho miệng có mùi khó chịu. Trước đây ông Hạ Thiện Sinh luôn quên, nhưng bây giờ, khi bà Y Hạ không còn nữa thì ông lại ghi nhớ.

Ôi! Y Hạ, người mẹ yêu sâu nặng cũng vô cùng yêu mẹ.

Y Hạ, mẹ biết không? Con và bố đều yêu mẹ. Ngày nào cũng nhớ đến mẹ. Dù mẹ đã đi, dù mẹ không còn nữa nhưng tình yêu này sẽ không bao giờ thay đổi hay mất đi.

Y Hạ, con nhớ mẹ, con nhớ mẹ, con nhớ mẹ.

Sáng hôm sau, Hạ Noãn Noãn thức dậy từ rất sớm. Cô đặc biệt làm món mì trứng rán cà chua mà ông Hạ Thiện Sinh thích ăn nhất rồi đặt vào lò vi sóng. Sau đó, cô mới ra bến xe buýt. Chiếc xe từ lâu bánh, đi qua nhà hát lớn của Ly Thành, cô nhìn thấy tấm áp phích Harry Potter.

Vô thức cô ghi nhớ thời gian chiếu. cô lại bắt đầu nhớ đến Lộ Tiểu Bắc mà không có cách nào ngăn được.

Trường trung học Mộc Xuyên ngập tràn ánh nắng ban mai, bao trùm trong tầng sương mù trắng. Một đêm không được quét, con đường dưới bóng cây trong trường đã ngập tràn lá rụng.

Hạ Noãn Noãn đi xuyên qua sương mù, hướng thẳng đến lớp học. Mỗi bước chân, cô đều nghe thấy tiếng rên rỉ đau đớn phát ra từ những chiếc lá rụng dưới chân. Nó khiến lòng cô phải kìm nén ghê gớm.

Mùa thu chết tiệt!

Cô làm bầm chùi rửa, cô bỗng thấy ghét cái mùa đầy bi thương này. Nước mắt của mùa hạ có thể bị ánh mặt trời hút cạn nhưng mùa thu thì sao, nước mắt của mùa thu chảy đến phương nào?

– Đuôi Nhỏ.

Hạ Noãn Noãn ngoài đầu lại và thấy Lộ Tiểu Bắc, trong mắt cô như dâng lên một lớp sương mù nhẹ. Cô nói với giọng kinh ngạc vui mừng.

– A! Lộ Tiểu Bắc.

– Khi khi! Cậu đi có một mình thôi à? Cô bạn của cậu đâu rồi?. Lộ Tiểu Bắc cười theo cười hỏi. Nụ cười rạng rỡ đó dường như hòa vào lớp sương mù xung quanh cậu, không khí phảng phất mùi hương bạc hà.

Hạ Noãn Noãn nhìn mà tim nhói đau. Sự thực là trong lòng cô rất rối, nụ cười này không xuất phát từ trái tim cậu ấy. Ồ! Tiểu Bắc, cậu học cách ẩn mình sau nụ cười từ khi nào thế?

Cậu đeo mặt nạ như vậy có đau không?

– Sao thế? Trên mặt tớ có gì à? – Lộ Tiểu Bắc thấy Hạ Noãn Noãn cứ nhìn chăm chăm vào mình giọng gao hỏi.

– Tớ lau cho cậu nhé. Mặt Hạ Noãn Noãn hơi ửng đỏ, đến lúc này cô mới nhớ mình chưa trả lời câu hỏi của Tiểu Bắc. Do vậy lại nói tiếp: – Phi Nhi không đi cùng đường với tớ.

– Ồ! Hóa ra là như vậy. Phải rồi. Tớ quên chưa làm bài tập hôm qua. Cậu làm giúp tớ trong giờ tự học nhé. Lộ Tiểu Bắc cố làm ra vẻ đáng thương nói.

Hạ Noãn Noãn thở dài gật đầu. Rồi như nhớ ra điều gì, cô lấy hết dũng khí hỏi:

– Tiểu Bắc, cuối tuần này chiếu Harry Potter đây. Chúng mình đi xem nhé.

– Cuối tuần ư? Để tớ xem nào. Lộ Tiểu Bắc ngẩng đầu nhìn lên trời, trầm lặng suy tư, Hạ Noãn Noãn căng thẳng vô cùng, lo lắng quan sát những biểu hiện trên khuôn mặt cậu ấy, giống như người đợi phán quyết.

– Ồ! Hình như tớ đã hẹn hoa khôi một lớp đi ăn cơm rồi. Lộ Tiểu Bắc gơ hai tay tỏ vẻ bất lực, giọng gao nói.

– Ồ.

Hạ Noãn Noãn đáp lại có chút thất vọng.

– Khi khi! Đuôi Nhỏ. Cậu nhớ làm bài tập giúp tớ đây nhé. Tớ có việc phải đi trước đây.

Sau khi thấy Hạ Noãn Noãn gật đầu đồng ý, cậu cười rồi bỏ đi.

Lớp sương mù màu trắng sữa đã nuốt gọn bóng hình của cậu đến mức nhìn chẳng thấy, ngóng chẳng hay.

Hạ Noãn Noãn lấy tay vuốt mặt, bàn tay đầy nước mắt lạnh lẽo.

Hạ Noãn Noãn đã quen với việc Lê Phi Nhi trốn học. Mỗi lần, chỉ cần cô ấy cảm thấy bụng mình khó chịu là liền xin nghỉ. May mà chuyện cô ấy bị ngắt trong buổi học thể dục lần trước được thầy thể dục nói cho toàn trường biết. Thế nên tất cả các thầy cô đều nghĩ là cô gái này mắc bệnh rất nặng nên chẳng hề nghĩ ngờ gì cả.

Hạ Noãn Noãn nhân cơ hội này lấy vở bài tập ra làm câu hỏi ôn tập giúp Lộ Tiểu Bắc. Vừa làm xong thì có một tờ giấy bay đến trước mặt, cô ngẩng đầu lên và nhìn thấy Đồng An An đang tươi cười vẻ ân cần.

Hạ Noãn Noãn bỗng nhớ đến lời nhắn của cô ta sau khi tan học ngày hôm qua và chợt hiểu ra, Đồng An An đối xử tốt với cô và còn giúp cô giữ cô ta làm thế vì bà Bạch Mạn Lệ, mẹ cô ta.

Sau khi mở tờ giấy ra, quả đúng như cô đoán. cô chỉ nhìn thấy dòng chữ bằng mực đỏ. “Hạ Noãn Noãn, cậu có thay Bạch Mạn Lệ hẹn bố cậu được không?”

Trong đầu Hạ Noãn Noãn bỗng hiện lên cảnh ông Hạ Thiện Sinh ôm bà Bạch Mạn Lệ trên ghế sofa, đột nhiên cô cảm thấy dạ dày đảo lộn, trái tim đau nhói, bức bối như muốn ngạt thở.

Cô chẳng có chút hứng thú liền vo tròn tờ giấy đó rồi xé một tờ giấy trắng viết chữ thật to: “Bố tớ chỉ yêu mẹ Y Hạ thôi”.

Đường như tám chữ đó đã chiếm hết cả trang giấy. Cô cuộn tờ giấy lại rồi nhờ người phía trước chuyển đi. Cô lại cúi đầu xuống tiếp tục làm bài tập.

Sau khi chuyển tờ giấy đi thì không có tờ giấy nào chuyển đến nữa. Hôm đó chính là ngày trời yên biển lặng nhất trong chuỗi ngày thấp thỏm không yên của cô.

Tiếng chuông tan học vang lên, học sinh như nước thủy triều đổ tràn qua khung cửa hẹp, dòng nước đổ ra ào ào rồi quy tụ lại thành biển nhân chìm cả trường học.

Hạ Noãn Noãn chen lẫn trong đám đông đó. Từ xa, cô thấy Lộ Tiểu Bắc cùng một cô bạn có vóc dáng rất đẹp đang tay trong tay. Cô vô thức nhìn lại vóc dáng gầy gò mảnh khảnh của bản thân, cảm giác tự ti như đám mây đen bao phủ lấy cô.

Đến khi không còn nhìn thấy họ nữa, cô vẫn giống như người rơi xuống hố băng không thể nào thoát ra được, toàn thân rét lạnh run rẩy.

– Này, Hạ Noãn Noãn! – Đồng An An đuổi theo phía sau, khiêu khích nói, – Tớ hỏi lại cậu lần cuối, cậu có giúp Bạch Mạn Lệ không hả?

– Bỏ tớ chỉ yêu Y Hạ. Tớ cũng yêu Y Hạ. – Hạ Noãn Noãn nhìn thẳng vào mắt Đồng An An buống bình nói, – Tớ tuyệt đối sẽ không làm gì phản bội lại Y Hạ.

– Ha ha! Cậu thật là trung thành với à gái điểm đó. – Đồng An An mỉa mai.

– Y Hạ không phải là gái điểm. Bạch Mạn Lệ mới thật sự là gái điểm. – Con giận dữ của Hạ Noãn Noãn bốc lên, cô giận dữ phản bác.

– Cậu nói ai? Cậu nên rửa sạch mồm mình đi. – Đồng An An cũng bốc hỏa lên, – Hạ Noãn Noãn, cậu cũng giống như mẹ cậu đều là đồ gái điểm đê tiện. Lại còn chơi trò yêu đồng tính biến thái nữa. Thật là kinh tởm! Cậu cứ giả vờ đi, giả vờ đi. Cho dù có giả làm đức mẹ đồng trinh thì trên mặt cậu cũng khắc chữ gái điểm rồi. Cả đời này, cậu đừng có mơ xóa đi được.

– Cậu cút đi. – Không biết dùng khí lấy ở đâu ra mà Hạ Noãn Noãn lại có thể hét lên như vậy.

– Được lắm. Dám hét lên. Đồ bẩn thỉu, cậu tự xem lại mình đi. Cậu có tư cách gì chứ? – Đồng An An giẫm cọt rồi đẩy Hạ Noãn Noãn một cái.

Dường như đang dẫm trên đám mây bồng bềnh, Hạ Noãn Noãn chỉ cảm thấy cơ thể mình như có thêm đôi cánh, thật nhẹ nhàng!

Nhẹ nhàng lao xuống, ngã xuống.

– Đồng An An, cậu đừng có quá đáng như vậy. – Khi Hạ Noãn Noãn sắp ngã xuống đất thì trong chớp mắt, Tề Lạc đã đỡ cô lên. Cậu không kìm được liền trách mắng Đồng An An.

– Khi khi! Lốp trương đại nhân. – Đồng An An vừa nhìn thấy Tề Lạc liền biến thành một con người khác, nở một nụ cười giả dối,

– Tớ với cậu ấy đang đo sức xem ai khỏe hơn? Đúng không, Noãn Noãn?

Hai chữ cuối cùng, Hạ Noãn Noãn nghe mà nổi da gà. Để tránh có thêm một trận cãi cọ nữa, cô đành gạt đầu.

– Lần sau, nếu cậu muốn luyện tập thì đến tìm tớ. – Tề Lạc lạnh lùng nói, rồi xoay người hỏi về quan tâm, – Đuôi Nhỏ, cậu không sao chứ?

Hạ Noãn Noãn lại gạt đầu lần nữa. Lúc này cô mới nhớ ra là mình vẫn đang ở trong vòng tay Tề Lạc nên vội đẩy cậu ấy ra theo phản xạ. Vừa đứng vững, cô liền đối mặt với ánh mắt của Đồng An An, ánh mắt sắc bén đó bao gồm cả oán hận, ghen tỵ, phẫn nộ, bị thương... vô cùng phức tạp.

Dường như ánh mắt đó xuyên thấu, xé toạc, rồi cắt nát, giết chết con người cô.

Hạ Noãn Noãn hoang mang né tránh ánh mắt đó.

Khi cô ta trong vòng tay Tề Lạc, làm bộ đáng thương, giống như đức mẹ đồng trinh chịu ảm ức vô có, tôi thật sự hận đến nỗi chỉ muốn giết chết cô ta.

Người tôi yêu nhất lại đi bảo vệ cho đứa con gái tôi ghét nhất. Tên ngốc này làm sao thế nhỉ? Thật khiến tôi vừa buồn vừa giận.

Hạ Noãn Noãn, đến khi nào cậu mới có thể không làm cho tôi ghét cậu như vậy nữa?

Tôi sắp phát điên lên rồi. Bố cậu ức hiếp Bạch Mạn Lệ khiến người đàn bà này cả ngày phát cuồng vừa khóc lóc vừa la hét. Cậu cũng ức hiếp tôi, cướp đi người tôi yêu, đi đến đâu cũng xen vào chuyện của tôi.

Tôi buồn chán, đau lòng, oán hận.

Ôi! Thượng đế, xin người hãy mau làm cho hai bố con đáng ghét này biến mất đi. Con không thể nào chịu đựng được nữa.

Sớm muộn gì, tôi cũng bị bố con nhà đó giày vò cho phát điên mất thôi.

Thứ Sáu, vẫn chưa tan học, vài đám mây đen bay trên bầu trời. Khi sắp tan học, chúng liền biến thành một mảng đen kịt. Ngoài những lớp sắp tốt nghiệp ra, các lớp khác đều được tan học sớm. Hạ Noãn Noãn vội vàng về nhà. Cô vừa chạy đến chân cầu thang thì mưa đã rơi tí tách, tí tách.

Hạ Noãn Noãn bước lên vài bậc cầu thang.

Cầu thang hẹp, sáng tối lẫn lộn khó phân biệt. Trong bóng tối, một bóng người ngồi, lúc ẩn lúc hiện. Bà ta úp mặt vào đầu gối, mái tóc nhuộm màu tóc rồi bù xoà xuống, giống như một bông hoa kỳ dị đang nở rục rở.

Ồ! Người đàn bà đó ư? Bà ta... chẳng phải bà ta đã vào bệnh viện tâm thần rồi sao?

Hạ Noãn Noãn cảm thấy như trong chớp mắt, trái tim của mình bị người ta móc ra, toàn thân run rẩy, thậm chí chẳng còn chút sức lực nào để bước đi. Khuôn mặt bà Y Hạ trước khi chết lại hiện về trong đầu cô, nó phóng to ra, quay cuồng, nước mắt đau đớn kèm theo sự phẫn nộ tuôn ra.

Hạ Noãn Noãn nuốt vài miếng nước bọt, cố kìm nén cơn giận xuống. cô đi qua người đàn bà đó, tìm chìa khóa, chuẩn bị mở cửa. Nhưng mấy lần đều không được vì tay cô run quá.

Chết tiệt!

Cô lăm bằm chửi rủa rồi lại cắm chìa khóa vào ổ.

– Hạ Noãn Noãn.

Người đàn bà đó ngẩng đầu lên buồn bã gọi.

Hạ Noãn Noãn giật mình, tay run bắn lên khiến chìa khóa rơi xuống đất, phát ra âm thanh trong trẻo.

– Ồ! Bạch Mạn Lệ. Hạ Noãn Noãn ngoái đầu lại, giật mình thốt lên.

– Cháu có thể cho cô vào gặp bố Hạ Thiện Sinh của cháu được không?. Bạch Mạn Lệ lúc này hoàn toàn không hề có vẻ giễu cợt và kiêu ngạo trước đây mà giống như một kẻ ăn mày hèn mọn, xin ăn một cách đáng thương.

Lòng Hạ Noãn Noãn nhói đau nhưng cô vẫn lạnh lùng lắc đầu.

Bạch Mạn Lệ thất thần nhìn cô trong vài giây, bỗng nhiên bà ta gào khóc ầm ĩ. Nước mắt ướt đầm, mascara màu đen của bà ta cứ thế lăn xuống. Dưới ánh sáng chớp chờn, hốc mắt bà ta sụp xuống như vũng nước sâu thẳm. Trông bà ta thật thảm hại, giống như một bông hoa khô héo ulla tàn.

Hạ Noãn Noãn vội vàng cúi xuống nhặt chìa khóa lên, hoang mang mở cửa. Mùi khói thuốc nồng nặng lập tức bốc lên, xuyên qua làn khói thuốc dày đặc đó, cô nhìn thấy khuôn mặt một người đàn ông. Những nếp nhăn, vết tích của năm tháng kéo dài chẳng chịt như kênh rạch, là nỗi bi thương và đau đớn.

– Bố. Hạ Noãn Noãn nhẹ nhàng gọi, nước mắt không tài nào kìm được cứ thế tuôn ra.

Ông Hạ Thiện Sinh không ngẩng đầu lên, vẫn tiếp tục hút thuốc.

Hạ Noãn Noãn nhìn thấy đầu lọc vút đầy dưới đất, giống như những xác chết sau trận chết ác liệt. Trong chớp mắt, trái tim cô lại bắt đầu đau nhói.

– Thiện Sinh, Thiện Sinh. Anh đừng rời xa em. Em có thể đồng ý với anh bất kỳ điều gì. Chỉ cần anh đừng rời xa em. Em nguyện làm tất cả mọi thứ. Bạch Mạn Lệ nghe thấy bên trong có tiếng động, nhân lúc cửa chưa khóa, bà ta xông vào, mặt đầm đìa nước mắt cầu xin.

Hạ Noãn Noãn cố gắng tóm lấy người đàn bà điên này lôi ra ngoài cửa nhưng bà ta giống như mọc rễ dưới đất, dù có kéo thế nào cũng không nhúc nhích.

– Cút đi. Bà cút đi. Đừng làm phiền bố tôi nữa. Tôi cầu xin bà. Tôi cầu xin bà. Hạ Noãn Noãn khóc thét lên.

Ông Hạ Thiện Sinh ngồi yên trên ghế sofa nhìn hai người phụ nữ đang giằng co ngoài cửa giống như một pho tượng cứng đờ.

Mãi sau, cuối cùng ông cũng dụi điếu thuốc trên tay, quất lên.

– Dừng lại. Hai người dừng cả lại cho tôi.

Hai người phụ nữ một lớn một bé đều đồng thời im bật, hướng ánh nhìn về phía ông Hạ Thiện Sinh.

– Noãn Noãn, con về phòng đi. Ông Hạ Thiện Sinh từ tốn nói rồi lại quay sang phía Bạch Mạn Lệ, khôi phục lại vẻ lạnh lùng như trước: – Chúng ta ra ngoài nói chuyện. Con bé còn phải làm bài tập.

Bạch Mạn Lệ thất thần như người mất hồn gật đầu, lặng lẽ đi ra ngoài.

Không lâu sau, ngoài hành lang vang lên tiếng bước chân nặng nề đi xa dần.

Hạ Noãn Noãn khóa cửa lại, nhìn ngôi nhà trống trơn, dường như tất cả hơi ấm và sức lực trong cơ thể cô đều bị rút cạn. Tầm thân gầy gò mảnh khảnh của cô dựa vào cánh cửa sắt lạnh lẽo từ từ trượt xuống.

Tối hôm đó, Hạ Noãn Noãn gửi tin nhắn cho Lê Phi Nhi. Cô lại hỏi, tại sao cả tuần nay cô ấy không đến lớp.

Sau khi gửi tin nhắn, cô để điện thoại ở chế độ rung rồi nắm chặt trong lòng bàn tay đợi tin nhắn trả lời.

10 phút, nửa tiếng, một tiếng...

Thời gian cứ thế trôi đi nhưng điện thoại vẫn nằm im như chết, không hề có động tĩnh gì. Một tiếng 17 phút, cuối cùng như tan vỡ, cô bật dậy, vội vàng mặc áo khoác rồi lao ra ngoài.

Mấy chục bậc cầu thang mà cô nhảy vài bước đã xuống tới nơi. Với tốc độ chạy một trăm mét, cô lao vào màn mưa. Chưa chạy được bao xa, cô đã ướt sũng như chuột lột. Cái lạnh không kiêng nể ai cứ thế xâm chiếm lấy cơ thể cô, không kìm được, cô run lên bần bật.

Đến lúc ngồi lên xe taxi thì toàn thân cô đã ướt sũng. Nước mưa từ trên mái tóc nhỏ xuống, rồi hòa với nước mắt cùng lạnh lẽo.

Cô đơn, lạnh lẽo.

– Phó Đại Diệp Từ. Hạ Noãn Noãn run rẩy nói.

– Ôi! Cô em, muộn thế này cô còn đến phố Đại Diệp Từ làm gì? Người lái xe ngoài đầu giạt mình nhìn cô, nghi ngờ hỏi.

– Anh im đi! Ai là cô em? Ai là cô em? Hạ Noãn Noãn vừa nghe đến hai từ nhảy cảm đó liền như phát cuồng gào lên.

Người lái xe vội vàng im lặng. Trong xe vô cùng yên tĩnh, Hạ Noãn Noãn còn nghe rõ cả tiếng tim mình đập, mỗi lần tim đập, cô đều đau đớn như muốn ngạt thở.

Trái tim quặn đau, trái tim quặn đau chết tiệt!

Một lát sau, chiếc xe đã đến phố Đại Diệp Từ. Hạ Noãn Noãn trả tiền rồi vội vã xuống xe. Vào lúc cánh cửa xe đóng sầm lại, cô nghe thấy tiếng người lái xe chửi rủa, đồ điên.

Đồ điên ư?

Ha ha! Đúng vậy. Chẳng qua chỉ là một kẻ điên thôi mà. Nếu có thể biến thành kẻ điên, chẳng dễ tâm đến chuyện gì, cả ngày cười ngây dại, có lẽ như vậy còn hạnh phúc hơn bây giờ.

Hạ Noãn Noãn mĩa mai nghĩ. Như kẻ mất hồn, cô đi xuyên qua màn mưa dày, men theo con đường quen thuộc, lê đôi chân nặng nề đến nhà Lê Phi Nhi.

Cửa không khóa, cô nhẹ nhàng đẩy cánh cửa sắt loang lỗ vết gỉ bước vào nhà. Không khí trong nhà phảng phất mùi ẩm ướt của nước mưa, mùi thuốc bắc nồng nặc trước đây bỗng không còn nữa. Hạ Noãn Noãn cảm thấy rất lạ, cô hít thật sâu để xác định cho chắc chắn, không có, vẫn không có.

Hạ Noãn Noãn cảm thấy trong chớp mắt, trái tim mình như nứt ra, rồi những cơn đau nhói đó vỡ vụn, không ngừng, không ngừng rơi xuống, đem cả trái tim cô cùng rơi xuống hố băng, đến cả máu cũng đông lại.

Cô mới bước được một hai bước thì vội lao đến, dường như cô dùng toàn bộ sức mạnh của cơ thể để lao tới.

Chính giữa phòng, một chiếc bóng đèn 15W đang đưa chiếu ánh sáng lạnh lẽo u ám. Chính giữa bức tường treo một bức ảnh phóng lớn được che bằng vải đen. Dưới bức ảnh là một chiếc bàn phủ khăn trắng bày mấy cái bát nhỏ. Vài cây nến tỏa ra ánh sáng lúc mờ lúc tỏ, giống như con cá sắp chết, đang thoi thóp thở.

Lê Phi Nhi quay lưng về phía cô, đầu cô trùm một mảnh khăn xô trắng, chiếc khăn dài quét trên mặt đất, như một bông hoa u sầu nở ra từ mặt đất.

– Phi Nhi, Phi Nhi, bà cậu... – Hạ Noãn Noãn vừa mở miệng ra thì đã thốt không thành tiếng.

Lê Phi Nhi nghe thấy tiếng động liền ngoái đầu lại mỉm cười. Dưới ánh đèn, đôi mắt cô ấy sáng bừng lên.

Dường như chỉ cần chạm nhẹ vào là sẽ rơi nước mắt.

– Noãn Noãn, cậu đến rồi. Bà tớ rất nhớ cậu, bà luôn nhắc đến cậu, nói muốn ăn cháo cậu nấu. Tớ đã nấu cháo cho bà ăn, cố ý giả làm cậu, bà không nhìn thấy và cứ tưởng là cậu nên ăn rất vui vẻ. Lê Phi Nhi cười nói thật khế. Nụ cười rạng rỡ đó giống như bông hoa mùa hè lấp lánh.

– Phi Nhi, tớ xin lỗi. Tớ đã đến muộn. Tớ đã đến muộn thật rồi. Hạ Noãn Noãn chạy đến quỳ sụp xuống. Xương cô va vào nền đất cứng lạnh lẽo phát ra tiếng rắc rắc. Máu chảy ra, ướt đầm đầu gối nở ra bông hoa kỳ dị.

Nhưng không hề đau. Không hề đau.

– Noãn Noãn, bà tớ không cần tớ nữa sao? An Doãn Thần cũng không cần tớ. Liệu cậu có bỏ rơi tớ không? Liệu cậu có bỏ rơi tớ không? Lê Phi Nhi bỗng như người điên lập đi lập lại câu hỏi, không biết vì sợ hay vì lạnh mà toàn thân cô run lên bần bật.

– Phi Nhi, Phi Nhi, cậu tỉnh lại đi. Cậu tỉnh lại đi. Hạ... Noãn... Noãn... mãi mãi không rời bỏ cậu đâu. Hạ Noãn Noãn mặt đầm đìa nước mắt thót ra mấy từ.

– Noãn Noãn, tớ sợ, tớ sợ lắm!. Cuối cùng, nụ cười trên mặt Lê Phi Nhi cũng biến mất. Cô ấy giống như một con búp bê bị hỏng nói mê, những giọt nước mắt nóng bỏng cứ thế từng giọt, từng giọt rơi xuống: – Chẳng ai cần tớ nữa. Cả thế giới này đều vứt bỏ tớ. Con của tớ, nó chưa sinh ra đã bị cả thế giới vứt bỏ rồi. Điều không cần tớ. Không cần tớ.

– Ô! Phi Nhi, cậu có thể làm cho tớ bớt đau lòng đi được không? Đồ ngốc, cậu đúng là đồ ngốc, cậu vẫn còn Hạ Noãn Noãn! Hạ Noãn Noãn!. Hạ Noãn Noãn gào lên như người điên rồi ôm cô gái đang run rẩy trước mặt vào lòng.

Trong nháy mắt, cô nghe thấy tiếng trái tim vỡ thành từng mảnh như thủy tinh.

Hạ Noãn Noãn hận là mình không thể biến thành lớp vỏ ngoài cứng rắn để bao bọc cho cô gái đau khổ trước mắt. Không để cho cô ấy phải chịu bất kỳ tổn thương nào.

– Noãn Noãn, chúng ta sẽ không thể nào ở bên nhau mãi mãi được.

Mãi sau, Lê Phi Nhi ghé sát vào tai cô cười quái dị. Rồi cô hét sức đẩy cô ra, thều thào nói.

Hạ Noãn Noãn, người bạn tốt nhất trong cuộc đời của tớ.

Mong cậu tha lỗi cho tớ không thể ở mãi bên cậu. Cuối cùng, tình bạn của chúng ta vẫn không thoát khỏi vòng hợp tan của cuộc đời. Tớ phải đi đây, đi đến một nơi rất xa để tìm người tớ yêu nhất. Tớ biết sẽ có ngày tớ trở lại Ly Thành, bởi vì cậu ở đây. Góc rẽ của tớ ở đây.

Hạ Noãn Noãn, cậu biết không?

Tớ và cậu đã là bông hoa kếp cùng chung dòng nhựa sống. Bây giờ, tớ chỉ tạm thời biến thành cánh diều để cậu thả lên bầu trời, đi tìm ước mơ. Nhưng cậu cần biết rằng, cậu mãi mãi là người nắm đầu dây. Dù tớ bay xa đến mấy thì cậu cũng sẽ kéo tớ về. Cậu cuộn dây lại là tớ sẽ trở về.

Hạ Noãn Noãn, đợi tớ nhé.

Tớ yêu cậu như yêu tính mạng của mình và đứa trẻ. Trên thế giới này, không ai có thể yêu cậu hơn tớ, cũng như không ai có thể yêu tớ hơn cậu.

Nếu có thể.

Tớ nguyện vì cậu mà cháy thành tro bụi. Tớ cam tâm tình nguyện.— Trích blog của Lê Phi Nhi.

Sau khi chôn cất bà xong, Lê Phi Nhi cũng biến mất luôn. Cô ấy đã chọn một cách thật tàn nhẫn, đó là bỏ đi mà không từ biệt. Thậm chí, không hề để lại bất kỳ một lời nhắn nào.

Hạ Noãn Noãn như phát điên, cô đi tìm tất cả mọi ngõ ngách của Ly Thành nhưng chẳng hề thấy tung tích gì của cô ấy. Cô ấy đã đoạn tuyệt quan hệ như vậy rồi biến mất, đem theo toàn bộ hơi ấm của Hạ Noãn Noãn

Mùa đông năm nay đến sớm vậy.

Cái lạnh trùm kín cả bầu trời và mặt đất, dường như trong không khí có những lưỡi dao sắc nhọn, chỉ cần gió thổi là nó sẽ cứa lên mặt mọi người. Để lại vết sẹo trong suốt, máu tươi được đem đi đặt nền móng cho số phận còn nổi đau thì lại bị giấu kín đi.

Hạ Noãn Noãn linh cảm rằng Lê Phi Nhi đã đi tìm An Doãn Thần. Có lẽ một ngày nào đó tìm được rồi, cô ấy sẽ quay trở về.

Không, không phải là có lẽ mà là nhất định sẽ quay về.

Vì trong tim có niềm tin chờ đợi nên Hạ Noãn Noãn đã đến trường làm thủ tục bảo lưu cho Lê Phi Nhi. Nhưng thủ tục này không hề đơn giản như cô tưởng tượng, cô phải đến phố Đại Diệp Tử lấy giấy xác nhận Lê Phi Nhi là trẻ mồ côi, rồi lại phải làm bệnh án giả là cô ấy bị bệnh nặng không thể đến trường được. Cuối cùng thì mọi việc cũng ổn.

Thật may mắn là Hạ Noãn Noãn vừa làm xong thủ tục bảo lưu thì trong trường xuất hiện tin đồn, một cô gái vì có thai nên bị bỏ rơi, cô ấy đã bỏ học đi tìm bạn trai của mình.

Điều càng làm Hạ Noãn Noãn tức giận là trên bản tin báo mạng của trường có người đã đăng ảnh Lê Phi Nhi hát ở hộp đêm.

Bức ảnh đó trở thành bức ảnh nóng nhất của Mộc Xuyên, nó đã lập kỷ lục, chỉ trong một ngày mà đã có hàng vạn lượt xem. Hạ Noãn Noãn lật xem những dòng comment bên dưới, vô số người, tập thể kiến nghị đuổi cô gái này ra khỏi trường để trả lại sự thuần khiết cho trường Mộc Xuyên.

Không cần suy nghĩ nhiều, Hạ Noãn Noãn cũng biết người đó là ai. Chỉ có Đồng An An mới có thể làm những chuyện như thế này.

Dường như có con dao nhọn cứa vào lòng, đau đớn vô cùng.

Hạ Noãn Noãn chưa xem xong đã tắt luôn máy tính, vội vàng tới quầy tính tiền rồi ra khỏi hàng net. Ánh nắng mùa đông bao phủ trên đầu chiếu xuống lớp tuyết dày trên mặt đất, hắt ra những chấm sáng loang lổ, lốm đốm, lấp lánh.

Mắt của cô như kẻ bị mù đau nhói khó chịu. Mất đi ánh sáng, tất cả cảnh phồn hoa đều trở thành cái bóng trắng rồi rầm phức tạp, hoa anh đào run rẩy rụng xuống, nhẹ nhàng chết đi.

Đứng ở đầu con phố ồn ào nhộn nháo, tất cả đều như tĩnh lại, cả thế giới bỗng trở nên tĩnh lặng. Hạ Noãn Noãn rất hy vọng rằng, lúc này, trong đám đông, có một cô gái đội mái tóc giả màu vàng lao đến vỗ vai cô, rụt rè gọi cô, Noãn Noãn.

– Hạ Noãn Noãn, tớ quay về rồi.

Hai hàng lệ dài chảy xuống khuôn mặt cô. Một giây sau, chúng bị gió lạnh thổi khô, chỉ còn lại băng lạnh trên mặt. Tim cũng đóng băng.

Mùa đông năm 2004, mấy năm nay Ly thành mới có một trận tuyết lớn đến như vậy.

Khi những bông tuyết đầu tiên hôn lên mặt đất, tớ lại nhớ tới cậu, Lê Phi Nhi. Giờ này cậu đang ở đâu? Ở nơi đó có tuyết rơi không?

Cậu đi rồi, tuyết cũng đến.

Hóa ra tớ rất ghét mùa đông và chỉ thích mùa hè. Nhưng tớ lại thích mùa đông này, đứng trên tuyết, dang rộng đôi tay, tớ sẽ nhớ đến cậu. Nhớ đến đứa con của cậu.

Tớ mong ngày được gặp lại cậu, cậu bế đứa bé chạy về phía tớ. Ồ! Nghĩ đến ngày này, tớ lại cảm thấy hạnh phúc muốn chết đi được.

Phi Nhi, Phi Nhi đừng cảm của tớ, tớ là đứa trẻ ngốc được sinh ra bằng tình yêu. Cậu rất giống Y Hạ, nhiều lúc tớ còn không thể phân biệt nổi hai người ai là ai.

Thượng đế phù hộ, xin hãy để cho Phi Nhi của con được hạnh phúc. Dù cho con có cháy thành tro bụi, dù cho con có vì thế mà chết đi, dù cho con mãi mãi không có được tình yêu của Lộ Tiểu Bắc.

Con cũng cam lòng. Con cũng cam lòng. Con cũng cam lòng.

Vì hạnh phúc của Phi Nhi mà trả bất cứ giá nào. – Trích blog của Hạ Noãn Noãn.

Bạn đang đọc truyện *Mùa Hè Năm Đó Chúng Ta Cùng Tốt Nghiệp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7: Cô ấy cô đơn hơn cả pháo hoa

Khói lửa, pháo hoa

Nó sinh ra và biến đi trong chớp mắt.

Dù tan biến nhưng vẫn cam tâm ánh nguyện.

Pháo hoa chưa từng thất bại cũng như tình yêu chưa từng thất bại

Nếu tình yêu đẹp nhất đã không cần đổi lại bằng nỗi đau tột cùng nhất.

Vậy thì, em thà...

Một thoáng huy hoàng, rồi lặng lẽ ngàn năm.

Lại một mùa hè nữa vội vàng đến mang theo nhuê khí không thể cản, bao trùm cả mặt đất mịt mù trắng xóa, trắng thành hư vô.

Đã nửa năm rồi Hạ Noãn Noãn chưa gặp lại Lê Phi Nhi, cô chỉ nhận được một cuộc điện thoại của cô ấy vào 11 giờ tối ngày cuối cùng của năm 2004.

Khi màn hình điện thoại hiện lên số lạ, Hạ Noãn Noãn đã có linh cảm mạnh mẽ, tim cô đập nhanh hơn, máu không ngừng bơm lên não, đến ấn nút nghe mà ngón tay cũng run rẩy.

Giây phút im lặng dài, chẳng ai gác máy, đầu bên kia, sau tiếng thở hổn hển, cuối cùng cũng có tiếng khóc khàn khàn.

– Phi Nhi, là Phi Nhi ư?

Hạ Noãn Noãn vừa mở miệng nói, những giọt nước mắt nhớ nhung lại như nước thủy triều ngập tràn lồng ngực.

– Noãn Noãn, tớ nhớ cậu.

– Cậu và con của cậu có khỏe không? Cậu quay về đi được không? Tớ xin cậu hãy quay về đi.

Hạ Noãn Noãn khẩn thiết nói.

– Noãn Noãn, tớ sẽ quay về nhưng không phải là bây giờ. Cậu đợi tớ

nhé.

– Được. Bao lâu tớ cũng sẽ đợi cậu.

Sau đó lại là một trận khóc cổ nín nức nghẹn, bỗng điện thoại gác máy.

Khi Hạ Noãn Noãn gọi lại thì đầu bên kia đã tắt máy. Một lát sau, khi cô gọi đến thì số điện thoại đó đã khóa.

Hạ Noãn Noãn như mất hết sức lực ngồi sụp xuống, muốn khóc mà không có nước mắt. Hốc mắt thâm quầng cạn khô đầy tuyệt vọng. Tay cô chẳng còn chút sức lực buông thõng xuống, chiếc điện thoại rơi xuống đất phát ra tiếng “cạch” giòn tan.

Đúng vào lúc này, ngoài cửa sổ có tiếng nổ lớn của pháo hoa. Hạ Noãn Noãn mở cửa sổ ra nhìn những chùm pháo hoa đang nở trên trời.

Nó nở bung ra, rồi biến mất, không nhìn thấy nữa. Một thoáng huy hoàng, lặng lẽ nghìn năm.

Đôi mắt cạn khô lại dâng lên màn sương mù, cô ngẩng mặt lên, pháo hoa rơi vào đôi mắt sâu thẳm nhưng làm sao nước mắt lại không thể chảy vào tim.

Đi dưới hàng cây ngô đồng, cuối cùng cũng có thể cảm thấy bầu trời trong xanh trên đầu. Con gió mát đầu hạ thổi qua, bên tai là những tiếng lao xao xào xạc. Chỉ là khi nhắm mắt lại, Hạ Noãn Noãn sẽ nhớ tới hai người: Y Hạ và Lê Phi Nhi.

Đó đều là hai người phụ nữ dũng cảm, cao quý, kiêu sa và bướng bỉnh. Họ là những bông hoa anh túc dại, trời sinh ra đã mang theo mùi hương mê ly kỳ dị và cả hơi thở nguy hiểm.

Ôi! Ông trời biết là tôi nhớ họ đến chừng nào.

Giờ tự học buổi sáng, Hạ Noãn Noãn vẫn lén lén lút lút mạo nét chữ làm bài tập hôm trước cho Lộ Tiểu Bắc. Dường như điều này đã thành thói quen, mỗi sáng trên bàn của cô đều có quyển vở bài tập của cậu ấy. Cô vẫn là khán giả trung thành nhất trong các trận bóng rổ, giúp cậu ấy bê trà rót nước, giúp này giúp nọ, như một người đầy tớ trung thành nhất. Mỗi khi cậu ấy buồn, cô luôn lặng lẽ ngồi bên cậu, nghe cậu phàn nàn. Nhưng chàng trai mà cô yêu đến tận xương tủy, yêu đến mức không thể sống thiếu được, yêu đến mức tim không thể chứa nổi lại mãi mãi không thấy được tình yêu của cô.

Trong mắt cậu ấy, cô chỉ là hư vô, biến thành một điểm không đáng kể gì.

Nhưng Hạ Noãn Noãn không hề biết rằng, mỗi lần cô đến gần Lộ Tiểu Bắc, phía sau cô lại có một đôi mắt u buồn đang dõi theo cô.

Cô không nhìn thấy.

Cũng giống như Lộ Tiểu Bắc không nhìn thấy nỗi buồn của cô.

Còn Đồng An An vẫn ngông nghênh càn rỡ, mang theo khí thế hung hăng, lạnh lùng, cười ngạo nghễ chẳng kiêng nể ai, tự nhiên không gò bó chạm vào đám con trai hút thuốc, uống rượu. Giống như một bông hoa anh túc dại hấp dẫn vô số nam sinh vì cô ta mà phát điên phát cuồng. Chỉ có điều chẳng ai biết rằng trong lòng cô ta có một vết thương không thể nào lành lại được, trong mắt Tề Lạc, cô chẳng có chút ấn tượng gì.

Loáng một cái, tuổi 17 sắp đi qua, tuổi 18 sắp đến.

Trong lồng ngực mỗi người đều có một chiếc gai nhọn, đâm sâu vào, đến chảy máu rơi nước mắt. Tất cả những đau đớn đều được che giấu sau nụ cười thất thường.

Càng cười thì càng thấy đau khổ.

Càng đau thì càng cười vô tâm.

Những nỗi nhớ đó nảy mầm nhưng không ra hoa.

Những tình yêu đồ sấu sắc nhưng không kết quả.

Tiết cuối cùng của buổi chiều là tiết thể dục. Hơn bốn giờ, mặt trời vẫn tràn trề sinh lực nằm trên bầu trời, không hề có chút ý định xuống núi. Đường như nó vẫn bền bỉ chiếu xuống mặt đất.

– Lê Phi Nhi bước ra khỏi hàng và đứng nghiêm. – Thầy thể dục đã quen với câu khẩu lệnh này. Mặc dù Lê Phi Nhi đã bảo lưu hồ sơ hơn nửa năm nay nhưng thầy ấy vẫn giữ thói quen đó.

Đội hình ngay ngắn bỗng bật cười râm râm. Khuôn mặt đen bóng của thầy thể dục cũng hơi đỏ ửng. Thầy cười gượng gạo, cho học sinh tập vài động tác rồi tuyên bố giải tán, tự do vận động.

Oh yeah!

ÀM

Các bạn học sinh vui mừng giờ ngón tay biểu tượng chiến thắng và nhanh chóng tản ra khắp nơi.

Hạ Noãn Noãn lặng lẽ đi đến bãi cỏ bằng phẳng không người. Đây là một nơi yên bình, cỏ dại mọc rất cao nhưng không có người cắt. Bầu trời xanh biếc trải rộng khắp nơi.

Cô ngồi im lặng, dường như cả người cô chìm trong biển cả cuộn trào dữ dội. Ngẩng đầu lên nhìn mặt trời đỏ tươi, nhưng giọt nước mắt nhớ nhung không gì kìm nén được lại lăn xuống. Một giây sau, chúng bị mặt trời sấy khô, chỉ còn cảm giác man mát trên mặt.

– Đuôi Nhỏ, cậu ở đây ư?. Không biết Lộ Tiểu Bắc từ đâu chui ra, vỗ vỗ vai cô.

Dưới ánh mặt trời, vệt nước mắt còn vương lại trên mặt cô trắng bệch trông như người bị ốm.

– Đuôi Nhỏ, cậu làm sao thế? Cậu không khỏe ư?. Lộ Tiểu Bắc lo lắng hỏi.

Lúc này, cậu mới bừng tỉnh phát hiện ra, hóa ra cô gái luôn ở bên mình, luôn giúp đỡ mình, luôn im lặng khiến người khác không cảm nhận được sự tồn tại này cũng có nỗi buồn và đau đớn mà cậu chưa bao giờ cảm nhận được.

Nghĩ đến đây, Lộ Tiểu Bắc bỗng cảm thấy áy náy và đau lòng.

Lúc đó, cậu cảm thấy chưa bao giờ mình muốn hiểu cô, muốn nhìn thấu cô đến thế.

ÀM

Con gió mát tặng cho cơ thể người thiếu nữ mùi hương ngọt ngào.

Lộ Tiểu Bắc cảm thấy đây là lần đầu tiên mình thật sự ở gần Hạ Noãn Noãn.

– Ồ! Tiểu Bắc. Hạ Noãn Noãn nhẹ nhàng gọi: – Tớ không sao. Tớ khỏe như trâu vậy.

– Khi khi! Vóc dáng cậu gầy gò mảnh khảnh như vậy mà còn nói khoẻ. Tớ thấy gần giống con khi thì có. Lộ Tiểu Bắc bị cô đùa liên tục lại cô.

Mặt cậu ấy hướng về phía cô, khuôn mặt ngược sáng, nụ cười rạng rỡ trong nắng, trong bóng râm giao nhau lấp lánh mờ mờ tỏ tỏ giống như một đóa hoa đang nở. Hạ Noãn Noãn nhìn thấy mà lại như kẻ mất hồn.

– Ồi! Sắp tan học rồi. Tớ đi thu dọn sách vở chuẩn bị về nhà đây. Hạ Noãn Noãn lẩn tránh ánh mắt đó, không đợi Lộ Tiểu Bắc trả lời, cô đã vội vã chạy đi như một chú nai con.

Lộ Tiểu Bắc bỗng cảm thấy dây đàn trong lòng nhẹ nhàng gãy lên.

Rất lâu rất lâu cũng không thể nào bình lặng lại được.

Sau khi tan học, Hạ Noãn Noãn ra chợ mua đậu xanh và hạt trần châu rồi mới về nhà. Thời tiết càng ngày càng nóng, cô chuẩn bị nấu chè đậu xanh cho ông Hạ Thiện Sinh giải nhiệt.

Hạ Noãn Noãn lấy chìa khóa mở cửa, căn phòng trống không, đến cả một bóng người cũng không có. Cô đoán chắc một lúc nữa ông Hạ Thiện Sinh mới về đến nhà nên mở máy nghe nhạc, đặt một chiếc đĩa CD của Châu Kiệt Luân vào. Khi tiếng nhạc nổi lên, cô mặc tạp dề rồi đi vào bếp nấu chè.

Bận cả buổi cuối cùng cô cũng nấu xong nồi chè. Hạ Noãn Noãn tháo tạp dề ra đi đến rồi ngồi trên ghế sofa xem ti vi.

Đúng lúc này, cô nghe thấy tiếng bố ở trong phòng. Trí tò mò khiến cô đến nhìn qua lỗ khóa cửa. Trên tấm ga mỏng xuất hiện hai bóng người. Chắc chắn là hai người. Một là ông Hạ Thiện Sinh, người kia qua mái tóc dài màu đỏ có thể chắc chắn là Bạch Mạn Lệ. Rõ ràng, hai người ngủ rất say.

Cảnh tượng đó đập vào mắt khiến Hạ Noãn Noãn đau đớn. Nhìn mãi nhìn mãi, hai người trước mặt đều biến thành một mảng trắng xóa, quần lấy nhau.

Sau đó, biến thành khuôn mặt của Lê Phi Nhi và An Doãn Thần. Nó quay cuồng trong đầu cô rồi lại phóng to ra.

Con phần nộ khiến tim cô đau nhói. Đường như chỉ cần mở miệng là ngọn lửa sẽ phun ra khỏi lồng ngực.

Rầm! Rầm!

Không biết lấy dũng khí ở đâu ra mà Hạ Noãn Noãn bỗng như phát điên đập mạnh vào cánh cửa.

Hai người đang ngủ trên giường bùng tỉnh, ông Hạ Thiện Sinh vội vàng khoác áo ngủ nhảy dựng lên. Bạch Mạn Lệ với cơ thể trắng ngần thung thảng ngồi dậy mặc quần áo.

— Bố, bố... Hạ Noãn Noãn tức giận không nói nên lời.

— Noãn Noãn, hôm qua bố uống say, bố không biết gì cả. Con tin bố một lần thôi được không?. Ông Hạ Thiện Sinh vội vàng cầu khẩn, lại như nhớ ra chuyện gì, ông ngoái đầu nhìn Bạch Mạn Lệ, thấy bà ta đã mặc xong quần áo, ông liền bước tới lời bà ta ra khỏi phòng.

Có lẽ ông làm bà ta đau nên Bạch Mạn Lệ bỗng kêu thét lên. Ông Hạ Thiện Sinh chẳng thèm để ý mà vẫn tiếp tục lời bà ta đi.

Cuối cùng, không chịu nổi nữa, bà ta đã òa khóc lên.

— Bố, con về phòng đây. Hai người cứ tiếp tục đi nhé. Tốt nhất là gọi hết cả hàng xóm đến xem vỡ kịch khô hài này xem có mất mặt không!. Hạ Noãn Noãn lạnh lùng nhìn ông Hạ Thiện Sinh, mắt đầy vẻ tuyệt vọng: — Bố, bố làm con thất vọng quá!

Nói xong, Hạ Noãn Noãn chạy như bay về phòng rồi đóng sầm cửa lại.

Ông Hạ Thiện Sinh ngẩng người đứng nhìn đứa con gái yêu quý nhất của mình, tim ông như vỡ ra thành từng mảnh, đau đớn làm cho khuôn mặt ông biến dạng. Mặt mũi mồm miệng của ông như thu lại khiến cho ông càng trở nên già nua.

— Noãn Noãn. Ông Hạ Thiện Sinh như kẻ mất hồn nhìn về phía cánh cửa đóng chặt gọi.

— Như vậy chẳng phải càng tốt sao? Con gái anh đã lớn rồi. Cuối cùng nó cũng phải hiểu cho bố mình. Bà Bạch Mạn Lệ nhân cơ hội này bước lên trước vờ an ủi nói.

— Cút đi! Cô cút đi cho tôi. Hôm qua, có phải cô đã cho thuốc vào trong đồ uống của tôi không? Cô nói đi. Cô là đồ gái điếm đê tiện. Cút đi. Ông Hạ Thiện Sinh như con thú hoang bị người ta thọc dao vào mình, gào thét lên dữ dội.

— Không phải như vậy. Chỉ là vì em quá yêu anh. Hạ Thiện Sinh, anh biết không? Sự nóng nản và từng trải của anh giống như liều thuốc độc ngấm vào em. Em rời xa anh giống như kẻ nghiện phải bỏ ma túy. Em không thể sống nổi. Em xin lỗi. Em xin lỗi. Bà Bạch Mạn Lệ hoảng hồn vội vàng bước lên kéo tay ông Hạ Thiện Sinh khuy lự cầu khẩn.

— Buông tay tôi ra! Đừng giải thích với tôi nhiều như vậy. Ông Hạ Thiện Sinh lạnh lùng gạt bà ta ra, quay lưng lại, chán ghét nói: — Cô đi đi. Xin mời cô đi cho. Tôi không muốn thấy mặt cô nữa.

— Hạ Thiện Sinh!. Mắt bà Bạch Mạn Lệ ngấn đầy nước mắt tuyệt vọng.

— Cút!. Ông Hạ Thiện Sinh buông thêm một từ.

Bà Bạch Mạn Lệ như kẻ mất hồn đứng dậy, ánh mắt sợ hãi, nước mắt nóng bỏng lạnh lẽo rơi xuống.

Bà lão đảo, lặng lẽ bước ra cửa.

Hạ Noãn Noãn ngồi sụp xuống bên cửa, gục mặt vào đầu gối, nghe hai người bên ngoài từ lúc cãi nhau kịch liệt đến lúc yên lặng trở lại, tay ôm mặt khóc, nước mắt nóng hổi chảy tràn qua các kẽ tay.

Một lát sau, bên ngoài có tiếng gõ cửa.

Hạ Noãn Noãn cố kìm nén, cắn chặt môi để không phát ra tiếng khóc. Môi cắn chặt cũng chỉ là lặng lẽ khóc.

Không một âm thanh, giống như nỗi đau bị nén lại.

Từ trên môi, mùi tanh lạnh giá bốc lên, cô lấy tay quệt máu chảy ra rồi lại tiếp tục gục mặt vào đầu gối.

Tiếng động kéo dài khoảng gần năm phút rồi cuối cùng cũng ngừng lại. Mãi sau, Hạ Noãn Noãn nghe thấy tiếng đóng cửa, cô biết bố cô lại ra ngoài.

Hạ Noãn Noãn gạt nước mắt, mở cửa, lặng lẽ đi vào buồng tắm. Trong gương, miệng cô đầy máu giống như màu son khiến cho cô trông thật đẹp. Hạ Noãn Noãn mở miệng cười cứng đờ, cười mãi cười mãi, nước mắt nóng hổi cứ thế tuôn trào.

Cô mở vòi nước, cắm cả đầu mình vào trong chậu nước mát lạnh. Nước mát hòa với máu cùng chảy vào miệng, dạ dày co thắt đau đớn, cô vội ôm lấy

bồn cầu, xây xẩm mặt mày nôn thốc nôn tháo.

Sau khi nôn xong, cô lại đi vào bếp, lấy ché đậu xanh đã nguội đổ vào bồn cầu rồi giặt nước cho nó trôi đi.

Tiếng nước xối ào ào, nước mắt mà Hạ Noãn Noãn cố kìm nén cuối cùng chẳng kìm được nữa cứ thế tuôn trào.

Bạch Mạn Lệ tự sát rồi.

Đứng vào một giờ sáng tối hôm đó. Bà ta đã chọn cách tự sát vô cùng cực đoan. Người đàn bà này mặc chiếc váy màu đỏ chạy lên nóc nhà ông Hạ Thiện Sinh và nhảy từ trên đó xuống.

Lúc đó, Hạ Noãn Noãn đang đứng ngoài ban công ngắm các vì sao trên bầu trời mùa hạ. Bỗng có một bông hoa màu đỏ xuất hiện trong không trung. Màu đỏ rực rỡ đâm vào mắt cô đau đớn.

Pháo hoa nở trong một giây.

Rồi vụt tắt.

Một lát sau, cô nghe thấy có tiếng người kêu lên thất thanh: – Trời ơi! Có người nhảy lầu.

Hạ Noãn Noãn chỉ cảm thấy như có tiếng sấm vang lên trên đỉnh đầu. Cô chẳng kịp đi giày mà cứ thế chạy chân trần xuống lầu.

Từ xa, cô thấy một đám đông vây quanh chân tòa nhà, bàn tán xôn xao. Hạ Noãn Noãn thò đầu ra, mong là không phải người đàn bà đó. Tuy cô rất ghét bà ta nhưng cũng không hận đến mức muốn bà ta chết đi.

Hạ Noãn Noãn lê những bước chân nặng nề, từ từ đi về phía đám đông. Tim cô đập thình thịch vì lo sợ. Thời tiết nóng nực mà cô vẫn run lẩy bẩy.

Nhìn xuyên qua những mái đầu đen, mắt cô thấy mái tóc đỏ sẫm đó giống như bông hoa đại đã héo ulla mục nát, rực rỡ là vậy.

– Là bà ta, quả đúng là bà ta, Bạch Mạn Lệ.

Trong chớp mắt, nước mắt Hạ Noãn Noãn chảy ra, lòng cô dậy lên nỗi buồn ghê gớm. Cô quay người lại nôn thốc nôn tháo.

Một lát sau, Hạ Noãn Noãn nghe thấy tiếng còi xe cảnh sát. Cảm giác tội lỗi trong cô giống như dây mây đại khô cản trở này nằm vuron lên

Cô sợ hãi chạy về nhà. Cô mò mẫm trong bóng tối lần về phòng mình rồi đóng cửa thật chặt. Cơ thể run rẩy của cô chui gọn vào trong chăn

– Y Hạ, con giết người rồi ư? Con đã giết người đàn bà đó sao?

Hạ Noãn Noãn hoảng loạn tinh thần, tự chất vấn, cuộc tranh đấu diễn ra kịch liệt trong đầu cô. Sau một hồi hỗn loạn, cuối cùng lại trở về hư không. Lúc này, cô bỗng nhớ đến ông Hạ Thiện Sinh. Bây giờ chỉ có ông ấy mới có thể cho cô cảm giác an toàn.

Nửa đêm, Hạ Noãn Noãn nghe trong phòng khách có tiếng mở cửa, sau đó là tiếng bước chân nhẹ dừng lại trước cửa phòng cô.

– Hạ Noãn Noãn. Ông Hạ Thiện Sinh nhẹ nhàng gọi cô.

Hạ Noãn Noãn nghe thấy tiếng bố gọi, vội tung chăn, chân trần chạy ra mở cửa.

Cửa vừa mở, mùi máu tanh hòa cùng mùi thuốc lá, mùi rượu xộc lên trong không khí.

Không có đèn, ông Hạ Thiện Sinh cao lớn đứng chắn ánh trăng yếu ớt chiếu vào tạo thành một bóng đen lớn. Trong bóng tối, cô không nhìn rõ sắc thái trên khuôn mặt của ông, tất cả đều ẩn kín trong bóng tối.

– Noãn Noãn, cô ta chết rồi. Người đàn bà đó chết rồi. Ông Hạ Thiện Sinh giống như một đứa trẻ nói mơ.

Giọng nói khàn khàn của người đàn ông trung niên này như mũi kiếm nhọn đâm vào trái tim cô khiến nó chảy máu.

– Bố, chúng ta bắt đầu lại từ đầu nhé. Bố hãy quên quá khứ đi.

Trong bóng tối, nước mắt Noãn Noãn ướt đầm khuôn mặt, cô ôm lấy ông Hạ Thiện Sinh.

Từ sau khi Y Hạ mất, ông chưa từng nhận được cái ôm nào thân thiết đến thế.

Hạ Noãn Noãn kiễng chân lên để mặt mình áp sát khuôn mặt bố. Những giọt nước mắt nóng hổi lập tức đã xuống khuôn mặt cô.

Mấy ngày liền, Hạ Noãn Noãn không hề gặp lại Đồng An An. Dường như cô ta đã biến mất. Cô ngập ngừng chờ đợi, mong được nhìn thấy cô ta bình an nhưng rồi lại sợ gặp cô ta.

Sau khi bà Bạch Mạn Lệ mất được bảy ngày, cuối cùng trên đường về nhà, cô đã gặp Đồng An An. Lúc này, cô ta đã hoàn toàn thay đổi. Cô ta mặc chiếc váy ngắn cao trên đầu gối, không thể ngắn hơn được nữa, đầu đội mái tóc giả sặc sỡ, hung hăng lạnh lùng, bướng bỉnh, bất kham giống như loài cây dại mọc lên tùy ý.

– Này! Con gái của ả điên, xin chào!. Cô ta phả ra một luồng khói thuốc rồi cười mà như không nói.

Hạ Noãn Noãn cảm nhận thấy sự mỉa mai và thù địch trong lời nói của cô ta, không nói lời nào, cô đi qua cô ta và tiếp tục bước về phía trước.

– Đứng lại. Đồng An An nổi giận đuổi theo túm lấy cổ áo Hạ Noãn Noãn: – Máy điên hả?

Cổ họng Hạ Noãn Noãn bị thắt lại đau đớn, dường như trong chớp mắt cô biến thành con cá bị mắc cạn, sắp ngạt thở. Cô cố gắng ngẩng mặt lên trời, nhưng làm thế nào thì những giọt nước mắt nóng hổi cũng không chảy ngược vào tim.

– Hạ Noãn Noãn, mày thôi đi. Đừng giả bộ đáng thương trước mặt tao. Mày cũng không thêm mua đau. Đồng An An kích động gào lên. Dường như bàn tay thù hận đó sẽ bóp chết cô.

Hạ Noãn Noãn cố sống cố chết lắc đầu, nước mắt chảy giàn giụa.

– Hãy thật thà một chút đi. Không được khóc. Mày nghĩ mày khóc thì có thể làm tao buồn sao? Bạch Mạn Lệ chết tao còn không buồn. Tao sẽ không đồng cảm với mày đâu. Bạch Mạn Lệ chính là người phụ nữ tao nên gọi là mẹ, kẻ ngốc đó đã vì bố mày mà nhảy lầu. Bà ấy không cần tao. Cho tao một đồng tiền để làm gì chứ? Mày có biết tao đau đớn đến thế nào không? Mày xem tim tao đau đớn đến chừng nào?. Đồng An An vẫn hung hăng gào thét, giọng nói ngày càng yếu ớt, nói đến câu cuối cùng khuôn mặt đã đầm đìa nước mắt.

Dường như toàn bộ sức lực trong cơ thể cô ta đều bị rút cạn, cuối cùng cô ta cũng buông tay ra. Toàn thân kiệt sức từ từ ngõai khụy xuống, hai tay bung lầy mặt, như ở bên bờ vực của sự suy sụp, cô ta như kẻ điên khóc lóc, đau khổ.

Hạ Noãn Noãn chỉnh lại cổ áo nhăn nhoe xộc xệch, thở hổn hển, mãi sau mới trở lại bình thường, khuôn mặt trách bực cũng dần dần hồi phục sắc hồng.

Nhưng khi nghe tiếng khóc tuyệt vọng của Đồng An An, cô vẫn không kìm nén nổi nỗi đau. Cô gái hung hăng kiêu ngạo này giống như loài cây dại ương bướng bất kham, cô ta đã khóc. Cô ta đã khóc thật sự.

Đây là lần đầu tiên Hạ Noãn Noãn thấy Đồng An An khóc.

Khi những giọt nước mắt chảy ra từ đôi mắt xám của cô ta, Hạ Noãn Noãn đã nhìn thấy nỗi u buồn và đau đớn ẩn sâu trong lòng cô gái này. Cảm giác tội lỗi lại bắt đầu trỗi dậy. Có hơi sợ nhưng vẫn cố gắng ôm lấy Đồng An An.

Hạ Noãn Noãn cẩn thận nhẹ nhàng ôm lấy cô gái đang run rẩy trước mặt, thấy cô ta không phản ứng gì, cô dần dần ôm chặt hơn. Dường như cô đã đem toàn bộ hơi ấm của cơ thể mình truyền sang cho cô ta.

Mãi sau, tiếng khóc của Đồng An An cũng nhỏ dần.

Cô ta ngoái đầu lại và đối diện với đôi mắt của Hạ Noãn Noãn đang nhìn mình. Hai hàng nước mắt giao hòa thành mặt hồ gợn sóng.

Đồng An An nhìn chằm chằm vào Hạ Noãn Noãn khoảng năm giây, chớp mắt rồi đứng lên.

– Cậu đi đi. Cô ta quay lưng lại phía cô, lạnh lùng nói: – Như thế này không có nghĩa là tôi đã tha thứ cho cậu và bố cậu. Chúng ta mãi mãi là kẻ địch của nhau. Dù không còn Bạch Mạn Lệ, chúng ta vẫn là kẻ địch của nhau. Có những người trời sinh ra chỉ thích hợp làm kẻ địch rồi.

Bạch Mạn Lệ đã chết.

Khi cánh sát gọi điện thoại báo cho tôi biết tin này, tim tôi bỗng đập dồn dập, cả người run lấy bẫy, đến cả cánh tay đang cầm ống nghe cũng run rẩy.

Người đàn bà này ngốc thật đấy! Sao lại có thể làm một việc ngốc nghếch như vậy chứ? Thật là làm tôi cảm thấy rất mất mặt.

Tôi không thể nào hiểu được, càng không thể nào tha thứ. Tuy bà ấy để lại cho tôi một tài sản kếch sù đủ cho tôi sống mà không phải lo lắng gì trong nhiều năm. Nhưng bà ấy đã hoàn toàn quên mất, bà ấy mất đi là tôi mất tất cả, mất đi chỗ dựa.

Hàng ngày, đối mặt với ngôi nhà lạnh lẽo, làm sao tôi sống tiếp được đây? Làm sao tôi sống tiếp được đây?

Tim tôi đau nhói mỗi giây mỗi phút trôi qua, nó đều như chảy máu, cùng nước mắt.

Ai biết, ai hiểu được nỗi đau của tôi?

Đúng vậy. Bà có thể nói Đồng An An, con vẫn còn rất nhiều người đàn ông. Tôi thừa nhận tôi có rất nhiều người đàn ông, bà hoa khôi lác đi vào cuộc đời tôi, vô cùng giả dối rồi biến mất. Tôi không thích họ. Họ chỉ là quân cờ cho tôi giải sầu, cũng như Lộ Tiểu Bắc đã là quân cờ để chế ngự Hạ Noãn Noãn.

Người tôi yêu là Tề Lạc. Cậu ấy sống mà như đã chết, dù tôi có làm bao nhiêu chuyện, dù tôi có cố gắng thế nào, cậu ấy cũng không thèm để mắt đến tôi.

Ôi! Thượng đế, con mới 17 tuổi. Tại sao con lại phải chịu đau đớn đến như vậy?

– Trích blog của Đồng An An, tháng 6 năm 2005. Đồng An An đã quay trở lại trường đem theo ngọn lửa hung hăng và vẻ kiêu ngạo giống như bà hoàng trong mắt không có ai.

Cô ta vút bỏ hoàn toàn lớp vỏ nguy trang trước đây và biến thành một cô gái hư hỏng từ đầu đến chân.

Cô ta thân nhiên hút thuốc trong lớp học, bạn bè mới nói nhẹ vài câu mà cô ta đã nổi đóa lên, tính khí nóng nảy không ai dám lại gần. Cô ta đi học muộn như com bữa. Ngày nào cũng giao du cùng với mấy thanh niên hư hỏng. Không lâu sau, cô ta đã bị cả lớp cô lập hoàn toàn, thậm chí đến Lộ Tiểu Bắc người đã từng yêu cô ta sâu sắc cũng bị tổn thương, đến những người bị cô ta lừa dối cũng xem thường cô ta.

Chỉ có trước mặt Tề Lạc là cô ta vẫn giữ vẻ thận trọng và sắc sảo trước đây. Nhưng Tề Lạc vẫn lạnh lùng với cô ta, đến nhìn cũng chẳng nhìn cô ta lấy một cái.

Hạ Noãn Noãn không nhớ nổi đã bao nhiêu lần về nhà, cô bắt gặp Đồng An An túm tụm với đám con trai ăn mặc kỳ quái, lặng lẽ hút thuốc. Có lúc, cô ta gọi cô là “Noãn Noãn”, có lúc cô ta tức giận xông đến chỗ cô quát: “Này, con gái của ả điếm!”.

Hạ Noãn Noãn đã quen với sự thất thường của cô ta. Mỗi lần gặp cô ta, cô đều tránh xa cô ta như một phản xạ có điều kiện.

Ngôi nhà vẫn lạnh lẽo. Từ sau khi bà Bạch Mạn Lệ tự sát, ông Hạ Thiện Sinh không tìm đàn bà nữa. Ông nói mình là khắc tinh của đàn bà. Chỉ cần đàn bà đi theo ông, bắt kẻ là ai, đều gặp phải tai họa. Một người điên, hai người đã chết. Không biết sau này, người phụ nữ nào theo ông sẽ phải chịu số phận bi thảm đến thế nào?

Ông Hạ Thiện Sinh thường nói rằng, ông là người chất chồng tội ác.

Mỗi lần Hạ Noãn Noãn nghe ông nói như vậy, tim cô đều nhói đau như muốn ngừng thở. Nhưng dù cô có khuyên nhủ thế nào, bố cô vẫn không thoát khỏi vòng luẩn quẩn đó.

Từ đó trở đi, ông thật sự trở thành một kẻ cô đơn. Ngày nào cũng uống rượu, hút thuốc để giết thời gian.

Mùa hè lại vội vàng trôi qua. Mỗi người đều mang theo một nỗi buồn nho nhỏ, giống như con thú nhỏ chạy ngược chạy xuôi đến vỡ đầu chảy máu mà vẫn không tìm được lối ra.

Những vết máu đã khô và đóng vảy này nhuộm lên màu sắc kỳ dị, tàn nhẫn mà đẹp lạ kỳ lên bầu trời của tuổi 10 lăm.

Tháng Chín năm 2005 là lúc lớp 12 bước vào kỳ thi tốt nghiệp.

Vài ngày trước khi bắt đầu năm học mới, Hạ Noãn Noãn lại bắt đầu vội vàng đi tìm Lê Phi Nhi. Kết quả bảo lưu chỉ có hiệu lực trong vòng một năm. Đường như thời gian trôi nhanh như tên lửa, loáng một cái đã hết kỳ hạn.

Nhưng Trung Quốc rộng lớn như vậy, cô biết đi đâu để tìm đây?

Ngày 17 tháng Tám, Hạ Noãn Noãn đến trường một chuyến. Cô muốn hỏi ban giám hiệu về việc kéo dài thời gian bảo lưu nhưng cô lại bất ngờ nhận được một bức thư.

Hạ Noãn Noãn mở bức thư ra, trên tờ giấy chỉ viết một câu ngắn ngủi: Noãn Noãn, tớ rất nhớ cậu.

Sáu chữ đó, cộng thêm một dấu chấm câu đã chiếm cả trang giấy.

Dưới ánh mặt trời, tờ giấy trắng như ánh lên trong đôi mắt đen, ánh sáng trắng, chôn dòng chữ mực đen vào ngôi mộ vạn kiếp không thể hồi sinh.

Đôi tay Hạ Noãn Noãn bỗng run rẩy. Sau đó, những giọt nước mắt nóng hổi nhỏ xuống tờ giấy làm nhòe mực, rồi nở ra bông hoa úa nát mập mờ.

-Phi Nhi. Ôi! Phi Nhi.

Hạ Noãn Noãn thì thầm, chuẩn bị cho tờ giấy quý giá vào trong phong bì thì cô bỗng phát hiện ra, địa chỉ trên phong bì là Ly Thành.

– Lê Phi Nhi quay về rồi.

Hung phấn kích động cùng với niềm vui không thể nào kiềm chế được, Hạ Noãn Noãn như phát điên chạy ra cổng trường, đứng trên phố vẫy taxi.

– Cho tôi đến phố Đại Diệp Tử. Vừa lên xe, Hạ Noãn Noãn thở hổn hển gào to.

Chiếc taxi xuyên qua những con phố lớn nhỏ của Ly Thành phồn hoa, không lâu sau đã đến phố Đại Diệp Tử. Hạ Noãn Noãn trả tiền, xe chưa dừng hẳn, cô đã nhảy xuống chạy thẳng đến ngôi nhà nhỏ trong ký ức.

Nhưng khi tới nơi, đôi mắt của cô mờ ra, ngôi nhà đã bị dỡ, một tòa nhà kiên cố đang được xây lên, các loại máy móc phát ra những tiếng kêu ầm ĩ. Những âm thanh đó như xé nát trái tim cô.

Hạ Noãn Noãn chẳng còn chút sức lực nào nữa cô khuỵu xuống. Tay cô bung mặt, tiếng khóc thất thanh vang lên. Nhưng tiếng khóc của nỗi đau kìm nén vang lên trong không khí nhanh chóng bị tiếng động cơ ầm ầm nhấn chìm.

Hạ Noãn Noãn về đến nhà ngủ li bì suốt một ngày một đêm.

Trong mơ, cô luôn nhìn thấy một người con gái mặc sườn xám nền trắng hoa xanh ôm đứa trẻ đã chết trong lòng. Cô ấy đứng trên đỉnh tháp rất cao, hát một bài đồng dao mà chẳng ai hiểu cả. Gió thổi mái tóc ngắn ngang vai của cô ấy. Toàn thân cô được bao quanh bằng màn sương mù màu trắng sữa rạng rỡ kỳ dị.

Cô khóc, chạy đến muốn ôm lấy cô ấy.

Nhưng cầu thang dài thật là dài, cô cố gắng leo lên, chân tay trầy xước, máu tứa ra mà cô vẫn không thể nào leo tới được.

Bỗng nhiên, cô gái đó ôm đứa trẻ nhảy xuống. Bầu trời xanh nở ra một đóa hoa óng ánh nhưng ứa nát, rồi biến mất.

Hạ Noãn Noãn thần thờ nhìn, mãi sau cuối cùng cũng đau như xé nát tim phổi. Khuôn mặt Y Hạ, Lê Phi Nhi, Bạch Mạn Lệ cứ quay cuồng trong đầu cô, lại phóng to, phóng to ra vô hạn. Đầu cô đau như búa bổ, làm thế nào cũng không thể phân biệt được rõ. Nửa đêm, Hạ Noãn Noãn tỉnh giấc vì cơn ác mộng. Lúc này, trời đang mưa bão, cửa sổ chưa đóng bị gió thổi lắc lư, phát ra những tiếng kêu kêu kệt thê lương.

Hạ Noãn Noãn đứng dậy đóng cửa sổ. Bỗng nhiên, cô nghe thấy dưới lầu vang lên tiếng kêu của một chú mèo nhỏ. Trong màn mưa dày đặc, âm thanh đó lúc rõ lúc không, không thể nào phân biệt được. Cô tò mò thò đầu ra cửa sổ.

Ánh đèn đường vàng vọt trong màn mưa lúc tỏ lúc mờ. Bên cạnh bức tường thấp hiện ra một bóng người. Ánh sáng loang lổ hòa cùng nước mưa chiếu lên trên người cô ấy tỏa sáng. Đường như có một tầng ánh sáng nhạt vây quanh cô ấy như bông hoa súng lặng lẽ nở.

Hạ Noãn Noãn nhìn chằm chằm, bỗng cô kêu lên kinh ngạc.

-Ồ! Lê Phi Nhi!

Cô gái nghe thấy tiếng gọi ngẩng đầu lên, nhìn về phía Hạ Noãn Noãn bên cửa sổ, nở nụ cười thê lương nhưng tuyệt đẹp.

Nụ cười này lạc vào mắt Noãn Noãn giống như một hòn đá rơi xuống lòng hồ, sóng nước dập dềnh, mỗi gợn sóng đều khiến lòng cô đau đớn.

Cô không kịp đóng cửa sổ, vội vàng lao xuống. Chạy qua phòng khách tối om, qua cầu thang... cô chạy với tốc độ nhanh kinh người, dường như được chấp thêm đôi cánh.

— Phi Nhi, Phi Nhi. — Hạ Noãn Noãn thở hổn hển gọi, không tài nào kìm nén được kích động và sự vui mừng.

— Noãn Noãn, cậu ôm tớ đi. — Thấy Hạ Noãn Noãn lao nhanh như bay về phía mình, Lê Phi Nhi vỡ òa cầu xin. Cả người cô ấy ướt sũng, đầm đìa nước mắt, không thể nào phân biệt được đâu là nước mưa, đâu là nước mắt.

Nhìn khuôn mặt nhỏ bé gầy gò trắng bệch này, Hạ Noãn Noãn chỉ cảm thấy tim mình đau đớn, không thể nào thờ được.

Cô nhẹ nhàng ôm lấy Phi Nhi, để cô ấy tựa đầu vào ngực mình.

— Đứa trẻ đâu? Phi Nhi, cậu có đưa đứa trẻ về không?. Hạ Noãn Noãn nhìn vào cái bụng phẳng lì của Lê Phi Nhi hỏi.

— An Doãn Thần nói, đứa trẻ vừa sinh ra đã bị người bạn của anh ấy ở Ly Thành đem đi mất. Đến giờ tớ vẫn chưa được gặp lại nó. Tớ rất nhớ nó nên mới lên quay về. Lê Phi Nhi sụt sùi nói.

— Vào nhà với tớ đi. Ngày mai, chúng mình sẽ cùng đi tìm. Cậu cứ thế này sẽ bị cảm lạnh mất. Hạ Noãn Noãn nói rồi dìu cô ấy đứng lên. Lúc này, cô mới phát hiện ra trên cánh tay và đùi cô ấy đều có những vết tím bầm.

Hạ Noãn Noãn cố kìm không hỏi, nước mắt nóng hổi cứ thế tuôn trào ra khỏi hốc mắt hòa với nước mưa mát lạnh.

Lạc vào giấc mơ đêm qua.

Sáng sớm hôm sau, khi Hạ Noãn Noãn thức dậy, Lê Phi Nhi đã không còn ở trong phòng nữa. Trên nền nhà sáng bóng có thể soi gương được rải đầy đầu lọc thuốc lá, giống như những xác chết nằm ngổn ngang.

Ánh nắng mùa hè chiếu vào khung cửa sổ chia thành từng mảng sáng bằng nhau. Sương mù, ánh nắng, mùi nước mưa đêm qua còn vương lại hòa quyện với nhau tạo thành hơi ẩm vẫn vương trong không khí.

Hạ Noãn Noãn vẫn dễ dàng nhận ra mùi hương quen thuộc của Lê Phi Nhi trong những mùi hỗn tạp như vậy. cô đi chân trần đến bên cửa sổ, bầu trời

xanh đua nhau chen vào mắt cô. Đường như tất cả đều bắt đầu một cuộc sống mới.

Trong mắt cô ánh lên màu xanh nhạt.

Trong nháy mắt, hai hàng lệ tuôn trào.

Noãn Noãn, tớ lại phải rời xa cậu để quay về bên An Doãn Thần, người tớ yêu sâu nặng. Trên thực tế, tớ vốn không biết tìm đứa trẻ đó ở đâu.

Có lẽ, một ngày nào đó tớ sẽ gặp được nó. Tớ mong ngày ấy sẽ sớm đến.

Noãn Noãn, tớ yêu cậu. Cảm ơn cậu vì tất cả những gì cậu đã làm cho tớ. Tớ thật sự rất cảm ơn cậu.

– Trích blog của Lê Phi Nhi, tháng 8 năm 2005.

Tháng Chín năm 2005.

Vừa bắt đầu vào năm học mới chưa được mấy ngày, Hạ Noãn Noãn đã cảm thấy khác với năm lớp 10, lớp 11. Trong lớp học có treo chiếc đồng hồ đếm ngược đến thời điểm thi tốt nghiệp. Không khí căng thẳng bắt đầu ngay từ ngày đầu tiên bước vào năm học đến ngày cuối cùng.

Không thể ngờ Lê Phi Nhi đã quay lại trường học. Ngày cô ấy quay về, những lời đồn trong quá khứ về cô ấy lại lan truyền khắp nơi. Sau đó, có người đem chuyện cô ấy đã từng đi hát trong hộp đêm ra kể, lại còn thêm thắt này nọ.

Nhưng lúc này cô ấy đã hoàn toàn thay đổi.

Cô ấy giống như một hình nhân bằng gỗ, ngoài Hạ Noãn Noãn ra, cô ấy không hề tiếp xúc với bất kỳ ai. Cô ấy càng không để ý gì đến những lời đồn đại.

Những kẻ đồn đại cảm thấy chẳng còn hứng thú, cộng thêm việc học tập năm lớp 12 rất căng thẳng nên những lời đồn cũng dần lắng xuống.

Nhưng không lâu sau, thầy cô giáo và các bạn học sinh đều kinh ngạc khi phát hiện ra rằng, cô ấy không thể nói được nữa.

Đúng vậy. Cô gái này đã mất đi giọng nói. Cô ấy đã biến thành người câm.

Sự thực thì, Noãn Noãn là người đầu tiên phát hiện ra chuyện này.

Trước ngày khai giảng, khi thấy cô ấy nhập vào một đám đàn ông uống rượu say ở hộp đêm, cô đã mất bình tĩnh. Lúc đưa Lê Phi Nhi ra khỏi quán rượu, cô đã trách móc cô ấy, ánh mắt cô ấy lơ đãng hoàn toàn không hề có phản ứng gì. Đường như cô ấy đã cắt đứt quan hệ với tất cả mọi thứ xung quanh.

Cả thế giới vội vã chuyển động, chỉ có một mình cô ấy dừng lại trong thời gian tĩnh tại.

Dù Hạ Noãn Noãn lắc mạnh vai cô ấy, cả một lúc lâu sau ánh mắt cô ấy mới thôi mơ màng trở về hiện thực. Cô ấy nhìn khuôn mặt đầm đìa nước mắt của Hạ Noãn Noãn, cổ họng nhức nhích, đôi môi mấp máy nhưng không hề phát ra bất kỳ âm thanh nào.

Lê Phi Nhi lúc đó giống như một người sắp chết, linh hồn đã thoát khỏi thể xác, cơ thể đó dường như đã biến thành cái vỏ trống rỗng. Cô đơn và đau đớn đi sâu vào tận trong xương tủy của cô ấy, máu giống như mực đen phụt ra ngoài, nhuộm đêm tối thành màu đen kỳ dị.

Hạ Noãn Noãn gần như tuyệt vọng nhìn cô gái trước mặt, dường như hiểu ra điều gì đó, môi cô mấp máy, mấy giây sau, cuối cùng cũng thốt ra được mấy từ.

– Phi Nhi, cậu... cậu không nói chuyện được sao? Phi Nhi, cậu nói thử cho tớ nghe xem nào.

Không khí như ngưng đọng, không có âm thanh nào.

Lê Phi Nhi chỉ dờ dẫm nhìn cô, giống như một con búp bê bằng gỗ không hoàn chỉnh, mất đi tư duy, tê liệt không còn cảm giác.

Tìm cô đội lên sự đau đớn đến tột cùng, Hạ Noãn Noãn giống như kẻ điên mất đi lý trí, cô lắc mạnh Lê Phi Nhi.

– Cậu nói chuyện đi. Cậu nói cho tớ nghe đi. Phi Nhi! Tớ cầu xin cậu, xin cậu hãy gọi tớ một tiếng Noãn Noãn! Xin cậu hãy gọi tên tớ, gọi tên tớ lại một lần nữa.

Lê Phi Nhi bị lắc đến mức thở không ra hơi. Mãi sau, nước mắt cũng lăn xuống, tí tách lăn xuống.

Nhưng, cho dù miệng có mở thế nào, cổ họng nâng lên như nước biển lớn thì cũng không thể phát ra âm thanh nào.

Đêm tối yên lặng.

Trái tim giống như bị hàng ngàn con kiến đốt đau đớn vô cùng, dường như một giây sau cô sẽ chết ngạt.

Hạ Noãn Noãn hồn bay phách lạc buông Lê Phi Nhi ra.

Mùa hè đi qua, mùa thu lại đến, rồi tiếp đó là mùa đông.

Năm nay Ly Thành lại bất ngờ có tuyết. Những bông tuyết đầu mùa hôn lên mặt đất. Cuối cùng, Hạ Noãn Noãn cũng đã quen với việc Lê Phi Nhi bị mất đi tiếng nói. Nhưng tại sao cô ấy lại mất đi tiếng nói vẫn luôn là một câu đố.

Chỉ là mỗi tối yên tĩnh, trong giấc mơ, cô nhìn thấy Lê Phi Nhi mặc chiếc váy màu tím, buồn bã hát trên sân khấu sâu hút với ánh đèn giao nhau giống như một bông hoa đang lặng lẽ nở. Như thành thói quen, mỗi khi thức dậy sau cơn mơ, lồng ngực lại nhói đau, rồi cô giống như con thú hoang đại đói khát đi vào bếp tìm đồ ăn.

Lồng ngực dường như bị đục một lỗ hổng lớn, tràn ra thứ nước màu mực, phải dùng thức ăn để lấp vào.

Chỉ có tổng thức ăn vào thô bạo như vậy mới có thể tạm thời được buông tha và giải thoát.

Hai cô gái ở bên nhau cả ngày, rất yên tĩnh. Hạ Noãn Noãn không nói, hầu như không có bất kỳ âm thanh nào. Thậm chí, còn khiến cho người khác không cảm nhận được sự tồn tại của họ.

Hạ Noãn Noãn không hề hỏi Lê Phi Nhi tại sao lại mất đi tiếng nói. Có lẽ cô sợ chạm phải nỗi đau sâu kín trong lòng cô ấy.

Thậm chí, Noãn Noãn chưa bao giờ nhắc đến đứa trẻ và An Doãn Thần trước mặt Phi Nhi. Hộp đêm đã thay một tay saxophone mới, cô ấy và cô đều không hề đến đó nghe.

Cô phải bảo vệ cô ấy, tuyệt đối bảo vệ cô ấy.

Giống như trước đây cô ấy đã bảo vệ cô. Cô không cho phép bất cứ kẻ nào làm tổn thương Lê Phi Nhi.

Khi Giáng sinh đang đến gần, trường trung học Mộc Xuyên nổi lên phong trào tặng bưu thiếp.

Trong giờ tự học buổi sáng, Đồng An An chuyển một chiếc phong bì màu phấn hồng đến cho Tề Lạc. Hạ Noãn Noãn ngẩng đầu lên và thấy cô ta với ánh mắt ám áp đang gây khó xử cho Tề Lạc. Thấy Hạ Noãn Noãn đang nhìn mình, cô ta lườm cô một cái rồi ngạo mạn quay đầu đi.

Trong một buổi chiều, Hạ Noãn Noãn cũng nhận được ba tấm bưu thiếp: một tấm của Lê Phi Nhi, một tấm của Tề Lạc, thật bất ngờ còn có một tấm của Lộ Tiểu Bắc. Cậu ấy viết trên tấm bưu thiếp dòng chữ: “Đuôi Nhỏ, Giáng sinh vui vẻ! Cảm ơn cậu”.

Cảm ơn cậu.

Hạ Noãn Noãn ngẫm nghĩ ba từ này, rồi giải thích. Có lẽ là Lộ Tiểu Bắc muốn cảm ơn cô đã luôn chép bài và làm bài tập giúp cậu ấy.

Ôi! Cậu ấy vẫn không thể nào cảm nhận được tình yêu sâu nặng không thể phai nhạt của cô dành cho cậu ấy.

Hạ Noãn Noãn thờ dãi, nhét tấm bưu thiếp vào trong cặp sách. Tiết cuối cùng, cô tặng lại cho Tề Lạc và Lê Phi Nhi mỗi người một tấm bưu thiếp, duy chỉ có Lộ Tiểu Bắc không có. Sự thực là cô không biết nên viết gì trên đó. Hơn nữa, cô sợ mình không cẩn thận có thể để lộ bí mật sâu kín trong lòng.

Sau khi tan học, Hạ Noãn Noãn và Lê Phi Nhi sắp xếp sách vở, đi ra từ cửa sau của lớp học. Cô nhìn thấy chiếc phong bì màu phấn hồng vớt trong thùng rác. Nó vẫn dán kín chưa được bóc.

Khi họ ra khỏi lớp học thì tuyết đã ngừng rơi. Hạ Noãn Noãn và Lê Phi Nhi đi trên lớp tuyết dày. Con gió lạnh thổi qua ngọn cây, cành cây trĩu tuyết lấp ló, run rẩy trong tuyết.

— Đuôi Nhỏ.

Lộ Tiểu Bắc đuổi theo gọi phía sau cô.

Hạ Noãn Noãn ngoái đầu lại thì thấy khuôn mặt bạn nam ấy giữa lớp màu trắng mênh mông, đôi mắt sáng đến kinh người, dường như tuyết xung quanh đều hòa vào cậu ấy.

— Ô! Tiểu Bắc!. Cô nhàn nhạt đáp lại, nhanh chóng dời ánh mắt đi nơi khác.

— Cậu có thích tấm bưu thiếp tớ tặng không?. Lộ Tiểu Bắc mỉm cười hỏi.

— Có. Tiểu Bắc, cảm ơn cậu. Hạ Noãn Noãn nghĩ đến việc mình không tặng lại bất kỳ món quà gì mà cảm thấy ngượng ngùng.

— Ừ. Lộ Tiểu Bắc gật đầu, vờ thân nhiên nói: — Cậu thích là tốt rồi. Tớ còn tưởng là cậu không thích cơ.

– Nó đẹp lắm! Tiểu Bắc, Giáng sinh vui vẻ.

Hạ Noãn Noãn cười nhạt nhẽo, trái tim giống như chú nai nhảy nhót không ngừng. Để tránh lộ ra sơ hở, cô vội kéo tay Lê Phi Nhi chạy mất.

Lộ Tiểu Bắc nhìn theo bóng Hạ Noãn Noãn bị tuyết trắng nuốt dần nuốt dần từng tí một. Mãi sau, bỗng như hồi tiếc cậu mới vực tỉnh lại.

Hôm đó về nhà, Hạ Noãn Noãn cho tám buru thiếp vào trong một chiếc hộp rất đẹp, cẩn thận như thể cất giấu tình yêu của mình vào đó.

Còn nửa năm nữa là tốt nghiệp. Học sinh lớp 12 giống như những hình xoắn ốc, ngày nào cũng cố gắng xoay tròn, xoay tròn.

Ông Hạ Thiện Sinh hy vọng Hạ Noãn Noãn có thể thi đỗ vào một trường đại học ở Bắc Kinh hoặc Thượng Hải. Ông nói những trường đại học tốt nhất của Trung Quốc đều quy tụ ở hai thành phố đó.

Hạ Noãn Noãn cầu có gặt đầu biểu thị đồng ý.

Nhưng thực tế với thành tích học tập hiện nay của cô, thậm chí đến cả trường đại học bình thường cũng khó mà đỗ được. Hạ Noãn Noãn bắt đầu cảm thấy áp lực rất lớn nhưng như vậy vẫn không phải là nguyên nhân thật sự khiến cô biến thành cỗ máy ra sức học tập.

Nguyên nhân thật sự vẫn là Lộ Tiểu Bắc, vì mục tiêu của cậu ấy là Học viên Điện ảnh Bắc Kinh.

Hạ Noãn Noãn tự lên kế hoạch học tập chi tiết cho mình và bắt đầu thực hiện nó.

Rõ ràng là Lê Phi Nhi cũng chịu ảnh hưởng của cô. Cô ấy cũng bắt đầu cố gắng học tập. Mất mát quá nhiều, Hạ Noãn Noãn đã trở thành thứ duy nhất cô có. Cô không thể rời xa Hạ Noãn Noãn được.

Tất cả, tất cả đều tan như mây khói. Trong chớp mắt đã biến mất im ắng như tờ. Mùi vị đau khổ tỏa khắp trong không khí căng thẳng, cuối cùng cũng bình lặng trở lại.

Tất cả những nỗi đau đã trải qua đều được nén chặt, mỗi người đều như mất đi ký ức, chỉ có thể tìm lại những mảnh vỡ rải rác.

Bây giờ, có lẽ ngoài việc học ra, mọi thứ còn lại đều không còn quan trọng nữa.

Phi Nhi, tớ muốn mình ngày càng kiên cường hơn.

Giống như cậu đã từng bảo vệ tớ, từ sau ngày đó, tớ luôn bảo vệ cậu.

Cho dù năm sau sẽ đến thời khắc tốt nghiệp, li biệt, tớ cũng không vì xa một vài người mà buồn, mà đầm đìa nước mắt.

Hạ Noãn Noãn, cố lên!

Để đòn đánh cuối cùng thật đẹp vào nhé.— Trích blog của Hạ Noãn Noãn, tháng 12 năm 2005.

Khi tiếng chuông đồng hồ vang lên báo hiệu năm 2006 đã đến, tín hiệu chiến đấu cũng đồng thời vang lên.

Pháo hoa nổ đùng đùng xé toang bầu trời giống như những bông hoa anh đào đang nở rực rỡ óng ánh. Cảnh đẹp mê hồn này lại biến mất ngay trong nháy mắt.

Cuối cùng, mọi người cũng tan rã như vậy sao?

18 tuổi, thời khắc li biệt mà số phận đã định đó, thời khắc đó, liệu có đẹp và bi thương như vậy không?

Bạn đang đọc truyện *Mùa Hè Năm Đó Chúng Ta Cùng Tốt Nghiệp* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 8: Nơi nước mắt ngập tràn

Mùa hè năm đó, em ở cái tuổi đẹp nhất của đời người, 18 tuổi.

Em đứng trên ngã rẽ giữa thiên đường và địa ngục, em nhìn về phương xa trong nước mắt.

Em muốn anh nói.

Em muốn chính miệng nói cho anh.

Nói em đã từng yêu anh đến nhường nào.

Mặt trời chói chang tựa thủy triều như muốn nhấn chìm cả Ly Thành. Dưới bầu trời xanh, màu xanh của những cây ngô đồng lại trở lại như chống đỡ bầu trời xanh thẳm. Ánh sáng và bóng râm quyện vào nhau dâng lên tầng sương mù trắng ảm áp rồi biến mất.

Tháng Bảy năm 2006

Đối với tất cả các học sinh lớp 12 vừa tốt nghiệp, đây là tháng số phận đã định đầy nước mắt. Cho dù ánh mặt trời có hong khô nước mắt trên má thì cũng không thể chiếu vào lòng.

Mùa hè vội vàng đến nhưng cả thế giới bỗng bị bao trùm bởi một màu đen tối. Cười trong nước mắt, chúc phúc, chúc phúc rồi chúc phúc, từ biệt, từ biệt rồi từ biệt.

Mãi mãi không nói tạm biệt, liệu có phải là mãi mãi sẽ không tạm biệt không?

Khoảng cách một năm xa xôi, ở nơi xa, nơi xa ai và ai còn nhớ những điều này?

Giống như ở cùng một chỗ bắn ra những sợi dây, thật mong manh. Không nhìn thấy điểm cuối, ai có thể đem hạnh phúc buộc chặt vào tay.

Mong là mùa hè này chưa bao giờ đến.

Sáu, bảy giờ. Đám mây màu đỏ sẫm nhuộm lên bầu trời màu sắc huy hoàng. Từ xa xa, trông giống như ngọn lửa đang cháy rừng rực. Vài chú chim bồ câu trắng bay lên cao tựa như thiêu thân lao vào lửa, đẹp mà u sầu.

Hạ Noãn Noãn tựa bên cửa sổ, thư thái lặng lẽ nhìn ngắm Ly Thành trong ánh hoàng hôn. Cửa phòng không đóng chặt, mùi thức ăn thơm phức từ ngoài bay vào. Một lát sau, cô nghe thấy ông Hạ Thiện Sinh đứng trong bếp gọi:

-Noãn Noãn, con mau ra ăn cơm đi.

Vừa ra khỏi phòng, ông Hạ Thiện Sinh đã vui mừng chào đón, vui vẻ kéo tay cô nói:

-Ồ! Chiến sĩ chiến thắng trở về của chúng ta vất vả quá! Nào, lại ném thử tay nghề của bố con xem nào. Bố đặc biệt dành riêng cho con đây.

-Con cảm ơn bố. Hạ Noãn Noãn mỉm cười nói.

Trên bàn ăn trong bếp có cắm thêm một bó hoa bách hợp. Bên cạnh đặt ba đĩa thức ăn và một bát canh, còn cả hai bình rượu nữa. Ông Hạ Thiện Sinh tự tay rót rượu cho Noãn Noãn rồi lại rót cho mình một ly.

Trước khi ăn cơm, ông Hạ Thiện Sinh bỗng nói:

-Noãn Noãn, cuối tuần này, con cùng bố đi thăm mẹ con nhé.

Hạ Noãn Noãn gật đầu, ánh mắt nhìn lên những bông hoa bách hợp, bỗng nhiên lại muốn khóc. Đây là loài hoa mà hồi còn sống mẹ Y Hạ thích nhất. Còn nhớ khi bà còn sống, trong nhà đi đến đâu cũng đều thấy hoa bách hợp. Không khí phòng nào cũng ngập tràn hương hoa bách hợp.

-Bố, con mời bố một ly. Hạ Noãn Noãn phát hiện ra vẻ thất thã của mình vội nâng ly rượu nói.

-Khà! Chúc mừng báo bối Noãn Noãn của bố đã đỗ đại học, hoàn thành tâm nguyện của bố. Ông Hạ Thiện Sinh nói, hai chiếc ly chạm vào nhau. Vài giọt rượu sánh ra ngoài vương lên bông hoa bách hợp tựa như những giọt nước mắt đã khô cạn.

Hôm nay, tâm trạng của cả hai bố con họ đều rất vui. Ông Hạ Thiện Sinh uống hết hai bình rượu, ông lại ra tủ lạnh lấy thêm vài bình nữa, uống đến lúc mặt đỏ, ngà ngà say. Hạ Noãn Noãn dìu ông vào phòng rồi đắp chăn cho ông. Khi cô đang chuẩn bị đi ra thì nghe thấy ông Hạ Thiện Sinh lầm bầm gọi tên Y Hạ. Âm thanh mơ hồ đó không rõ là cười hay là khóc.

Dường như trong không khí bỗng mọc lên những dây mây quấn chặt lấy cổ họng cô, Hạ Noãn Noãn chỉ cảm thấy khó chịu như muốn ngạt thở. Cô phải nuốt nước bọt mấy lần mới thở được.

Ly Thành 12 giờ đêm, tất cả màu sắc chỉ còn lại màu đen. Bầu trời dường như bị màu đen phủ kín, không thể nào pha loãng, dung hòa.

Khi Hạ Noãn Noãn tắm xong liền thay chiếc váy ngủ trắng bằng vài bông rồi lật chăn chuẩn bị đi ngủ thì nhận được tin nhắn điện thoại.

Trên đó viết: “Cô có đau không?”

Mấy chữ này dường như khiến trái tim cô đau nhói. Cô xem số điện thoại, là một số máy lạ. Cô cảm thấy kỳ lạ, rồi nghĩ hay ai đó nhầm số. Cô tiếp tục sạc điện thoại rồi lên giường nằm. Hạ Noãn Noãn vui đầu vào trong chăn mà không tài nào ngủ được.

Cứ mỗi lần nhắm mắt dường như cô lại nghe thấy tiếng người nói bên tai, huyền huyền hỏi:

-Cô có đau không? Cô có đau không? Có đau không?

Cô mở mắt ra nhìn lên trần nhà.

Trong bóng tối, ánh trắng từ cửa sổ chiếu vào ánh sáng lạnh bao trùm trong không khí. Ánh sáng trắng lạnh chiếu vào mắt cô, cô chớp chớp mắt. Trong đầu cô bỗng hiện ra một khuôn mặt có nốt ruồi lệ màu xám.

-Cô ấy đau, cô có đau không? Hay là đau hơn cô ấy?

-Vậy thì giết tôi trước rồi, chẳng phải cô sẽ rất đau khổ sao? Sau đó, tất cả những người yêu cô sẽ cùng cô đau khổ?. An Doãn Thần

Người gửi tin nhắn đó là anh ta sao?

Hạ Noãn Noãn bỗng có linh cảm chẳng lành. Cô bò dậy, mò lấy điện thoại và gọi đến số điện thoại kia. Sau một hồi chuông, cuối cùng cũng có người nghe máy.

-An Doãn Thần ư? Là anh hả?

-Hà hà! Hạ Noãn Noãn, trí nhớ của cô tốt thật đấy. Cô vẫn còn nhớ tôi.

-Anh quay lại làm gì?

Hạ Noãn Noãn vừa sợ hãi vừa tức giận hỏi. Khó khăn lắm Lê Phi Nhi mới thoát ra được. Người đàn ông này lại xuất hiện. Cô không thể để hắn ta làm cô ấy tổn thương. Cô muốn đem tính mạng mình ra để bảo vệ cô ấy.

-Tôi quay lại tiếp tục chơi trò chơi của mình. An Doãn Thần cười nhạo nói.

-Anh là đồ điên. Muốn chơi trò chơi thì anh đi tìm người khác đi. Lê Phi Nhi không rảnh rồi chơi với anh đâu. Hạ Noãn Noãn tức giận gào lên.

-Cô có đau không?. Anh ta chỉ hỏi mà không trả lời.

-Anh là đồ thần kinh

-Cô có đau không?. Đầu bên kia lại hỏi

-An Doãn Thần, anh là đồ điên, đồ biến thái. Hạ Noãn Noãn không nhịn được gào lên.

-Cô sẽ đau.

An Doãn Thần lạnh lùng buông một câu rồi gác máy. Khi Hạ Noãn Noãn gọi lại thì đầu bên kia đã tắt máy.

Cô mở cửa sổ ra, cơn gió mùa hè mát lạnh thổi vào mang theo mùi hương ngọt ngào của những cây ngô đồng. Bất chợt, Hạ Noãn Noãn cảm thấy lạnh cả sống lưng, toàn thân cô run rẩy, chẳng còn đủ sức để đứng vững.

Trong bóng tối, cô vòng tay ôm lấy mình.

Tối hôm đó, Hạ Noãn Noãn lại mơ thấy cô gái ôm đứa trẻ đứng trên đỉnh tháp. Trong chớp mắt, cô ấy nhảy vào bóng tối. Cô ấy ngoái đầu lại nhìn cô rồi mỉm cười, một nụ cười ngọt ngào tựa như bông hoa đầy nhựa sống đang nở, mơ hồ kỳ dị. Nhưng lần này, cô nhìn rõ cô gái có khuôn mặt trắng bệch.

Ồ! Đúng là Lê Phi Phi. Đúng là bảo bối Phi Nhi của cô.

Trái tim cô như bị xé nát, đau đớn vô cùng. Nửa đêm tỉnh dậy, mặt cô đầm đìa nước mắt lạnh giá.

Ngày hôm sau, trời vừa sáng, Hạ Noãn Noãn đã thức dậy, mặc áo phông đơn giản cùng quần bò mại. Cô đi đôi giày thể thao rồi chạy ra khỏi cửa. Ra khỏi tòa nhà tối tăm, ánh nắng ban mai ấm áp chiếu vào, cô khép hờ đôi mắt, nước mắt lại đầm đìa.

Càng đến gần nơi Lê Phi Nhi ở, trái tim cô càng đập mạnh hơn. Cuối cùng, cô không chịu nổi nữa đưa một tay lên ấn vào lồng ngực, giống như một chú bướm đang cảm bay lên.

-Hạ Noãn Noãn. Vừa đi vào hành lang, Hạ Noãn Noãn nghe thấy có người gọi cô.

Trong hành lang bỗng thoáng mùi hoa anh đào ngọt ngào. Trong ánh sáng mờ mờ, có một bóng người. Do ngược sáng, mặt anh ta ẩn trong bóng tối, lúc mờ lúc tỏ, không rõ. Nhưng dựa vào trực giác, cô biết đó là ai?

-An Doãn Thần, là anh. Hạ Noãn Noãn có chút tức giận.

-Cô đến tìm Phi Nhi đúng không? Anh ta kiêu ngạo hung hăng hỏi.

-Thế thì sao? Xin anh hãy tránh xa cô ấy một chút. Hạ Noãn Noãn nhấn mạnh, hạ giọng nói.

-Phi Nhi không có nhà. Anh ta dừng lại một giây rồi nói tiếp. – Tôi đến đón cô đi gặp cô ấy.

-Rốt cuộc anh đã làm gì cô ấy? Tốt nhất là đừng để cô ấy nhìn thấy anh, anh nghe rõ chưa hả? Tại sao anh lại đối xử với cô ấy như vậy? Tại sao?. Hạ Noãn Noãn gào lên như phát điên, giống như con thú hoang bị thương.

-Tôi chẳng muốn thế nào cả. An Doãn Thần lạnh lùng cười. Trong bóng tối, hàm răng trắng như tuyết của anh ra phát ra ánh sáng.

Giống như một chiếc gai, trong nháy mắt đã đâm vào tim Hạ Noãn Noãn.

Cuối cùng cô đành phải thỏa hiệp.

-Tôi đi cùng anh.

An Doãn Thần lái chiếc xe điện như đùa với tính mạng. Hạ Noãn Noãn ngồi sau xe chỉ nghe thấy tiếng gió thổi ù ù bên tai. Không đội mũ bảo hiểm, gió mạnh xộc vào mũi, dường như đứng bên cái chết, có thể tắt thở bất cứ lúc nào.

Ồ! Gã trai điên cuồng hoang dại này khiến cô không thể nào chịu nổi. Hạ Noãn Noãn ôm chặt lấy eo anh ta và nghe tiếng tim anh ta đập mạnh dữ dội. Thoáng chốc, cô bỗng cảm thấy người đàn ông mà quý này không hề xa lạ chút nào.

Chiếc xe lao như bay dưới bóng cây ngô đồng, tia sáng lóe lên. Hạ Noãn Noãn mơ màng cảm giác phía sau cô những tòa nhà mọc lên như rừng không ngừng sụp xuống, sau đó là những mái nhà tranh thấp lè tè, những thửa ruộng màu xanh biếc.

Đã ra đến ngoại ô.

Phong cảnh xanh quanh càng ngày càng đẹp hơn, Hạ Noãn Noãn lại càng thấy bàng hoàng và sợ hãi hơn.

Cô không biết tên mà quý này sẽ đưa cô đến nơi nào, sau đó cô sẽ ra sao?

Nếu tất cả những điều này đều là trò chơi do anh ta sắp đặt, vậy thì cô và Phi Nhi sẽ thành những vật hy sinh của trò chơi này.

Nghĩ đến đây, Hạ Noãn Noãn như phát điên đập vào vai An Doãn Thần giống như con sư tử không ngừng nhảy lên, rơi vào điên cuồng và suy sụp.

-Anh thả tôi ra. Thả tôi ra. Cô hét lên.

-Cô thôi đi cho tôi. An Doãn Thần lái xa cao giọng nói: – Noãn Noãn, tôi đã nói rồi. Tôi sẽ làm cho cô đau đớn.

-Tại sao? Tại sao? Tại sao?. Hạ Noãn Noãn khóc.

-Cô mới là nhân vật chính của trò chơi. An Doãn Thần nói rồi cười phá lên. Tiếng cười đó như mũi dao nhọn chém toạc ánh sáng mùa hè. Hạ Noãn Noãn mờ dần, mất nhìn ánh sáng lóe lên trong một giây rồi tắt ngấm. Bóng tối như tro tàn, tĩnh lặng u buồn.

An Doãn Thần, người đàn ông này trời sinh ra đã mang theo nỗi buồn thương.

Khi anh ta bỗng nhiên lao vào cuộc sống của tôi, dường như mọi hạnh phúc của tôi đều sụp đổ trong nháy mắt.

Tôi không biết rốt cuộc người đàn ông giống như ma quỷ này muốn làm gì? Tôi cũng không biết trò chơi này đến bao giờ mới kết thúc? Nhưng tôi biết, tôi đã không thể quay trở lại cuộc sống bình yên nữa rồi.

Tôi đang rơi vào một cơn ác mộng, một giấc mơ mà mãi mãi không thức dậy được.Ồi! Thượng đế, xin hãy cho con thức dậy đi. con quý này sắp giãy vò con đến tan nát mất rồi.

– Trích blog của Hạ Noãn Noãn tháng 7 năm 2006.

Từ xa, Hạ Noãn Noãn nhìn thấy Lê Phi Nhi trong một vạt xanh sẫm. Cô ấy mặc chiếc váy bông màu trắng, trên váy dính đầy vết bùn xám, ánh nắng chiếu lên chân tay đầy những vết máu của cô ấy, giống như một bông hoa khô héo, lìa tàn.

-Lê Phi Nhi! Phi Nhi!. Hạ Noãn Noãn đau lòng như muốn sụp đổ, cô vùng khỏi An Doãn Thần, bắt chấp tất cả chạy tới.

Hạ Noãn Noãn không kịp thở chạy đến trước mặt Lê Phi Nhi. Lúc này cô mới phát hiện ra sự khác thường của cô ấy. Cô ấy đứng im bất động, trên mặt đầy những vết nước mắt đã bị mặt trời chiếu khô. Trong mắt là bóng đen u tối, không có bất kỳ ánh sáng nào.

Dường như đôi mắt này đã chết

-Phi Nhi, cậu làm sao thế?. Hạ Noãn Noãn đau đớn hỏi.

- Con cô ta chết rồi. An Doãn Thân đi tới, chỉ vào ụ đất nhỏ nhô lên dưới gốc cây, cười nói: - Ha ha. Thực tế là con cô ta vừa mới sinh ra đã chết rồi.

Nói xong, anh ta cười phá lên, không kiêng dè hung hăng nói toạc ra. Ánh nắng chiếu lên hàm răng trắng của anh ra giống như một con quỷ vừa hút máu xong.

Hạ Noãn Noãn nhìn theo hướng tay anh ta chỉ, ánh nắng chiếu lên ụ đất, những hòn đất rải rác lung tung như những vì sao tỏa sáng lung linh.

Nó đẹp là vậy nhưng cũng vô cùng tàn nhẫn.

-An Doãn Thân. Anh là đồ điên. Tại sao anh lại đối xử với cô ấy như vậy? Rốt cuộc anh muốn làm gì?. Hạ Noãn Noãn cảm giác như lồng ngực mình bị đè nén, trái tim như bị bóp nghẹt. Cô gào thật to, như một kẻ điên vừa khóc vừa đâm thình thịch vào con quỷ trước mặt.

Đường như chỉ có như vậy mới có thể khiến cho nỗi đau trong lòng thoát ra được,

-Ha ha! Hạ Noãn Noãn, tôi thắng rồi. An Doãn Thân reo lên những vẫn cười lạnh lùng: - Tôi biết bây giờ cô rất đau đớn. Rất đau đớn. Ha ha!

-Tôi sẽ giết anh. Đồ ác quỷ!. Hạ Noãn Noãn kiên cường nói.

Cuối cùng, tôi cũng biết nguyên nhân thật sự khiến Lê Phi Nhi mất đi giọng nói. Sáng sớm hôm đó, Lê Phi Nhi rời Ly Thành, cô ấy quay lại bên An Doãn Thân. Nhưng khi cô ấy vừa mở cánh cửa phòng nơi họ chung sống, cô ấy đã nhìn thấy chàng trai mà mình yêu sâu nặng đang quần lấy một cô gái khác.

Cô ta có mái tóc quăn gọn sóng màu đỏ hoang dại rũ rượi xuống vai, đôi mắt màu bạc lóe lên ánh sáng lờ mờ. Giống như một bông hoa dại chứa đầy chất độc đang tỏa hương mê hoặc con người. Lê Phi Nhi dờ dẩn nhìn họ..

Nỗi đau tột cùng đã khiến cô ấy giống như kẻ điên mất lý trí xông tới. Cô ấy lao vào túm tóc, lôi cô ta xuống giường. Cô ta kêu lên đau đớn và bắt đầu phản kháng.

Trong nháy mắt, hai cô gái như quăn vào nhau.

Lê Phi Nhi vẫn hy vọng An Doãn Thân sẽ giúp mình nhưng không, người đàn ông máu lạnh này chỉ mỉm cười nhìn họ đánh nhau như điên trước mặt giống như đang xem một tiết mục biểu diễn xuất sắc.

Mãi sau, cuối cùng hai người cũng mệt nhọc trên nền nhà thờ hồn hèn.

-Hai người đánh nhau xong chưa?. Anh ta đi đến, cười hỏi.

Lê Phi Nhi ngàng đầu lên, dờ dẩn nhìn anh ta. Mãi sau, cô mới hiểu, cô mất đi lý trí chửi rủa anh ta.

-An Doãn Thân, anh là đồ cầm thú, là đồ khốn nạn. Anh là đồ điên, đồ thần kinh.

Có lẽ câu nói này đã kích động An Doãn Thân. Anh ta bạt tai Lê Phi Nhi mấy cái, sau đó siết chặt cổ họng cô ấy như muốn giết chết cô ấy.

Lúc đó, cô ấy cảm thấy như mình sắp chết rồi, giống như con cá tuyệt vọng sắp ngạt thở. Nước mắt đau đớn giống như thủy triều tuôn ra nhưng cô ấy vẫn ương bướng nhìn chăm chăm vào mặt anh ta.

Ánh mắt đỏ tràn đầy màu đen tuyệt vọng

Đến tận khi miệng Lê Phi Nhi học máu ra thì An Doãn Thân mới buông tay.

Mãi một lát sau, Lê Phi Nhi mới thờ lại bình thường, cô ho dữ dội, ho cả ra máu.

An Doãn Thân chẳng thèm nhìn cô ấy lấy một cái, lạnh lùng nói với cô ấy: - Cô đi đi. Tôi chưa bao giờ yêu cô cả.

Cánh cửa đóng lại, Lê Phi Nhi có cảm giác như cả người cô ấy đã rơi xuống vực sâu vạn trượng. Cô ấy muốn gọi tên An Doãn Thân, muốn trút hết, muốn gào thật to, môi cô nấp nấp nhưng hoàn toàn không phát ra bất cứ âm thanh nào.

Và tất cả những điều này chẳng qua cũng chỉ là trò chơi mà người đàn ông đó đã lên kế hoạch tỉ mỉ.

Thật mỉa mai! Chỉ là để thắng tôi!

Chỉ là vì tôi, để tôi, Hạ Noãn Noãn phải cảm thấy đau đớn. Anh ta thắng rồi! Tôi đau đớn đến nỗi không thể nhớ ra mình là ai. Tôi đau đớn đến mức hận mình không thể giết người. Tôi đau đớn đến mức hận mình không thể chết đi ngay lập tức.

– Trích blog của Hạ Noãn Noãn tháng 7 năm 2006.

Noãn Noãn, tôi rất đau đớn, cậu có biết không?

Ngày nào, tớ cũng mơ được gặp con. Tớ mơ thấy nó khóc gọi mẹ, dang đôi tay bé nhỏ ra cầu xin tớ cứu nó.

Nhưng tớ vừa bước lại gần thì nó liền biến mất như con gió.

Tớ biết chính người đàn ông đó đã làm. Tớ sẽ trả thù cho đứa con gái khôn khổ của tớ. Chỉ có như vậy, tớ và người mình yêu mới mãi mãi ở bên nhau. Doãn Thần, con gái tớ và cả tớ sẽ mãi mãi không xa nhau nữa. Noãn Noãn, vì yêu cậu.

Xin hãy vì tớ mà hoàn thành tâm nguyện cuối cùng này. – Trích blog của Lê Phi Nhi, tháng 7 năm 2006.

Tối thứ bảy, Hạ Noãn Noãn nhớ ra ông Hạ Thiện Sinh hẹn đi thăm mộ bà Y Hạ nên vội về nhà. Khi cô rời khỏi bệnh viện, Lê Phi Nhi vẫn đang ngủ.

Hạ Noãn Noãn khóc và hôn lên mặt cô ấy. Cô nhẹ nhàng đắp chăn cho cô ấy rồi mới rời đi.

Sáng sớm ngày Chủ nhật, tòi vừa hửng sáng, ông Hạ Thiện Sinh đã đánh thức cô dậy. Khi hai người thu xếp xong và đi đến nghĩa trang thì mặt trời cũng vừa mới lên. Ánh nắng ấm áp chiếu xuống nghĩa trang tĩnh mịch, bi thương khiến người ta muốn rơi nước mắt.

-Noãn Noãn, con nói cho mẹ con biết, con đã đỗ đại học rồi và sắp sửa lên thủ đô: – Ông Hạ Thiện Sinh nói, giọng có chút nức nở nghẹn ngào.

Hạ Noãn Noãn gật đầu nhưng không nói gì.

-Hai mẹ con đợi một lát. Bố đi hút thuốc. Ông Hạ Thiện Sinh quay đi. Ông vừa xoay người, nước mắt nóng hổi đã đầm đìa trên mặt Noãn Noãn.

Hạ Noãn Noãn lấy tay gạt nước mắt, quay đầu đi và nhìn thấy cái bóng cô đơn buồn tẻ của ông Hạ Thiện Sinh. Hai tay buông thõng xuống, một tay cầm thuốc sắp cháy hết mà ông vẫn không hút hơi nào.

-Bố, chúng ta về nhà thôi. Hạ Noãn Noãn nhẹ nhàng nói: – Con đã nói cho Y Hạ biết rồi.

-Hạ Hiểu Thiên. Ông Hạ Thiện Sinh bỗng thốt lên, ánh mắt lúc mờ lúc tỏ khiến người ta tan nát cả con tim, hoảng loạn như kẻ mất hồn.

Hạ Noãn Noãn hoài nghi nhìn người bố bỗng trở nên xa lạ trước mặt rồi nhìn sang người đàn ông ôm bó hoa cúc. Dưới ánh mặt trời, nốt ruồi lệ màu xám đỏ đặc biệt kì dị. Cô bỗng nhớ lại khi lần đầu tiên Tề Lạc gặp An Doãn Thần, cậu ấy đã gọi họ Hạ chứ không phải là An.

Lẽ nào trên thế giới này thật sự có người giống nhau đến như vậy sao? Hay An Doãn Thần chính là Hạ Hiểu Thiên?

Dường như tỉnh ngộ, cô bỗng hiểu ra lý do tại sao người đàn ông ác quỷ này lại muốn làm cô đau đớn. Tất cả chỉ là để trả thù.

Tất cả chỉ là để trả mối thù xưa cũ.

-Rất tiếc. Ông nhận lầm người rồi. Tôi là An Doãn Thần. Anh ra lệnh nói, cúi người nhặt bó hoa cúc trắng rồi xoay người đi tiếp.

Mặt trời vừa mọc kéo cái bóng của anh ra dài ra, rất dài. Bó hoa trắng xóa như đám mây quần lấy anh ta.

Đến tận lúc cái bóng đó chìm trong màu xanh sẫm, ông Hạ Thiện Sinh vẫn giữ tư thế từ trên cao nhìn ra xa. Như hồi tiếc, cô đơn buồn tẻ.

-Anh!

Mãi sau, Hạ Noãn Noãn nhẹ nhàng thốt lên, nước mắt đầm đìa.

Tôi quay trở lại Ly Thành vào đúng ngày người mẹ đã mất vì bệnh tâm thần của mình. Khi tôi ôm bó hoa đi đến mộ bà, tôi đã gặp người tôi hận nhất – Hạ Thiện Sinh.

Ông ta và con gái ông ta, cũng là em gái cùng cha khác mẹ của tôi, Hạ Noãn Noãn đi cùng nhau. Xem ra họ vừa đi thăm Y Hạ.

Người đàn ông này đã khác hẳn với hình ảnh trong ký ức của tôi. Ông ta đã già đi rất nhiều, đến cả mái tóc cũng bạc trắng, khuôn mặt hằn đầy những vết nhăn, dấu tích của năm tháng. Khuôn mặt như bị hủy hoại đó thật khiến cho người ta đau lòng.

Không hiểu tại sao, nhìn thấy bộ dạng bị vùi dập này của ông ta, tôi có chút đau lòng. Rốt cuộc thì người đàn ông này đã sinh ra tôi, hơn nữa, tôi có thể chắc chắn rằng, ông ta là người duy nhất trên thế gian này có chung dòng máu với tôi.

Ông ta đã nhìn thấy tôi, gọi tên tôi. Trong tôi có cảm giác không nở và yêu thương. Lúc đó, dường như mọi thù hận trong tôi đều bị rút cạn. Mũi tôi cay cay, tôi không kìm được chỉ muốn khóc.

Nhưng nhìn thấy Hạ Noãn Noãn đi bên ông ta, tôi lại nhớ tới người mẹ đã chết vì bệnh tâm thần của mình. Tôi lại như tỉnh ngộ, lạnh lùng phủ nhận, bỏ đi.

Tôi đặt bó hoa cúc trắng trước mộ mẹ rồi quỳ xuống. Nước mắt cứ thế tuôn rơi.

Tại sao lại đau như vậy, sao tim lại đau như vậy?

Từ trước đến giờ, không phải tôi luôn muốn làm cho người đàn ông đó đau đớn sao? Vì vậy, tôi không ngừng cố gắng, giống như một kẻ điên không từ bất kỳ thủ đoạn nào. Tôi đã làm tổn thương Lê Phi Nhi, thậm chí tôi còn ra tay cả với con mình....

Nhưng cuối cùng tôi mới hiểu, hóa ra người chịu tổn thương nặng nề nhất lại chính là tôi.

Dưới ánh nắng chói chang như thiêu như đốt của mùa hè, tôi có cảm giác người mình đã trở nên trong suốt. Tôi nhìn thấy khuôn mặt đang mỉm cười của mẹ, nhìn thấy tuổi thơ hạnh phúc tuyệt vời, nhìn thấy Thân An đang tay chạy về phía tôi, cô ấy mới đẹp làm sao.

Hóa ra, tôi cũng đã từng đến gần hạnh phúc như vậy.— Trích blog của An Doãn Thần, tháng 7 năm 2006.

Cuối tháng Bảy, Hạ Noãn Noãn bỗng nhận được một tin nhắn.

Trên màn hình, mấy chữ cái đen nhảy nhót giống như xác chết lạnh băng: Noãn Noãn, tớ đã trả thù cho con tớ rồi.

Trong chớp mắt, chiếc điện thoại rơi xuống đất. Màn hình sáng lên vài lần, mờ mờ tỏ tỏ rồi trở lại bình thường.

Hạ Noãn Noãn bỗng như thất thần trong nửa phút. Cuối cùng như một kẻ điên, cô lao ra ngoài.

Thượng đế phù hộ! Xin đừng như vậy. Đừng như vậy. An Doãn Thần là anh trai, anh trai Hạ Hiểu Thiên mà.

Cô chạy như điên, tiếng gió ù ù bên tai, nước mắt cô rơi trong không khí rồi biến mất.

Khi cô chạy qua hàng cây ngô đồng xanh, bước lên cầu thang bằng gỗ kêu cọt két đi tìm Lê Phi Nhi, cô ấy đang nhảy nhót trên căn gác tối om, chiếc váy màu trắng thấm đẫm máu.

Ánh nắng xuyên qua khung cửa sổ gỗ, chiếu lên người cô ấy, những vết máu giống như những bông hoa hồng nở rộ, mơ màng kỳ dị, chiếu lên đôi mắt đau khổ của cô.

Nhìn thấy Hạ Noãn Noãn, cô ấy nở nụ cười ngọt ngào.

Đẹp như vậy nhưng vẻ đẹp đó đã thật sự biến mất rồi.

Sẫm tối, trời tối dần. Đám mây màu đỏ sẫm giống như bầu trời chảy máu, ảm chứa nỗi đau.

Đây là lần đầu tiên và cũng là lần cuối cùng Hạ Noãn Noãn hôn lên khuôn mặt lạnh như băng của An Doãn Thần. Giống như dỗ dành một đứa trẻ, cô dỗ cho Lê Phi Nhi bình tĩnh lại.

-Phi Nhi, tớ đổi quần áo cho cậu nhé. Cậu xem váy của cậu bẩn hết rồi. Xấu quá đi mất! chúng mình đổi quần áo cho nhau nhé.

Hạ Noãn Noãn nhẹ nhàng như người nói mê gật đầu với Lê Phi Nhi.

Lê Phi Nhi cười rồi cũng gật đầu giống như một đứa trẻ không biết gì.

Hạ Noãn Noãn rơi lệ thay váy cho Lê Phi Nhi, rồi lại mặc bộ đồ của mình cho cô ấy. Sau đó, cô bình tĩnh ấn điện thoại gọi đến đồn cảnh sát.

Không lâu sau, cảnh sát đến, hai người cảnh sát còng tay cô lại.

-Phi Nhi, tớ yêu cậu. Anh Hiểu Thiên, em yêu anh.

Trước khi bước ra ngoài, cô cười nói.

Mặt đầm đìa nước mắt, tràn ngập nỗi đau.

Lê Phi Nhi ngoái đầu lại cười với cô, giống như bông hoa tràn trề nhựa sống, xinh đẹp, kiều diễm.

Hình như cô ấy rất vui, cười mãi không thôi. Cô ấy lại bắt đầu xoay tròn, nhảy nhót trong phòng.

Lúc này, dưới ánh đèn lắt lư, dường như thời gian trôi ngược lại. Cô ấy lại đứng trên sân khấu trong ánh đèn màu rực rỡ của hộp đêm, hát ca khúc rung động lòng người. Trong mắt của những người đàn ông, nó đẹp như câu chuyện thần thoại bất diệt.

Thật kiều sa! Thật cao quý!

Bên cạnh cô là anh chàng thổi saxophone mà cô yêu sâu nặng. Anh ta đang đệm nhạc cho cô. Dưới ánh sáng lơ mơ, nốt ruồi lệ ở đuôi mắt anh ta như

bông hoa mơ màng kỳ dị

Đẹp đến bi thương

Bạn đang đọc truyện *Mùa Hè Năm Đó Chúng Ta Cùng Tốt Nghiệp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 9: Mãi mãi không bao giờ đạt tới vĩnh hằng

Một năm dài chừng nào, tình cảm của chúng ta dài chừng đó.

Mãi mãi mãi mãi, sau này sau này, anh có còn nhớ, còn nhớ người anh đã từng yêu tha thiết không?

Mùa hè chưa bao giờ có trong ký ức đó, tình yêu đã chôn vùi ở tuổi 18.

Hạnh phúc hay đau khổ. Hóa ra, đều chỉ là một giấc mơ dài không bao giờ tỉnh lại.

Dưới ánh nắng mùa hè, bão cát lên chôn chặt trái tim đã từng đau nhói. Khi ngẩng đầu lên bầu trời xanh, nước mắt lại chảy ngược vào lòng, cậu không hiểu.

Không ai hiểu được nỗi đau của tôi.

Giống như tuổi 18 mùa hè năm đó, tôi đau đến mức vỡ òa mà cũng không ai hiểu. – Trích blog của Hạ Noãn Noãn, tháng 8 năm 2006.

Ngày thứ ba sau khi Hạ Noãn Noãn bị giam, Tề Lạc và Lộ Tiểu Bắc cùng đến thăm cô. Cuối cùng, sau khi có chuyện xảy ra với cô, hai chàng trai luôn gọi cô là “Đuôi nhỏ, Đuôi nhỏ” này lại trở lại là bạn tốt của nhau.

Vào thời khắc li biệt, những đồ kỵ, đau đớn, tổn thương của tuổi trẻ đều tan thành mây khói, chỉ còn lại nỗi đau bình lặng trong tim.

Dường như tất cả mọi người đều tỉnh ngộ sau khi gặp tình cảnh này.

18 tuổi, mọi người 18 tuổi đều bắt đầu thật sự trưởng thành: “Đuôi Nhỏ”. Ngăn cách sau tấm kính dày, Tề Lạc nhẹ nhàng gọi: – Tuần sau, tớ phải rời Ly Thành đến Thượng Hải rồi.

-Ừ! Tớ cũng phải đến Bắc Kinh. Lộ Tiểu Bắc nói tiếp: – Đuôi nhỏ, cậu nói đi. Nếu không xảy ra chuyện này, đáng lẽ chúng mình sẽ cùng nhau lên đường.

-Ồ! Chúc các cậu thuận buồm xuôi gió. Qua tấm kính dày, Hạ Noãn Noãn cười nói.

-Tuần sau tổ chức tang lễ cho Hạ Hiểu Thiên. Bố cậu sẽ đi. Ông bảo tớ chuyển lời với cậu rằng, ông sẽ đợi cậu ra. Ông nói, ông xin lỗi cậu. Tề Lạc nói, nước mắt tuôn trào.

-Các cậu mang cho anh tớ một bó hoa cúc trắng nhé. Cảm ơn các cậu. Hạ Noãn Noãn nói, mắt cô không thể nào che giấu nỗi đau.

-Ừ! Tớ và Tiểu Bắc sẽ đi. Tề Lạc nói: – Đồi này, tớ không còn cơ hội xin cậu ấy tha thứ nữa rồi.

-Tớ cũng vậy. Tớ cũng có lỗi với anh tớ: – Hạ Noãn Noãn nói, giọt nước mắt nóng hổi lăn xuống.

-Đuôi Nhỏ, chúng tớ sẽ xin lỗi cậu ấy thay cậu. Lộ Tiểu Bắc nói.

-Ừ!. Cô gạt đầu rồi lại hỏi: – Lê Phi Nhi thế nào rồi? Cô ấy vẫn khỏe chứ?

-Bố cậu đưa cô ấy đi rồi. Bây giờ cô ấy đang sống ở nhà cậu. Bố cậu chăm sóc cho cô ấy.

-Ồ.

-Đuôi Nhỏ, chúng tớ đều sẽ đợi cậu.

Một lát sau, thời gian thăm người nhà đã hết. Hạ Noãn Noãn kéo sợi xích cô đơn lặng lẽ đi xa. Tiếng sợi xích va vào nhau phát ra tiếng leng xeng giống như lưỡi dao xé bầu trời mùa hè thành vài mảnh.

Hạ Noãn Noãn không ngoảnh đầu lại.

Cô không thể nào nhìn thấy Lộ Tiểu Bắc và Tề Lạc cùng nhau khóc bên ngoài cửa sổ.

Đuôi Nhỏ, tớ biết người giết Hạ Hiểu Thiên không phải là cậu. Tớ biết hết. Sự thật là tớ đã không nói cho cậu biết. Lê Phi Nhi nói được rồi.

Đêm cậu bị giam, tớ đã nghe thấy cô ấy nói.

-Cuối cùng, tớ đã giết anh ta để trả thù cho con tớ.

Tớ biết, cậu ta chính là Hạ Hiểu Thiên.

Đuôi Nhỏ, tớ thật là ngốc. Nếu lựa chọn như vậy, mà cậu cảm thấy hạnh phúc. Chúng tớ sẽ giúp cậu giấu kín chuyện này và cũng sẽ bảo vệ Lê Phi Nhi giống như cậu.

Noãn Noãn! Chúng tớ yêu cậu.

Tớ yêu cậu đến tận lúc gì, đến tận lúc chết đi.— Trích blog của Tề Lạc, tháng 8 năm 2006.

Vào lúc bước ra khỏi phòng giam, ánh nắng chói chang như thiêu đốt nhưng tớ lại cảm thấy chưa bao giờ lạnh như vậy.

—Đuôi Nhỏ, cậu nói xem, nếu như khi đó tớ dũng cảm nói yêu cậu thì kết cục của chúng mình sẽ như thế nào?

Tớ vẫn nhớ như in thời khắc đó, tháng đó, năm đó. Cậu lặng lẽ làm bài tập cho tớ, gió thổi bay mái tóc của cậu giống như một hạt giống hoa bồ công anh bất cân rơi xuống. Khi tớ đánh bóng rổ, cậu cầm quần áo và cặp sách cho tớ, cậu đã truyền tất cả hơi ấm của mình cho tớ. Khi tớ nóng đến phát điên, cậu mang cho tớ chai nước mát lạnh. Cậu luôn ở bên cổ vũ cho tớ. Lưng ướt đầm mồ hôi nhưng khuôn mặt hơi ửng đỏ vẫn mỉm cười.

Tớ đều nhớ cả, chưa bao giờ quên điều gì!

Thực ra, tớ rất muốn nói với cậu, cậu thật sự là cô gái ngốc đáng yêu.

Bây giờ, thời khắc đó không thể quay lại nữa rồi. Tất cả đều khắc ghi trong ký ức của năm tháng.

Có lẽ sẽ có ngày, tớ sẽ nhìn thấy nó ra hoa kết quả, còn cậu, cũng sẽ cười trong giấc mơ.

Noãn Noãn, chúng tớ đều yêu cậu.

Tớ yêu cậu.— Trích Blog của Lộ Tiểu Bắc, tháng 8 năm 2006.

Tháng chín. Lại bắt đầu một năm học mới.

Trong ga tàu hỏa đông đúc tập trung vô số những người đi xa. Từ biệt, từ biệt rồi lại từ biệt. Tạm biệt, tạm biệt rồi lại nói tạm biệt.

Nếu không nói tạm biệt thì liệu có mãi mãi không tạm biệt không?

-Tề Lạc, Lộ Tiểu Bắc, chúc các cậu thuận buồm xuôi gió. Đồng An An cười nói, ánh nắng chiếu lên khuôn mặt trắng ngần không son phấn của cô giống như một bông hoa dành dành xinh đẹp thuần khiết. Cuối cùng, cô gái này cũng bỏ lại vẻ sắc sảo, đánh đá trở nên vô cùng dịu dàng.

-Cám ơn cậu đã đến tiễn chúng tớ. Tề Lạc nói.

-A! An An, cậu nhớ thay chúng tớ thường xuyên đến thăm Đuôi Nhỏ nhé. Lộ Tiểu Bắc chen vào.

-Ừ! Tớ biết rồi. Đồng An An gật đầu: – Hạ Noãn Noãn, cô ấy là người đầu tiên tớ cảm phục. Tớ cảm phục tận đáy lòng.

-Phải đây. Chúng tớ đều yêu quý cậu ấy. Đúng là một cô gái dũng cảm. Tề Lạc nói.

-Cô gái ngoan! Lộ Tiểu Bắc nói

Vào giây phút tàu hỏa chuyển bánh, trong ánh nắng mùa hè, một khuôn mặt từ biệt đều đang rơi nước mắt, mỗi khuôn mặt đều rất kiên định

Hạ Noãn Noãn.Tớ không ngờ cậu lại vì bạn bè mà làm chuyện đó. Sự thực là, trờ cảnh sát ra, chúng tớ đều biết cậu không phải là kẻ giết Hạ Hiểu Thiên. Đây là bí mật của tất cả chúng tớ. Nhưng cậu yên tâm, chúng tớ sẽ giữ bí mật cho cậu.

Đến tận lúc già, đến tận lúc chết.

Tớ đến nhà cậu thăm Lê Phi Nhi. Tớ xin lỗi. Tớ chưa được sự đồng ý của cậu mà tự ý đến thăm cậu ấy. Tớ nhìn thấy bức ảnh chụp ba người nhà cậu năm đó, ở trong phòng bố cậu. Cô Y Hạ mặc chiếc váy cưới trắng cưới tươi như hoa, cậu thì mỉm cười. Còn cả bố cậu nữa, hồi trẻ trông ông ấy thật đẹp trai.

Thấy nhà cậu hạnh phúc mà tớ không kìm được nước mắt. Tớ nghĩ cuối cùng tớ đã hiểu, như cậu đã nói, cả đời chú Hạ Thiện Sinh chỉ yêu một mình cô Y Hạ không ai có thể thay thế được cô ấy.

Tớ nhìn thấy Lê Phi Nhi ở trong phòng cậu. Khuôn mặt ngây thơ cười vui vẻ của cậu ấy khiến tớ thấy đau, tớ bỗng cảm thấy đau đớn.

Suốt ba năm trời, tớ và cậu đã đấu với nhau suốt ba năm, giờ đây tớ mới phát hiện điểm tốt của cậu.

Ôi cô gái dũng cảm của tớ. Nếu như tớ nhận ra điều này sớm hơn một ngày thì kết cục của chúng ta sẽ thế nào? Hay là giống như Lê Phi Nhi, trở thành người bạn tốt của cậu. Tớ thấy ngưỡng mộ cô ấy. Đời này có được người bạn như vậy, có chết cũng đáng.

Hạ Noãn Noãn, cảm ơn cậu.

Cảm ơn cậu đã dạy cho tớ ý nghĩa đích thực của cuộc đời, dạy cho tớ biết tha thứ và vượt qua nỗi đau. Tớ nghĩ Đông An An trong quá khứ đã chết. Tớ bây giờ là một Đông An An mới hồi sinh.

Tớ sẽ làm một chú bướm giống như cậu.

Tề Lạc, Lộ Tiểu Bắc, Lê Phi Nhi, cả người mẹ đã dùng tính mạng của mình để yêu chú Hạ Thiện Sinh, tớ sẽ yêu họ giống như cậu.

Tình yêu là nhân từ, khoan dung, thấu hiểu... chưa chắc bạn đã nhận được về bằng những gì mình đã bỏ ra nhưng chúng ta vẫn cứ yêu.

18 tuổi, tôi nhớ, tôi đã thật sự hiểu được tình yêu là gì? Hạ Noãn Noãn, tớ yêu cậu.

– Trích blog của Đông An An, tháng 9 năm 2006.

Trong tháng 10, Hạ Noãn Noãn cùng một lúc nhận được hai lá thư. Chúng đều có phong bì màu xanh và mùi hương bạc hà miên man quen thuộc. Đó là bức thư tình của Tề Lạc và Lộ Tiểu Bắc gửi từ Bắc Kinh và Thượng Hải tới. Trong thư họ nói: “Đuôi Nhỏ, tớ yêu cậu. Cho dù là bao lâu, tớ đều sẽ đợi cậu.”

“Tớ chỉ có thể yêu mình cậu thôi”.

Một giọt nước mắt óng ánh làm ướt hàng mi dài, rơi xuống mặt cô và trong chớp nhoáng nó trở nên băng giá.

Hạ Noãn Noãn mỉm cười, cô lấy chiếc bật lửa ra và châm lửa đốt cả hai lá thư đó.

Ánh lửa chiếu sáng căn phòng tối tăm. Cô cảm thấy chưa bao giờ có được hơi ấm.

Nhẹ nhàng nhắm mắt lại, dường như cô đã quay lại Ly Thành, chậm rãi bước dưới bầu trời trong xanh rợp bóng cây ngô đồng.

Ánh mặt trời rực rỡ nuốt gọn, chôn chặt tất cả tình yêu, tất cả thù hận, tất cả những cái ôm ấm áp, tất cả những nụ hôn ướt đẫm và tất cả những tình cảm. Sau trận mưa gió bão bùng là bầu trời trong xanh, trời quang mây tạnh. Cuối cùng có thể mỉm cười thoải mái rồi. Hạ Noãn Noãn, cậu là người hạnh phúc. Tạm biệt tình yêu của tôi.

Tất cả tình yêu và thù hận đều bốc hơi trong ánh nắng mùa hè.

Bầu trời xanh trong sáng không gợn đục. Dưới ánh nắng, những cây ngô đồng nối tiếp nhau giống như biển lớn sóng gió dâng trào nhấn chìm cả Ly Thành.

Nhắm mắt lại là thấy những người mình thương yêu. Khuôn mặt của họ.

Giống như thần thánh, vĩnh viễn không thể hủy diệt.

Mùa hè chưa bao giờ qua đi.

Ánh mặt trời sẽ nhớ, sẽ nhớ, chúng ta đã bỏ lại tuổi trẻ và tình yêu.

END

Bạn đang đọc truyện *Mùa Hè Năm Đó Chúng Ta Cùng Tốt Nghiệp* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.